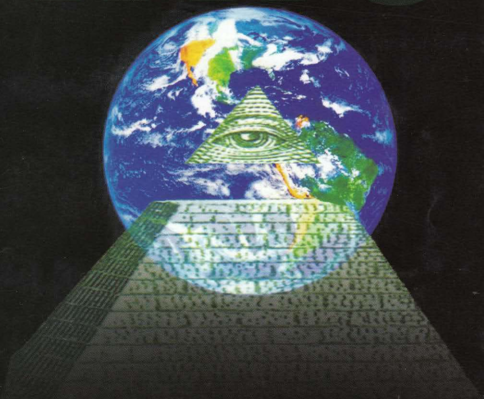
WILHELM VON ANGELSDORF

IMPERIALISMUL NOII ORDINI MONDIALE

Există o putere atât de bine organizată, subtilă, prudentă, sincronizată și implicată în tot, încât nu trebuie să vorbești împotriva ei decât în gând.

Pentru a realiza un guvern mondial, este necesar să îndepărtăm din minţile oamenilor individualismul, loialitatea pentru tradiţiile familiale, patriotismul naţional şi dogmele religioase...

Am înghiţit fel de fel de crezuri otrăvite cu care ne-au hrănit părinţii, profesorii şi învăţătorii, politicienii, preoţii, ziarele şi ceilalţi care au interesul să ne controleze.

În viaţa de zi cu zi, în cele mai mărunte gesturi şi cuvinte vă afirmaţi independenţa, libertatea, orgoliul. De fapt, dragii mei, vă afirmaţi neputinţa; vă recunoaşteţi statutul de sclavi. Sunteţi servitorii voluntari ai celui mai monstruos vis al omenirii: Noua Ordine Mondială.

Redactor: Alina Pica
Tehnoredactare computerizată: Clementina Șandru
Coperta: Ion Trocan

I.S.B.N. 973-99625-1-3

CUPRINS

Printed in Romania

grupul drago print

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

INTRODUCERE

Care este scopul final al organizațiilor secrete și semisecrete? De ce unele organizații susțin și impun anumiți candidați la alegerile pentru posturi politice înalte? Cum se realizează controlul total al statului și al populației?

Poate că cel mai bun răspuns la aceste întrebări a fost dat de Norman Thomas, candidatul socialist pentru președinție la toate alegerile din Statele Unite din 1928 până în 1948. Thomas a spus: „Am învățat că este posibil, într-o proporție neanticipată de primii socialiști, să se impună controlul social dorit asupra întreprinderilor private prin dezvoltarea planificării sociale, impuneri fiscale, legislația muncii și dezvoltarea unor organizații laburiste puternice".

Thomas a revelat planul socialismului: manipularea non-socialiștilor pentru atingerea gradată a obiectivelor socialiste. Întrebarea este cum pot socialiștii să determine poporul american să accepte socialismul, când poporul american a demonstrat clar de-a lungul timpului că nu dorește un sistem economic socialist.

Thomas a răspuns și la această întrebare, cu altă ocazie: „Poporul american nu va accepta niciodată în mod conștient socialismul, dar sub denumirea de liberalism vor adopta orice fragment din programul socialist, până când, într-o bună zi, America va deveni o națiune socialistă fără să-și dea seama cum s-a întâmplat acest lucru".

Cheia succesului socialiștilor a fost să-i facă pe americani să sprijine candidați percepuți ca „antisocialiști", dar care, în secret, susțineau obiectivele partidului socialist de a crește dimensiunile și influența guvernului în viața cetățenilor americani.

Thomas a identificat mai târziu astfel de „socialiști mascați în liberali": „Statele Unite au făcut progrese pe drumul spre socialism sub conducerea (președintelui Dwight) Eisenhower și apoi a (președintelui Franklin) Roosevelt. . ."

Mulți l-au considerat pe Roosevelt un semisocialist, însă Eisenhower a fost perceput drept „conservator" de către poporul american. Totuși, Thomas a dezvăluit poporului american că Eisenhower, ca președinte, a făcut mai mult pentru promovarea socialismului decât Roosevelt.

Un alt individ care și-a ascuns natura socialistă, conform lui Norman Thomas, a fost președintele Lyndon Johnson. Thomas a fost încântat de Marea Societate a lui Johnson: „Trebuie să mă bucur și mă bucur. Nu-mi vine să-mi cred ochilor, atât sunt de uimit și surprins. Lupta sa împotriva sărăciei este un proiect socialist..."

Thomas l-a ridicat în slăvi și pe alt „socialist mascat", Hubert Humphrey, care „este genul de democrat care-mi place, un tip care, dacă ar fi trăit în Anglia, ar fi fost socialist".

Un alt președinte așa-zis „conservator, antisocialist" a fost Richard Nixon. John Kenneth Galbraith, profesorul de economie al lui Paul Warburg la Harvard, l-a identificat drept „socialist mascat", un individ care lucrează pentru partidul socialist.

Mai întâi, profesorul Galbraith a prezentat premisele care-i permiteau să determine cine este socialist. A făcut o declarație care demonstra că el însuși era socialist: „...anumite ramuri industriale ar trebui să fie controlate de stat. Întreprinderile private nu ajută la deplasarea și adăpostirea oamenilor cu costuri moderate".

Apoi a făcut conexiunea între președintele Nixon și socialism: „Dar am ajuns din păcate la concluzia că socialismul, chiar și în forma lui cea mai simplă, este ceva ce nu se va realiza niciodată. Acum mă consolează acest avânt socialist promovat, culmea, de socialiști de dreapta, nu de stânga, care are binecuvântarea, și chiar mai mult de atât, a unei administrații republicane. Desigur, cea mai surprinzătoare evoluție sub administrația Nixon a fost minunata explozie a socialismului. Ca oponent al socialismului, domnul Nixon pare destul de rezervat".

Ceea ce au încercat acești oameni să spună e că nu contează dacă poporul american votează cu republicanii „antisocialiști" sau cu democrații „liberali", rezultatul e același: mai mult socialism.

Această afirmație devine mai evidentă dacă examinăm următoarele probleme, ținând cont de eforturile celor două mari partide politice de a le susține:

1. Ratificarea Convenției privind genocidul;
2. Un venit anual garantat;
3. Legislația privind salariul minim pe economie;
4. Programul federal privind mărcile alimentare;
5. Abolirea pedepsei cu moartea;
6. Coexistența pașnică;
7. Socializarea sistemului sanitar;
8. Dezarmarea;
9. Abrogarea legislației privind securitatea națională referitoare la comunism;

10. Legislația privind dreptul civil;
11. Redistribuirea districtelor electorale în funcție de populație;
12. Ajutorul federal pentru educație;
13. Centrele federale de ajutorare a copiilor;
14. Ratificarea Tratatului din 1963 de interzicere a testelor nucleare;
15. Renunțarea la suveranitatea americană în zona Canalului Panama și
16. Creșterea schimburilor agricole și comerciale cu națiunile comuniste.

Aceste programe au fost susținute nu numai de cele două partide majoritare din Statele Unite, ci și de un alt partid.

De fapt, aceste programe fac parte din platforma politică oficială a: ***Partidului Comunist din SUA***

Cum s-a ajuns aici?

Această carte încearcă să explice faptele și să facă cunoscută „fața nevăzută a conspirației mondiale", de unde vine ea și cum influențează politicul și economicul în fostele țări comuniste.

Partea întâi
DE CE RĂZBOI?

1. RAPORT DIN MUNTELE DE FIER

Motivul pentru care izbucnește un război este că o țară vrea ceva ce are altă țară.

Protejarea unei țări contra unui atac extern este un alt motiv de război.

Aceste două motive se numesc Motivele Vizibile de Război. Cercetătorii au ajuns recent la concluzia că există de asemenea așa-numitele Motive Invizibile de Război.

Un astfel de raport care cerceta Motivele Invizibile de Război se intitula *Raport din Muntele de Fier asupra posibilităților și dorinței de încheiere a păcii.* Scris în 1963 și publicat în martie 1966, acest raport examinează funcțiile sau motivele vizibile și invizibile atât ale războiului, cât și ale păcii.

Raportul pretinde că a fost scris într-un refugiu nuclear subteran în apropierea orașului Hudson din statul New York, care fusese conceput ca „...sediu de rezervă ...unde se presupune că persoanele esențiale ar putea supraviețui și munci în continuare după un atac (nuclear)..."

Printre corporațiile care au creat Muntele de Fier se numără Standard Oil din New Jersey (Rockefeller); Manufactures Hanover Trust (Morgan) și Shell Oil (casa de Orania), printre alții.

Raportul datează cel puțin din 1961, când Robert McNamara, McGeorge Bundy și Dean Rusk, toți membri ai Consiliului Relațiilor Externe, au remarcat că nu s-a făcut nici un studiu serios asupra planificării unei păci de durată. Erau îngrijorați în privința efectelor unei păci îndelungate și, de asemenea, doreau să examineze funcțiile, atât vizibile cât și invizibile, ale războiului.

În raport scrie: „Războiul a instituit... în societate un sistem discutabil de stabilizare și controlare a economiilor naționale. Nu a fost testată încă nici o metodă alternativă de control într-o economie modernă și complexă care să se dovedească cel puțin la fel de eficientă sau să aibă aceleași proporții".

Războiul, prin urmare, nu a fost dus pentru motivele arătate mai sus. A fost dus pentru „a controla economiile". Se pare că acești indi-

vizi erau îngrijorați că nu s-a făcut nici un efort de a analiza cum pot fi controlate economiile pe timp de pace: „Războiul îndeplinește anumite funcții esențiale pentru stabilitatea societății în care trăim; până când vor fi descoperite alte moduri de a le îndeplini, sistemul războiului trebuie menținut și îmbunătățit, astfel încât să fie cât mai eficient".

Deci, printr-o metodă pe care raportul n-o dezvăluie, cei trei indivizi au inițiat un studiu al acestei probleme. Raportul afirmă că cincisprezece membri ai echipei de cercetare au scris împreună raportul, și că toți au fost de acord cu forma definitivă în care a apărut. Mai mult, la ședințe nu s-au luat notițe, întrucât s-a considerat că ar fi „prea inhibant". Echipa care a scris raportul a recomandat ca acesta să nu fie făcut public.

Unul dintre cei care au citit raportul a încercat să identifice autorii. Teoria lui era că raportul fusese scris de Institutul Hudson: „Există dovezi clare că raportul a fost elaborat de Institutul Hudson și Herman Kahn... Există un Munte de Fier la o aruncătură de băț (literal) de Institutul Hudson, lângă Croton-on-Hudson (în statul New York)".

Institutul Hudson nu este foarte cunoscut de publicul american, dar este cunoscut de oficialii americani, care l-au folosit ca „centru de gândire", apelând la el pentru rapoartele privind probleme de interes național.

Institutul Hudson s-a înființat în 1961, când domnul Kahn, proprietarul, a hotărât „să contribuie la determinarea întregului viitor al Statelor Unite – și, în limitele timpului disponibil, al lumii exterioare".

Veniturile Institutului sunt în principal asigurate de guvern. Hudson a declarat cinci surse pentru cei 1,36 milioane de dolari care reprezentau venitul anului 1968: „Biroul Apărării Civile, Biroul Ministerului Apărării, Serviciile Militare, alte surse guvernamentale și neguvernamentale".

Kahn și „gânditorii" lui au devenit atât de importanți pentru guvernul american, încât sunt adesea acuzați că au stabilit direcții de guvernare pe care noile guverne nu le mai pot modifica. „Acesta este un proces de putere invizibilă. Iar influența este extremă, întrucât poate implica o națiune în proiecte speciale și acțiuni militare care nu au fost nici complet explicate, nici dezbătute public. Într-o bună zi, această putere infiltrându-se și devenind din ce în ce mai sofisticată, va putea influența evoluția guvernării în așa fel încât orice politică națională să fie blocată, ca și cum țara ar fi condusă de un pilot automat, cu mult înainte ca oamenii aleși pentru guverare să ajungă la putere."

Institutul Hudson a publicat o listă cu ceea ce numește „membri publici" și „prieteni". Zece dintre cei douăzeci și unu de „membri publici" sunt membri ai Consiliului Relațiilor Externe, la fel ca cincisprezece dintre cei treizeci și patru de „prieteni".

Doi dintre „prieteni" sunt cunoscuți de public: Henry Kissinger (membru CFR) și dr. Milton Friedman.

Raportul începe cu definirea funcțiilor tradiționale ale războiului. Pretinde că acestea sunt trei:

> 1. apărarea unei națiuni contra atacului militar al alteia sau împiedicarea unui astfel de atac;
> 2. apărarea sau inițierea unui interes național și
> 3. menținerea sau creșterea puterii militare a unei națiuni pentru binele său.

Continuă afirmând că acestea sunt funcțiile „vizibile" și că există de asemenea funcții „invizibile sau insinuate". Acestea sunt înșirate în raport, dar toate au un scop comun: „Războiul a instituit atât în societățile străvechi, cât și în cele moderne, un sistem discutabil de stabilizare și controlare a economiilor naționale. Nu a fost testată încă nici o metodă alternativă de control într-o economie modernă și complexă care să se dovedească cel puțin la fel de eficientă sau care să aibă aceleași proporții. Războiul îndeplinește anumite funcții, esențiale pentru stabilitatea societății în care trăim; până când vor fi descoperite alte moduri de a le îndeplini, sistemul războiului trebuie menținut și îmbunătățit – astfel încât să fie cât mai eficient."

Apoi, raportul detaliază care sunt funcțiile „invizibile" ale războiului:

> Războiul... este forța organizatorică principală în majoritatea societăților. ...Posibilitatea izbucnirii unui război a adus sensul stării de necesitate externă, fără de care nici un guvern n-ar putea rămâne la putere prea mult timp.
>
> Analiza istorică dezvăluie situație după situație cum eșecul... unui regim de a menține credibilitatea unei amenințări cu războiul a dus la dizolvarea lui.
>
> Războiul... asigură elemente antisociale cu un rol acceptabil în structura societății.
>
> Cele mai tinere și cele mai periculoase dintre aceste grupări sociale ostile sunt ținute sub control de Sistemul Serviciilor Selective.
>
> Ca instrument de control... recruții pot fi și ei ocrotiți..
>
> Nivelul cererilor de recrutare tinde să urmărească fluctuațiile majore ale ratei șomajului...
>
> Omul distruge surplusul de membri ai propriei specii prin războaie organizate.

Războiul este motivația principală pentru dezvoltarea științei...

Războiul este... o eliberare socială generală ...pentru înlăturarea plictiselii generale.

Războiul... permite generației bătrâne, deteriorată psihic, să mențină controlul asupra generației tinere, distrugând-o, dacă este nevoie.

Un rezumat excelent al raportului este inclus într-un roman de Taylor Caldwell, intitulat *Ceremonia inocenților*. Autoarea a scris: „...nu va fi pace în lumea răscolită, ci doar o serie programată și sistematică de războaie și calamități – până când conspiratorii și-au atins obiectivul: o lume epuizată, dornică să se supună unei economii planificate marxiste și unei sclavii totale – în numele păcii".

Se pare că individul care a scris că „războiul este pacea" știa despre ce vorbește.

2. AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Adevărata inspirație a nazismului trebuie căutată în Societatea Thule.

Cel de-al doilea război mondial a început când Adolf Hitler a aderat, în 1919, la o societate secretă numită Societatea Thule. În acest grup a descoperit crezurile perverse care mai târziu l-au adus în fruntea guvernului german.

În Societatea Thule „...soarele juca rolul principal ...ca simbol sacru al arienilor, în contrast cu... luna, adorată de popoarele semite. Führerul a văzut în poporul evreu, cu părul negru și tenul oacheș, partea întunecată a speciei umane, în timp ce părul blond și ochii albaștri ai arienilor constituiau partea luminoasă a umanității. ...Hitler și-a asumat rolul de a extirpa elementele impure din lumea materială".

În afară de adorarea soarelui (sau a luminii), Societatea Thule practica adorarea lui Satana: „Vârfurile Societății Thule erau toți sataniști, care practicau magia neagră".

Societatea nu era o grupare de muncitori, căci membrii săi erau: „judecători, ofițeri de poliție, avocați, procurori, profesori și lectori universitari, familii de aristocrați, industriași de marcă, chirurgi, doctori, oameni de știință, fiind de asemenea gazda burghezilor bogați și influenți".

Membrii Societății Thule au constituit fundamentul Partidului Nazist: „...Comitetul și cei patruzeci de membri care au format inițial Noul Partid Muncitoresc German făceau toți parte din cea mai puternică societate ocultă a Germaniei – Societatea Thule".

Unul dintre fondatorii ambelor grupări, Partidul Nazist și Societatea Thule, a fost Dietrich Eckart, un „satanist destoinic, adeptul suprem al artei și ritualurilor magiei negre și figură centrală într-un cerc puternic și larg-răspândit de ocultiști – Gruparea Thule. (El a fost) unul dintre cei șapte membri fondatori ai Partidului Nazist..."

Eckart a pretins că el l-a inițiat pe Hitler în tainele adorării satanice. Se spune că, pe patul de moarte, ar fi zis: „Urmați-l pe Hitler. El va dan-

sa, dar eu sunt cel care a stabilit melodia! Eu l-am inițiat în «Doctrina Secretă», i-am deschis centrii de vizionare și i-am oferit metode de a comunica cu Puterile. Nu plângeți după mine: am influențat istoria mai mult decât orice german".

Dar nu numai Societatea Thule i-a oferit lui Hitler sprijinul de care avea nevoie pentru a deveni șeful guvernului german. Au existat și alte surse ale puterii lui Hitler. Walter Langer, un cunoscut psihanalist, a explicat ascensiunea rapidă a lui Hitler la putere. În cartea sa *Mintea lui Adolf Hitler*, Langer a emis teoria că însuși Hitler era pe sfert evreu, mai exact nepotul lui Rothschild:

> Există foarte multă confuzie în studierea arborelui genealogic al lui Adolf Hitler.
>
> Tatăl lui Hitler, Alois Hitler, a fost fiul nelegitim al Mariei Anna Schicklgruber. S-a presupus că tatăl lui Alois Hitler a fost Johann Georg Hiedler...
>
> Alois, totuși, nu a fost recunoscut de Johann Georg Hiedler, așa că a împrumutat numele mamei sale, pe care l-a purtat până la vârsta de patruzeci de ani, când l-a schimbat în Hitler.
>
> O serie de întâmplări survenite înainte de nașterea lui Hitler furnizează suficient material pentru speculații.
>
> Anumite persoane se îndoiesc puternic că Johann Georg Hiedler a fost într-adevăr tatăl lui Alois. Thyssen și Koehler, de exemplu, pretind că Dolfuss, cancelarul Austriei, a ordonat poliției austriece să facă o investigare minuțioasă a familiei Hitler. Rezultatul acestor investigații a fost un document secret care dovedea că Maria Anna Schicklgruber se afla în Viena când a rămas însărcinată cu Alois.
>
> În acea perioadă lucra ca servitoare în casa baronului Rothschild. Când familia a descoperit că fata era însărcinată, a trimis-o acasă, în orașul Spital, unde s-a născut Alois.

Într-un post-scriptum la cartea lui Langer, Robert G. L. Waite adaugă acest comentariu:

> Dar chiar dacă Langer se înșală și bănuielile lui se dovedesc incorecte, de multe ori se află pe o pistă corectă.
>
> Să ținem cont de această bănuială că tatăl lui Hitler ar putea fi evreu. Nu există nici un motiv să credem povestea incredibilă spusă de informatorul lui Langer, cum că mama lui Hitler, Maria Anna Schicklgruber, o țărancă la patruzeci de ani din satul austriac Waldvietral, ar fi avut vreo legătură intimă cu baronul Rothschild în Viena.
>
> Dar Hitler era îngrijorat că ar putea fi acuzat că are un bunic evreu și l-a pus pe avocatul lui, Hans Frank, să investigheze arborele său genealogic.
>
> Frank s-a supus și i-a spus Führerului că bunica lui a rămas însărcinată în timp ce lucra ca servitoare într-o casă evreiască din Graz.

Faptele sunt discutabile – și într-adevăr a urmat o lungă dispută.
Scopul analizei istorice și psihologice nu este acela de a afla dacă Hitler a avut într-adevăr un bunic evreu, ci dacă el credea sau nu acest lucru.
Credea că este posibil, iar acest lucru i-a influențat atât personalitatea, cât și imaginea publică.

Este posibil ca Hitler să fi descoperit legăturile familiei sale cu evreii și relațiile cu familia Rothschild și, conștient de enorma putere a acestei familii de a face și desface guverne în Europa, a restabilit legături cu aceștia. Astfel s-ar explica parțial sprijinul pe care l-a primit de la bancherii internaționali, strâns legați de familia Rothschild, în drumul său către putere.

Un lucru este oricum sigur. Hitler a provocat cel de-al doilea război mondial atacând Austria. Se spune că a invadat această țară din două motive. În primul rând, a vrut să-l amuțească pe Dolfuss, despre care Hitler credea că știe care sunt legăturile sale cu familia Rothschild. În al doilea rând, dorea să elimine toate dovezile privind arborele său genealogic din dosarele austriece.

Însă sursa principală de putere a lui Hitler venea de la un cartel de chimicale numit I. G. Farben (numele este prescurtarea de la Interssen Gemeinschaft Farben). Importanța sprijinului acordat de I. G. Farben mișcării socialiste a fost relevată într-o carte despre cartel, care afirma: „fără imensele facilități de producție ale I. G. Farben, departamentul său dezvoltat de cercetări, variata experiență tehnică și concentrarea sa monopolistă de putere economică, Germania nu și-ar fi putut permite să înceapă războiul de agresiune în septembrie 1939".

Exista însă o sursă mai puțin cunoscută a enormei puteri economice de care se bucura I. G. Farben: Wall Street, SUA. „Fără capitalul oferit de Wall Street, în primul rând nu ar fi existat nici un I. G. Farben și, aproape sigur, nici un Adolf Hitler și nici un al doilea război mondial."

I.G. Farben s-a înființat în 1924, când bancherul american Charles Dawes a contractat o serie de împrumuturi externe totalizând 800 de milioane de dolari pentru a organiza marile companii de oțel și chimicale în carteluri, printre care și I. G. Farben. Profesorul Carrol Quigley definește Planul Dawes: „în mare, un proiect al lui J. P. Morgan".

Trei companii participante la Wall Street, Dillon, Read & Co, Harris, Ford & Co, împreună cu National City, s-au ocupat de trei sferturi din împrumuturile folosite pentru crearea acestor carteluri.

Rolul jucat de I. G. Farben în planurile Partidului Nazist German poate fi ilustrat cu ajutorul unui produs fabricat de o companie domi-

nată de I. G. Farben. Se numea Zyklon B, gazul letal folosit în exterminările de la Auschwitz, Bitterfeld, Walfen, Hoechst, Agfa, Ludwigshafen și Buchenwald. (I. G. Farben, fiind o companie de chimicale chiar înainte de a fuziona cu celelalte firme de chimicale pentru a forma cartelul, era de asemenea producătorul gazului pe bază de clor folosit în primul război mondial.) Sprijinul american acordat I. G. Farben a continuat, iar Henry Ford și-a unit firmele din Germania cu I. G. Farben în 1928.

Dar adevărata importanță a I. G. Farben în eforturile de război ale lui Adolf Hitler consta în utilizarea procesului cunoscut ca hidrogenare, producerea de benzină din cărbune, creată de cartelul de chimicale I. G. Farben. Germania nu dispunea de resurse naturale pentru producția de benzină, și acesta a fost unul dintre motivele pentru care a fost înfrântă în primul război mondial. Un om de știință german a descoperit în 1909 procesul de transformare a cărbunelui în benzină (Germania dispunea de mari rezerve de cărbune), dar procesul tehnologic nu fusese definitivat în timpul războiului. În august 1927, Standard Oil a acceptat să participe la un program de cooperare în domeniul cercetării și dezvoltării procesului de hidrogenare, pentru a rafina petrolul necesar Germaniei pentru a pregăti cel de-al doilea război mondial.

Și, în cele din urmă, la 9 noiembrie 1929, cele două companii gigantice au semnat un contract de cartel care avea două obiective:

> În primul rând, contractul de cartel garanta companiei Standard Oil jumătate din toate drepturile asupra procesului de hidrogenare în orice țară din lume cu excepția Germaniei și
>
> În al doilea rând, cele două părți s-au înțeles „...să nu concureze niciodată una cu cealaltă în domeniul chimiei și produselor petroliere. În viitor, dacă Standard Oil va dori să intre în largul domeniu al produselor chimice și farmaceutice, va face acest lucru numai cu condiția să se asocieze cu I. G. Farben.
>
> Farben, pe de altă parte, s-a obligat să nu intre niciodată în domeniul țițeiului decât în asociere cu Standard Oil".

După cum s-a exprimat un purtător de cuvânt al companiei Standard Oil: „I. G. Farben nu va intra pe piața țițeiului – și noi nu vom intra pe piața chimicalelor".

Acest contract de cartel a fost extrem de important pentru război, căci, până la sfârșitul războiului, Germania a ajuns să asigure prin eforturi proprii aproximativ 75% din necesarul de combustibil prin sintetizare.

Mai important a fost faptul că aceste uzine n-au fost bombardate de Aliați, așa că, până la sfârșitul războiului, cam 25-30 de rafinării germane erau încă funcționale, fiind afectate în proporție de numai 15%.

Standard Oil s-a implicat la rândul său în afacerile de rafinare a petrolului. De fapt, William Dodd, ambasadorul Statelor Unite în Germania, a scris următoarele în jurnalul său despre anii dinainte de război, în 1936: „Compania din New York Standard Oil, compania-mamă a (companiei) Vacuum Oil, a investit 10 000 000 de mărci în Germania încercând să găsească resurse de petrol și construind o mare rafinărie lângă portul Hamburg".

Între timp, în Statele Unite, se făceau pregătiri pentru alegerile prezidențiale. În 1932, președintele Herbert Hoover, membru al Consiliului Relațiilor Externe, candida pentru a fi reales. Pentru aceasta, i s-a propus de către Henry Harriman, președintele Camerei de Comerț a Statelor Unite, „să sprijin aceste propuneri (Actul de Recuperare a Industriei Naționale, Administrarea Recuperării Naționale, printre altele), și mi-a adus la cunoștință că domnul Roosevelt fusese de acord cu aceste condiții. Am încercat să-i arăt că toate aceste chestiuni țin pur și simplu de fascism, că însemnau aproape crearea «statului corporat» al lui Mussolini, și am refuzat să îndeplinesc aceste condiții. Dânsul mi-a zis să-mi revizuiesc atitudinea, altfel lumea afacerilor îl va sprijini pe Roosevelt financiar și prin influență".

Hoover a explicat mai târziu, în 1940, de ce a refuzat sprijinul comunității de afaceri americane. El a văzut problemele inerente exercitării acestui control financiar asupra guvernului american:

> În fiecare caz de instaurare a unui regim totalitarist, a existat o perioadă dominată de planificatorii economiei.
>
> Fiecare dintre aceste națiuni a avut o epocă dominată de oameni inteligenți, care au crezut că pot planifica și forța viața economică a oamenilor.
>
> Ei au crezut că în acest fel puteau îndrepta abuzurile sau contracara situațiile de criză din sistemul de piață liberă.
>
> Au supraestimat statul, văzându-l ca rezolvarea tuturor problemelor economice. Acești oameni se credeau liberali. Dar au crezut de asemenea că puteau să impună o dictatură economică prin birocrație și, în același timp, să mențină libertatea cuvântului, justiția și libera guvernare.
>
> I-am putea numi liberali totalitari.
>
> Direct sau indirect, ei controlau creditul, prețurile, producția industrială, agricultura și mâna de lucru.
>
> Au devalorizat, au dat, au luat și au redus. Controlau afacerile particulare prin concurența guvernamentală, prin impozite și prin taxe. Au întâmpinat fiecare eșec cu impunerea unui control și unei puteri din ce în ce mai mari...

> Apoi au venit șomajul cronic și cheltuieli guvernamentale nebunești, în efortul de a contracara șomajul.
> Datoria de stat a crescut și, în cele din urmă, creditul guvernamental a fost stopat.
> Și apoi a venit preluarea absolută, indiferent dacă o numim fascism, socialism sau comunism.

Totuși, deși Hoover a refuzat să sprijine obiectivele „marilor afaceriști", campania prezidențială a lui Roosevelt din 1932 l-a atacat sistematic pe președintele Hoover pentru presupusele sale asocieri cu bancherii internaționali și pentru concesiile pe care le-ar fi făcut în interesul marilor afaceri. Imaginea istorică a lui Roosevelt era aceea a unui președinte care lupta pentru interesul „omului mic", al omului de pe stradă, care se confruntă cu amenințarea șomajului și căderii financiare din cauza speculațiilor „marilor afaceriști" din Wall Street. „Roosevelt a fost inventat de Wall Street, (fiind) parte integrantă a fraternității bancare din New York..."

În campania prezidențială din 1932, strategia a fost foarte simplă: „marii afaceriști" îl doreau pe Roosevelt, dar l-au prezentat drept candidatul contra „marilor afaceriști".

Hoover a fost contra „marilor afaceriști", însă presa a convins poporul american că era pentru „marile afaceri".

Rezultatul era previzibil. Roosevelt l-a învins pe Hoover. Acum putea să-și înceapă opera, pe care a numit-o „Noua Afacere", pentru instituirea unui stat fascist. Un observator, Whittaker Chambers, fost membru al Partidului Comunist din America, a comentat, în legătură cu „Noua Afacere": „A fost o adevărată revoluție, al cărei scop nu era doar reformarea tradițiilor existente, ci transformarea radicală a societății și, mai presus de orice, transformarea relațiilor de putere din interiorul națiunii".

Cam în această perioadă, a început să se contureze o schemă incredibilă privind președinția Statelor Unite. Din iulie 1932 până în noiembrie 1933, un general de Marină foarte cunoscut și foarte popular, Smedley Butler, „...a fost ales de conspiratorii bogați din Statele Unite pentru a conduce un puci (o revoluție) care să răstoarne guvernul și să instaureze dictatura fascistă în America".

Butler a fost atras în complot de „...cea mai mare mită oferită vreodată unui american – ocazia de a deveni primul dictator al Statelor Unite". A fost abordat de trei indivizi: Grayson Mallet-Provost Murphy, director la Guaranty Trust, o bancă aparținând lui J. P. Morgan; Robert S. Clark, un bancher care moștenise o avere de la un fondator

al companiei de mașini de cusut Singer, și John W. Davis, candidatul democrat la alegerile prezidențiale din 1924, avocatul-șef al afacerilor J. P. Morgan. Planul lor era „...să asedieze Casa Albă cu o armată particulară (de 500 000 de veterani), să-l ia pe Franklin Roosevelt prizonier și să-l elimine dacă refuză să coopereze cu dictatura pe care urmau s-o instaureze și s-o controleze".

Complotiștii i-au spus lui Butler că aveau „fonduri de 3 milioane de dolari și puteau obține 300 de milioane dacă era nevoie".

De ce l-au ales complotiștii pe generalul Butler este un mister, căci Butler era într-adevăr fidel funcției sale de general în Marina Statelor Unite. A fost înregistrat spunând: „Războiul este în mare parte o problemă de bani. Bancherii împrumută bani altor state și dacă nu-i pot recupera, guvernul trimite Marina să-i ia". Și a continuat: „Știu ce spun; am fost în unsprezece expediții de genul ăsta".

Butler n-a recunoscut-o, dar rolul lui în armată era în conformitate cu jocul politic de „balanță a puterii".

Afirmațiile lui Butler, cum că militarii jucau rolul de agenți colectori pentru marii bancheri, au fost confirmate în 1934 de Comitetul Senatului pentru Investigarea Munițiilor, care „a confirmat suspiciunile (lui Butler) că marile afaceri – Standard Oil, United Fruit, trustul zahărului, marile bănci – au fost implicate în majoritatea intervențiilor militare conduse de el (Butler)".

În plus, Congresul a creat Comitetul McCormack-Dickstein, care să investigheze acuzațiile lui Butler. Concluzia acestui grup a confirmat acuzațiile generalului Butler: „a găsit cinci fapte semnificative care au validat mărturia lui Butler".

Jules Archer, autorul unei cărți despre acuzațiile lui Butler intitulată *Complotul pentru asedierea Casei Albe*, l-a intervievat pe John J. McCormack, copreședintele Comitetului, și l-a întrebat care este părerea lui despre complot:

> Archer: Deci, după părerea dumneavoastră, America ar fi fost cu siguranță o putere fascistă, dacă generalul Butler nu și-ar fi dovedit patriotismul și n-ar fi dezvăluit complotul?
>
> McCormack: Ar fi fost, cu siguranță. Oamenii erau dezorientați, ceea ce ducea la slăbirea națiunii, adică toate condițiile pentru o reacție extremistă drastică. Frustrarea maselor permitea aproape orice.

Există, totuși, persoane care cred că intenția complotiștilor nu era impunerea lui Butler ca șef al guvernului, ci folosirea incidentului pentru ca Roosevelt să poată instaura o dictatură după ce Butler și-ar fi condus armata spre Casa Albă. Această acțiune, după ce Roosevelt ar

fi declarat „stare de necesitate", i-ar fi permis acestuia să preia controlul deplin asupra guvernului, iar poporul american probabil că i-ar fi aclamat inițiativa. Deci Butler ar fi fost, conform acestei teorii, doar o scuză pentru preluarea controlului deplin asupra guvernului, iar el n-ar fi ajuns niciodată dictator.

Planul a eșuat, după ce Butler a dat la iveală complotul, iar Roosevelt a fost nevoit să se mulțumească cu funcția de președinte, în loc de cea de dictator al Statelor Unite. Roosevelt avea însă și planuri de rezervă pentru transformarea Americii într-o națiune fascistă. Frances Perkins, ministrul Muncii în administrația Roosevelt, a declarat: „La prima întrunire a cabinetului după intrarea în funcție a președintelui în 1933, consilierul financiar al lui Roosevelt, Bernard Baruch, și prietenul lui Baruch, generalul Hugh Johnson, care urma să devină președintele Administrației Recuperării Naționale, au venit cu câte o copie a cărții scrise de Gentile, teoreticianul fascismului italian, pentru fiecare membru al cabinetului, și toți am citit-o cu atenție".

Deci planul era să influențeze guvernul american spre fascism sau controlul guvernamental al factorilor de producție fără o revoluție condusă de Butler. S-a hotărât că una dintre principalele metode de a face acest lucru era războiul, așa că s-a trecut la elaborarea planurilor unui război în care să fie implicate Statele Unite.

Una dintre sursele care au confirmat faptul că aceste planuri au fost pregătite dinainte este Jim Farley, ministrul Poștelor și membru al cabinetului lui Roosevelt. Domnul Farley a scris că la a doua ședință a cabinetului din 1933, „noul președinte și-a pus din nou problema unui război cu Japonia".

Este posibil ca președintele Roosevelt să fi știut că războiul cu Japonia fusese planificat încă dinainte de 1933. Conform istoricului Charles C. Tansill, profesor de istoria diplomației la Universitatea Georgetown, războiul cu Japonia fusese planificat încă din 1915.

Într-o carte intitulată *Pearl Harbor, Roosevelt si izbucnirea războiului*, publicată de D. C. Heath & Co, profesorul Tansill face această observație interesantă:

> Politica de presiune asupra Japoniei l-a precedat pe Henry Stimson (ministrul de Război al președintelui Roosevelt) cu aproximativ două decenii...
>
> Sub Woodrow Wilson a fost lansată împotriva Japoniei o ofensivă pe trei fronturi...
>
> În ianuarie 1915, diplomatul american din Pekin... a trimis Departamentului de Stat o serie de mesaje pe un ton atât de critic încât au ajutat la crearea unei fixații în mințile americanilor cu privire la răuta-

tea japonezilor, ceea ce a transformat eventualul război cu Japonia într-o opțiune.

Să ne amintim că Franklin Roosevelt l-a numit pe același ministru adjunct al Marinei din administrația Wilson, deci probabil că știa despre mesajele respective și planurile de a implica America într-un eventual război cu Japonia încă din 1915.

Dacă profesorul are dreptate, scopul lui Roosevelt n-a fost să ducă la bun sfârșit planurile președintelui Wilson. Nu mai era nevoie decât de o acțiune care să poată fi folosită ca motiv pentru a declara război Japoniei.

Motivul a fost atacul de la Pearl Harbor.

De fapt, guvernul american știa cât de vulnerabil era Pearl Harbor, locul atacului „surpriză" al Japoniei, care a provocat al doilea război mondial. În 1932, la Pearl Harbor, Marina Statelor Unite a făcut manevre pentru a testa succesul unui atac pe apă. S-a descoperit că Pearl Harbor era vulnerabil de la 100 de kilometri de țărm. Asta înseamnă că Japonia putea ataca de la 100 de kilometri de Pearl Harbor fără a fi detectată. Marina americană o dovedise.

Nu numai că guvernul Statelor Unite își punea problema unui război cu Japonia, dar era de asemenea conștient că în Germania capitaliștii americani creau o mașină de război la începutul anului 1930, mult înainte ca Germania să se implice în cel de-al doilea război mondial.

William Dodd, ambasadorul Statelor Unite în Germania, i-a scris lui Roosevelt din Berlin:

> În acest moment, peste o sută de corporații americane au aici filiale sau acorduri de cooperare.
>
> DuPont are aliați în Germania care sprijină industria de armament. Aliatul principal este compania I. G. Farben, o parte a guvernului care asigură 200 000 de mărci anual unei organizații de propagandă care manipulează opiniile americanilor.
>
> Compania Standard Oil... a trimis aici 2 000 000 de dolari în decembrie 1933 și câștigă 500 000 de dolari pe an.ajutându-i pe germani să fabrice gaz ersatz (un înlocuitor, prin procesul de hidrogenare care transformă cărbunele în benzină) în scopul războiului; dar Standard Oil nu poate scoate câștigurile din țară decât sub formă de bunuri.
>
> Președintele companiei International Harvester mi-a spus că afacerile lui au crescut cu 33% aici (cred că din producția de arme), dar că nu poate scoate nimic din țară.
>
> Chiar și cei din industria de avioane au aranjamente secrete cu Krupps.
>
> Companiile General Motors și Ford au afaceri enorme aici prin filialele lor, dar nu scot profiturile afară.

În afară de aceste companii americane, alții au colaborat cu germanii pentru crearea materialelor de care aveau nevoie pentru izbucnirea războiului. De exemplu, International Telephone and Telegraph (ITT) a investit substanțial în Focke-Wolfe, un producător de avioane, ceea ce însemna „că ITT producea avioane germane (de luptă) pentru omorârea americanilor".

Proprietățile I. G. Farben din America erau controlate de o companie numită American I. G. Farben. Următorii indivizi, printre alții, erau membri în Comitetul Director al acestei corporații: Edsel Ford, președintele Ford Motor Co.; Charles E. Mitchell, președintele băncii lui Rockefeller, National City Bank din New York; Walter Teagle, președintele filialei Standard Oil din New York; Paul Warburg, președintele Rezervei Federale și fratele lui Max Warburg, finanțatorul efortului german de război, și Herman Metz, unul dintre directorii băncii Manhattan, controlată de clanul Warburg.

Este un fapt istoric interesant și revelator că alți trei membri ai Comitetului de Guvernatori ai American I. G. Farben au fost condamnați drept „criminali de război" germani, fiind acuzați de „crime împotriva umanității" în timpul celui de-al doilea război mondial, în timp ce își îndeplineau funcția în Comitetul de Guvernatori ai I. G. Farben. Nici unul dintre americanii care făceau parte din același comitet nu a fost judecat drept „criminal de război", deși a participat la aceleași decizii ca și germanii. Deci contează dacă națiunea din care faci parte câștigă sau pierde războiul, pentru a fi sau nu judecat drept „criminal de război".

În 1939, în anul în care Germania a început războiul cu invadarea Austriei și Poloniei, filiala Standard Oil din New Jersey a împrumutat I. G. Farben combustibili pentru aviație în valoare de 20 000 000 de dolari.

Cei mai mari producători de tancuri germane erau Opel, o filială deținută în întregime de General Motors și controlată de firma J. P. Morgan, și filiala Ford a companiei Ford Motor.

În plus, Alcoa și Dow Chemical au transferat tehnologie germanilor, la fel ca Benedix Aviation, al cărei stoc majoritar de acțiuni era deținut de General Motors, la rândul său controlată de J. P. Morgan, care le asigura date despre piloți automați, instrumente de zbor și motoare de decolare diesel.

În afară de acest sprijin material direct, alte companii „capitaliste" au asigurat asistență: „În 1939, industria germană de echipament electric era concentrată în câteva mari corporații integrate într-un cartel internațional si controlate prin pachetul majoritar de acțiuni de două

mari companii americane (International General Electric și International Telephone and Telegraph)".

În continuare, susținerea corporațiilor deținute sau controlate de americani a fost asigurată în timpul războiului, când complexele industriale, clădirile și structurile aferente n-au fost bombardate de Aliați: „Acest complex industrial (International General Electric și International Telephone and Telegraph) n-a constituit niciodată un obiectiv de bombardament în cel de-al doilea război mondial. Uzinele de echipament electric bombardate ca obiective nu erau asociate cu firme americane".

Un alt exemplu de uzină aparținând de General Electric care n-a fost bombardată este uzina din Koppelsdorf, care producea radare și antene de bombardament.

Poate că motivul pentru care anumite uzine au fost bombardate, și altele nu, era că, în conformitate cu Constituția Statelor Unite, președintele este comandantul suprem al tuturor forțelor armate și, prin urmare, el este cel care decide care sunt obiectivele bombardamentelor.

Semnificația sprijinului material american pentru eforturile de război ale guvernului german este revelată prin răspunsul la întrebarea: care ar fi rezultatul probabil al acestor eforturi ale Germaniei: „...nu numai că un sector influent al afacerilor americane era conștient de natura nazismului, dar în propriul său interes a finanțat nazismul ori de câte ori era posibil (și profitabil), știind foarte bine că rezultatul probabil va fi un război care să implice Europa și Statele Unite".

Chiar și ideile lui Hitler de a extermina evreii erau cunoscute oricărui observator care și-ar fi dat puțin silința să facă niște cercetări. Hitler însuși a scris: „Am dreptul să extermin milioane de indivizi aparținând rasei inferioare, care se înmulțesc ca paraziții".

În plus, Hitler și-a făcut cunoscute intențiile încă din 1923, când și-a expus planurile privind evreii în cartea sa *Mein Kampf*. Chiar și ziarul SS a îndemnat la „exterminare prin foc și sabie, sfârșitul definitiv al evreimii".

Acest sprijin material a continuat chiar și după ce războiul a început oficial. De exemplu, după ce Germania a invadat Austria în martie 1938, Ethyl Gasoline Corporation, deținută în proporție de 50% de General Motors și 50% de Standard Oil, a fost solicitată de I. G. Farben să construiască uzine de tetraetil în Germania, cu sprijinul total al Ministerului de Război al Statelor Unite, care nu a exprimat nici o obiecție privind aceste tranzacții.

Și în august 1938, I. G. Farben a „împrumutat" 500 de tone de tetraetil de la Standard Oil.

Mai târziu, după invadarea Austriei și înainte de invadarea Poloniei în 1939, Germania și Rusia au semnat un pact la 23 august 1939, care conținea o clauză secretă privind împărțirea Poloniei între cele două țări aliate.

Sprijinul material și acordurile secrete au ajuns la o finalitate la 1 septembrie 1939, când Germania a invadat Polonia, în concordanță cu termenii pactului semnat cu Rusia.

Cel de-al doilea război mondial începuse.

Data de 1 septembrie 1939, când Germania a invadat Polonia, este cunoscută ca data începerii războiului. Dar puțini își aduc aminte data la care Rusia a intrat la rândul ei în Polonia, la 16 septembrie 1939. Statul Polonia era acum împărțit între cei doi aliați de război.

Este interesant să remarcăm că reacțiile marilor state aliate au venit o dată cu aceste două date. Când Germania a intrat în Vestul Poloniei, Marea Britanie și Franța au declarat război Germaniei. Însă când Rusia a intrat în Estul Poloniei, nici o țară nu i-a declarat război.

Sovieticii au provocat un eveniment tragic în istorie după ce au ocupat partea lor din Polonia. Au capturat aproximativ 10 000 de ofițeri polonezi și i-au ucis cu brutalitate, majoritatea găsindu-și moartea în pădurile Katyn, lângă orașul rus Smolensk. Povestea oficială privind moartea ofițerilor a fost că aceștia au fost omorâți de armata germană, dar acum s-a dovedit clar că rușii au comis aceste crime. Celelalte victime au fost îmbarcate pe un șlep care a fost trimis în larg și apoi s-a scufundat.

Chiar și cu toate aceste eforturi ale oamenilor de afaceri americani de a construi echipamentul de război al Germaniei, cu aprobarea deplină a președintelui Roosevelt, el continua să declare că națiunea își va menține poziția „neutră": nu se va implica în război. La 1 septembrie 1939, când a început războiul, a fost întrebat de un reporter dacă America nu se va implica în război și Roosevelt a răspuns: „...Cred că putem, și administrația va face toate eforturile necesare pentru aceasta".

Roosevelt a reacționat numindu-l pe George Marshall, un membru al Consiliului Relațiilor Externe, Șef de Stat-Major al Armatei, peste generalul Douglas MacArthur, care nu era membru CFR, și alți înalți ofițeri.

Alții nu au crezut pretenția lui Roosevelt că America va rămâne neutră. La 12 septembrie 1939, Hans Thomsen, însărcinatul cu afaceri al Germaniei la Washington, a trimis guvernului german o telegramă: „...dacă Aliații (Anglia și Franța) vor fi amenințați de înfrângere, Roosevelt este hotărât să intre în război împotriva Germaniei, chiar dacă propria sa țară se va opune".

Însă eforturile de război ale Germaniei erau încă dependente de rezervele de petrol, care veneau din diverse surse, unele chiar din exteriorul granițelor Germaniei. Înainte ca România să fie invadată de germani, vindea petrol Germaniei. Revista *Life* din 19 februarie 1940 publică o fotografie cu petrol românesc încărcat în rezervoare germane de petrol. Sub poză scrie: „Petrolul pentru Germania este transportat în aceste rezervoare petroliere marcate Essolube (firmă americană) și Shell (firmă englezească) din terenurile Creditului Minier din Ploiești, România. Observați că vehiculele sunt marcate pentru German-American Oil Co. și Căile Ferate Germane, cu destinația Hamburg și Wuppertal, Germania. Au fost trimise de Germania pentru a accelera livrările românești de petrol." Fotografia a fost făcută după ce Germania invadase Austria și Polonia, totuși companiile americane și britanice de petrol transportau petrol pentru guvernul german (rezervoarele din fotografie sunt marcate clar „Essolube" și „Shell").

Și alte surse livrau petrol: „...când aviația germană a rămas în criză de combustibil, acesta a fost asigurat cu generozitate de marile rafinării aparținând companiei Standard Oil din insula Aruba, prin rezervoarele spaniole". Aceasta s-a întâmplat chiar în timpul războiului, totuși aceste vase n-au fost scufundate de submarinele americane.

Chiar și cu achizițiile de petrol din surse nongermane, principalul furnizor de petrol era cartelul: „Cooperarea I. G. Farben-Standard Oil pentru producerea de combustibil sintetic din cărbune a asigurat I. G. Farben monopolul producției germane de benzină în timpul celui de-al doilea război mondial. Aproape jumătate din benzina cu cifră octanică mare din Germania era produsă direct de I. G. Farben în 1945, iar restul de companiile afiliate".

Dar cum războiul din Europa continua, conducătorii Americii încercau să implice Statele Unite, deși poporul american nu dorea acest lucru. Roosevelt, candidatul la președinție, promitea poporului american că administrația Roosevelt va rămâne neutră, dacă va fi reales. Alții știau mai bine. Generalul Hugh Johnson, de exemplu, a spus: „Știu de la o sursă din Washington (nu foarte sigură) că, dacă Roosevelt va fi ales (în 1940), ne va târî în război cu prima ocazie și, dacă aceasta nu se arată, va crea el una".

Roosevelt a avut două ocazii de a implica America în cel de-al doilea război mondial: Japonia se afla în război cu China și Germania se afla în război cu Anglia, Franța și alte state. Ambele zone de război prezentau suficiente ocazii de a implica guvernul american în război, iar Roosevelt a profitat rapid de oportunitățile ivite.

Prima lui ocazie a venit în războiul din Pacific. În august 1940, Statele Unite au spart codul de război „purpuriu“ al Japoniei. Acest lucru a permis guvernului american să citească și să înțeleagă toate mesajele lor de război. Au fost fabricate mașini de decodat mesajele japoneze și au fost trimise în întreaga lume, dar nici una n-a ajuns la Pearl Harbor.

Eforturile publice ale lui Roosevelt de a implica America, rămânând ostentativ neutru, au început în august 1940, când Japonia, Germania și Italia au semnat Tratatul Tripartit. Acest tratat cerea ca oricare dintre cele trei națiuni să răspundă declarând război dacă vreun stat aliat ataca pe oricare din ele. Asta însemna că dacă Japonia atacă Statele Unite, iar Statele Unite vor răspunde declarând război Japoniei, atunci automat vor fi în război și cu celelalte două state, Germania și Italia.

Roosevelt știa acum că războiul cu Japonia însemna război cu Germania. Problema lui se rezolvase.

Și-a luat în secret angajamentul față de Winston Churchill și guvernul englez să intre în război împotriva Germaniei și știa „...că singurul mod în care își putea respecta angajamentul secret către Churchill de a implica America în război, fără a-și încălca pe față promisiunile către poporul american, era să provoace Germania sau Japonia să atace Statele Unite“.

Roosevelt s-a orientat mai întâi spre teatrul de război din Pacific, știind că dacă va putea provoca Japonia să atace prima America, America va intra automat în război cu Germania. Știa, de asemenea, că dacă Germania va ataca prima Statele Unite, Japonia va trebui să declare război Americii. Așa că Roosevelt a încercat să determine oricare dintre cele două națiuni să atace Statele Unite. Japonia a fost prima căreia i s-a oferit ocazia.

În octombrie 1940, ministrul Marinei Militare Frank Knox l-a chemat pe amiralul J. O. Richardson, comandantul suprem al flotei americane din Pacific. Knox l-a informat că „președintele dorește ca el să înființeze o patrulă în Pacific – un zid de nave americane care să se întindă în Pacificul de Vest în așa fel încât Japoniei să-i fie imposibil să ajungă la vreunul dintre depozitele ei de provizii; o blocare a Japoniei pentru a preveni prin forță utilizarea de către aceasta a oricărei zone din Oceanul Pacific. Richardson a protestat energic. A spus că ar fi un act de război și, în plus, ar pierde flota. Desigur, Roosevelt a fost nevoit s-o abandoneze“.

Această întâmplare istorică ridică două întrebări destul de interesante:

1. De ce Roosevelt, comandantul suprem al tuturor forțelor armate, inclusiv al Marinei, nu i-a ordonat direct amiralului Richardson ce să facă? De ce l-a ales pe ministrul Marinei Militare care să-l roage aproape cu politețe să creeze patrula navală?

Este posibil ca Roosevelt să nu-și fi folosit puterea supremă pentru că știa că aceasta reprezenta într-adevăr un act de război și nu dorea să se știe că el a fost inițiatorul planului. Dacă Richardson se arăta de acord cu propunerea lui Knox, iar Japonia ataca flota americană, Roosevelt îl putea învinui direct pe amiral pentru că a permis flotei să riște să fie atacată de marina japoneză.

Roosevelt avea nevoie de un țap ispășitor, dar Richardson a refuzat.

2. De ce nu l-a înlocuit Roosevelt pe amiral cu cineva care ar fi acționat exact după cum dorea?

Este posibil ca Roosevelt să fi realizat că Richardson cunoștea deja planul și, din moment ce nu fusese de acord, era capabil să-l identifice pe Roosevelt ca sursă directă a ideii, dacă un al doilea amiral ar fi dus-o la îndeplinire.

Roosevelt nu dorea să-și păteze imaginea de „porumbel" construită cu grijă, în ceea ce privește implicarea Americii în război.

Este important să ne amintim că în noiembrie 1940, imediat după acest incident, candidatul Roosevelt a spus poporului american: „Vă spun vouă, tați și mame, și o voi spune iar, iar și iar, băieții voștri nu vor fi trimiși să lupte în războaie străine".

Richardson a evaluat mai târziu situația din Pearl Harbor și a simțit că poziția lui era extrem de precară. L-a vizitat pe Roosevelt de două ori în 1940 pentru a-i recomanda să retragă flota de pe coasta de vest a Americii, pentru că:

1. Vasele lui erau echipate nepotrivit pentru război;
2. Zona Hawaii era prea expusă pentru manevrele de antrenament ale flotei și
3. Apărarea flotei împotriva atacurilor aeriene sau submarine era mult sub standardele cerute.

Asta însemna că guvernul american nu făcuse nimic pentru a întări apărarea de la Pearl Harbor împotriva atacurilor pe apă, deși testele din 1932 dezvăluiseră cât de vulnerabilă era insula.

Refuzul lui Richardson de a-i oferi lui Roosevelt un incident care să permită Statelor Unite să intre în război și grija lui pentru starea flo-

tei au dus la eliberarea lui bruscă din funcția de comandant al flotei în ianuarie 1941.

Ambasadorul american la Tokyo, Joseph C. Grew, a fost unul dintre primii oficiali care au descoperit că Pearl Harbor era ținta prestabilită a atacului japonez, după cum reiese din corespondența lui cu departamentul de stat al președintelui Roosevelt din 27 ianuarie 1941: „Diplomatul peruan a informat un membru al personalului meu că a auzit din multe surse, inclusiv dintr-o sursă japoneză, că în cazul unor neînțelegeri între Statele Unite și Japonia, japonezii intenționează să inițieze un atac-surpriză la Pearl Harbor..."

În martie 1941, președintele Roosevelt spera încă un incident între Statele Unite și Germania, conform lui Harold Ickes, ministrul de Interne din cabinetul Roosevelt. Acesta a declarat: „La un dineu din 24 martie, el (Roosevelt) a remarcat că «lucrurile încep să se lege. Germania va face o gafă în curând». Nu era nici o îndoială asupra dorinței de-abia mascate a președintelui de a se ivi un incident care să justifice declararea stării de război împotriva Germaniei..."

Roosevelt și Churchill au complotat împreună pentru a provoca un incident care să-i permită Americii să intre în război. Conform lui Churchill:

> Președintele a spus că va provoca război, dar nu-l va declara, și că va deveni din ce în ce mai provocator. Dacă germanilor nu le convine, n-au decât să atace forțele americane.
>
> Flota Statelor Unite ocupă ruta către Islanda.
>
> Ordinele președintelui către escorta acestor convoaie au fost să atace orice vas care se apropie, chiar dacă se află la patru sau cinci sute de kilometri depărtare față de convoi...
>
> Trebuie să facem totul pentru a forța un „incident".
>
> Hitler se va confrunta cu dilema fie de a ataca convoaiele și astfel de a infrunta flota Statelor Unite, fie de a se retrage, permițându-ne astfel „victoria în bătălia din Atlantic. Ne-ar fi de folos ca, în șase sau opt săptămâni, să-l provocăm pe Hitler, ironizându-l cu această alegere dificilă".

Dar Hitler încerca să evite o confruntare cu Statele Unite. „Le-a spus comandanților de nave la sfârșitul lunii iulie (1941) să evite incidentele cu Statele Unite atâta timp cât campania din est (războiul împotriva Rusiei) este încă în desfășurare... O lună mai târziu, aceste ordine erau încă valabile."

Churchill chiar i-a scris lui Roosevelt după ce nava germană *Bismarck* a scufundat nava britanică *Hood*, recomandându-i în aprilie 1941

„...ca dacă o navă de război americană descoperă nava *Prinz Eugen* (escorta navei *Bismarck*) să tragă asupra ei, «asigurând astfel incidentul pe care Statele Unite îl așteaptă cu atâta nerăbdare»".

Hitler n-a fost la fel de precaut în alte probleme. Și-a atacat „aliata", Rusia, la 22 iunie 1941, deși Germania și Rusia semnaseră un tratat prin care se obligau să nu-și declare una alteia război.

Prin această acțiune, presiunea de a implica Statele Unite în război a crescut simțitor. La 24 iunie 1941, Roosevelt a declarat poporului american: „Sigur că vom acorda orice ajutor posibil Rusiei".

Și un program american de acordare de împrumuturi a început, furnizând Rusiei cantități enorme de materiale de război, toate pe credit.

Deci, cu Hitler atât de preocupat cu războiul împotriva Rusiei și refuzând să se implice într-un război naval cu americanii, Roosevelt a fost nevoit să-și îndrepte atenția înapoi către Japonia pentru incidentul de care avea nevoie.

Următorul pas a fost să acorde asistență celorlalte țări, Angliei și Olandei, pentru a impune un embargo asupra livrărilor de petrol către Japonia, într-o încercare de a forța un incident care să permită Statelor Unite să intre în război.

Japonia, ca insulă relativ mică, neavând o industrie petrolieră semnificativă, era nevoită să caute petrol în altă parte, și acesta a fost motivul propunerii embargoului. Prin această inițiativă a fost provocat incidentul cu Japonia. Fostul președinte Herbert Hoover a văzut și el mașinațiile care au provocat intrarea în război, și a prevenit Statele Unite în august 1941: „poporul american ar trebui să ceară insistent Congresului să stopeze implicarea treptată a Statelor Unite într-un război nedeclarat..."

Dar Congresul n-a ascultat.

Președintele Roosevelt n-a ascultat nici acuzațiile congresmanului Martin Dies, președintele comitetului House privind activitățile antiamericane. Până în august 1941 „comitetul Dies a adunat destule dovezi care au confirmat suspiciunile pe care le-a ascuns pe baza imaginii publice. Era clar că japonezii se pregăteau să invadeze Pearl Harbor și că se aflau în posesia unor informații militare de importanță vitală".

Aceste informații au fost aduse la cunoștința administrației Roosevelt de congresmanul Dies în persoană. Dar era deja a doua oară când Dies apela la Roosevelt pentru a-i comunica intențiile japonezilor de a ataca Pearl Harbor: „La începutul anului 1941, comitetul Dies a intrat în posesia unei hărți strategice care a dovedit clar intențiile japonezilor de a ataca Pearl Harbor. Harta strategică fusese pregătită de Departamentul imperial al Japoniei de inteligență militară".

Dies i-a dat un telefon secretarului de Stat Cordell Hull, care a vorbit cu președintele Roosevelt.

Congresmanului Dies i s-a spus să nu facă public documentul, iar administrația Roosevelt n-a făcut nimic.

(În aprilie 1964, când Dies a comunicat publicului american descoperirile lui, a adăugat acest comentariu: „Dacă cineva se îndoiește de veridicitatea și acuratețea acestor declarații, voi fi fericit să-i aduc dovezi concludente".)

Tot în august 1941 noul produs al cartelului I. G. Farben a fost testat pentru prima dată pe oameni. Produsul se numea Zyklon B și urma să fie folosit pentru exterminarea evreilor și a celorlalți deținuți din lagărele de concentrare.

În teatrul din Pacific, mesajele de război ale Japoniei fiind citite la Washington, japonezii au ordonat spionilor lor din Pearl Harbor să raporteze manevrele navelor și, mai târziu, tipul și localizarea exactă a navelor din port.

Cererea Japoniei pentru mai multe informații despre ce se întâmpla în Pearl Harbor a fost urmată, în 16 octombrie 1941, de demisia cabinetului prințului Japoniei. Acestor demisii le-au urmat demisiile administrației militare a generalului Tojo și a cabinetului său. Toate aceste acțiuni au fost interpretate de guvernul american drept un pas hotărât spre război, dar încă nu se întâmplase nimic îngrijorător la Pearl Harbor.

În ziua aceea, Henry Stimson, ministrul lui Roosevelt de Război, a scris în jurnalul său: „...și astfel ne confruntăm cu delicata problemă a îngrădirii diplomatice, care trebuie făcută în așa fel încât să fim siguri că Japonia cade în capcană și face prima o mișcare greșită – mișcarea de deschidere".

Stimson a fost nevoit să repete această grijă a administrației Roosevelt când a depus mărturie în fața Comisiei care investiga incidentul Pearl Harbor. Acolo a spus: „Problema era cum să-i manipulăm (pe japonezi) pentru a-i aduce în situația de a trage primul foc, fără a ne expune prea mult pericolului".

Japonezii nu răspundeau încă prin acel incident care să permită Statelor Unite să contraatace, dar America era convinsă că putea să se întâmple în orice clipă. De exemplu, secretarul de Stat Cordell Hull i-a spus lui Roosevelt la 7 noiembrie 1941 că prevedea „toate posibilitățile în cazul unui război prematur cu Japonia".

Japonia și-a continuat eforturile de a nu intra în război cu Statele Unite și și-a însărcinat ambasadorul de la Washington să semneze un tratat de neagresiune cu secretarul de Stat. La 22 noiembrie 1941, ja-

ponezii i-au scris ambasadorului lor într-o telegramă: „Fă tot ce-ţi stă în puteri, nu economisi nici un efort şi încearcă să ajungi la soluţia pe care o dorim".

Dar deşi Japonia încerca să evite războiul cu Statele Unite, japonezii erau încurajaţi de o sursă necunoscută să atace Statele Unite. „La 17 mai 1951, în cotidianul din New York *Daily News* a apărut un articol scris de corespondentul lor de la Washington John O'Donell, prezentând diferite rapoarte ale serviciilor secrete din Orientul îndepărtat, depozitate la Washington. Printre aceste documente erau 32 000 de mărturisiri ale spionului sovietic Richard Sorge".

Sorge era un spion sovietic infiltrat în ambasada Germaniei din Japonia, care avea misiunea de a-i convinge pe oficialii japonezi că Japonia nu trebuie să atace Rusia, ci să înainteze spre sud, cu riscul unui război împotriva Statelor Unite. „Când (Sorge) a informat Kremlinul în octombrie 1941 că japonezii intenţionau să atace Pearl Harbor în termen de 60 de zile, ...a primit felicitări pentru raportul său şi i s-a comunicat că Washingtonul – Roosevelt, Marshall, amiralul Stark şi alţii – a fost informat despre intenţiile japonezilor."

La 25 noiembrie 1941, ziua când flota japoneză a pornit spre Pearl Harbor, preşedintele Roosevelt a convocat o şedinţă cu diferiţi membri ai cabinetului: Stimson, Knox, Marshall şi amiralul Harold R. Stark. Conform mărturiei lui Stark, „preşedintele ne-a comunicat că este foarte posibil să fim atacaţi, poate chiar lunea viitoare, căci japonezii sunt recunoscuţi pentru tactica lor de a ataca fără avertisment". „În pofida riscului de a-i lăsa pe japonezi să tragă primul foc, ne-am dat seama că pentru a avea sprijinul necondiţionat al poporului american era de preferat să ne asigurăm că japonezii vor acţiona în acest mod, în aşa fel încât să nu mai existe nici o umbră de îndoială că noi am putea fi agresorii."

La 26 noiembrie 1941, ambasada Japoniei la Washington a trimis următorul mesaj la Tokyo: „Hull a spus... îmi pare rău, dar nu putem fi de acord (cu propunerea Japoniei de semnare a unui tratat de neagresiune)".

Serviciile secrete britanice, care aveau agenţi în interiorul agenţiilor diplomatice ale Japoniei în Statele Unite, au interpretat telegrama din 26 noiembrie ca însemnând „negocierile japoneze s-au anulat. Serviciile militare aşteaptă iniţiativa în două săptămâni".

Iar Roosevelt şi Departamentul Armatei ştiau asta, căci „...un ofiţer foarte important din serviciul de informaţii al armatei, aflat în misiune în Orientul îndepărtat în 1941... a aflat despre planul Yamamoto de a

trimite o echipă de forță care să atace Pearl Harbor și a trimis trei mesaje separate la Washington dezvăluind această informație, dintre care cel puțin două au ajuns în dosarele armatei cu mult înainte de atacul de la Pearl Harbor".

În cele din urmă, în disperare de cauză, guvernul japonez a trimis un mesager la ambasada Japoniei din Washington, în 6 decembrie 1941, pentru a le transmite să înceteze toate negocierile cu guvernul american. După ce mesajul a fost interceptat de guvernul american, decodificat și trimis lui Roosevelt, se zice că acesta ar fi spus: „Asta înseamnă război".

Roosevelt știa că Japonia urma să atace Statele Unite, dar încă nu se întâmplase nimic care să alarmeze forțele americane din Pearl Harbor.

Iar la 7 decembrie 1941, Japonia a lansat un atac „surpriză".

Forțele americane nu erau pregătite pentru atac. Iar forțele agresoare japoneze aveau ordin să se întoarcă în Japonia dacă descoperă vreun semn că americanii fuseseră avertizați.

Când forțele japoneze au atacat Pearl Harbor, au raportat că avioanele americane nu reușeau să decoleze.

Acest lucru se întâmpla deoarece avioanele americane fuseseră grupate în cercuri, cu elicele spre interior, în urma unui ordin al președintelui Roosevelt. S-a raportat că Roosevelt ordonase ca avioanele să fie grupate astfel pentru că se temea de „acte de sabotaj" împotriva avioanelor și lua măsuri pentru a le proteja.

Întrucât avioanele nu au „marșarier", gruparea lor în acest mod făcea extrem de dificilă ieșirea rapidă din cerc și ridicarea în aer. Un critic al așezării avioanelor în cercuri, Henry Elmer Barnes, a scris: „Îngrămădirea avioanelor în cercuri, aripă lângă aripă, le-ar lăsa foarte expuse în cazul unui atac aerian neșteptat".

Un alt aspect bizar a fost componența flotei ancorate în Pearl Harbor în momentul atacului. Flota din Pacific consta din nouă nave de luptă și trei portavioane, plus o mulțime de nave mai mici. În timpul atacului, japonezii au scufundat sau au avariat grav opt nave de luptă, dar nici un portavion.

Guvernul american a considerat că portavioanele vor avea un rol extrem de important în genul de război pe care-l estimau în teatrul din Pacific. Așa că le-au mutat afară din port, iar celelalte nave, mai puțin importante, au fost lăsate acolo. Navele de luptă puteau fi sacrificate pentru că majoritatea fuseseră fabricate înainte de primul război mondial, ceea ce înseamnă că erau vechi și uzate.

Împreună cu portavioanele, guvernul lui Roosevelt a retras navele mai mici și mai mobile, despre care știa că sunt mult mai eficiente într-un război pe apă. „La 28 noiembrie, amiralul William F. Halsey a fost

trimis la Wake (Island) cu portavionul Enterprise, trei contratorpiloare mari și nouă distrugătoare. La 5 decembrie, amiralul John E. Newton a fost trimis la Midway cu portavionul Lexington, trei crucișătoare mari și cinci contratorpiloare. Portavionul Saratoga a fost trimis pe coasta Pacificului..."

Amiralul Husband Kimmel, comandantul forțelor navale din Pearl Harbor, îl învinuiește clar pe președintele Roosevelt pentru pregătirea inadecvată a forțelor din Pearl Harbor: „N-am fost pregătiți la Pearl Harbor pentru că planurile președintelui Roosevelt cereau să nu fie trimis nici un mesaj care să alerteze flota din Hawaii".

Deputatul Oliver Lyttleton, membru în cabinetul de război al lui Churchill, a declarat într-o adresă către Camera de Comerț a Americii la Londra, la 24 iunie 1944: „America a provocat Japonia în asemenea măsură încât japonezii au fost forțați să atace Pearl Harbor. Ar fi o ironizare la adresa istoriei să spunem că America a fost forțată să intre în război".

Consiliul Relațiilor Externe a scris un articol în publicația sa numită *Foreign Affairs* în ianuarie 1974, care era de acord cu Lyttleton. Articolul spunea că „atacul japonez de la Pearl Harbor a târât într-adevăr Statele Unite în cel de-al doilea război mondial, dar administrația Roosevelt hotărâse cu un an și jumătate mai devreme să riște intrarea în război, pentru a preveni instaurarea dominației totalitariste în întreaga Europă".

Așa că, la 8 decembrie 1941, președintele Roosevelt a cerut Congresului să declare război Japoniei, afirmând că ziua de 7 decembrie 1941 va rămâne în istorie ca „o zi a infamiei".

Deci când Roosevelt s-a adresat națiunii prin discursul său din Congres, a mințit când a declarat: „Nu ne place – și nu vrem să ne implicăm –, dar suntem implicați și vom lupta cu tot ceea ce avem la dispoziție".

Roosevelt a cerut și a obținut o Declarație de Război împotriva Japoniei. A urmat Germania, la 11 decembrie, cu o Declarație de Război împotriva Statelor Unite. Această acțiune era în concordanță cu termenii Tratatului Tripartit semnat mai devreme de Germania, Italia și Japonia.

Acțiunile lui Roosevelt de planificare a incidentului Pearl Harbor s-au soldat cu un cost ridicat. Ultima estimare a fost: 2 341 soldați americani morți și 1 143 răniți; optsprezece nave, inclusiv cele opt nave de luptă, scufundate sau grav avariate; peste două sute de avioane ale aviației și marinei distruse sau inutilizabile și șaizeci și opt de civili uciși.

Pentru această așa-zisă nepregătire de la Pearl Harbor, amiralul Kimmel a fost eliberat din funcție și a ieșit la pensie în 7 ianuarie 1942.

După terminarea războiului, Congresul a investigat cauzele lipsei de pregătire de la Pearl Harbor. Concluziile sunt extrem de relevante:

1. Atacul nu a fost provocat de America;
2. Nu s-a găsit nici o dovadă că președintele, secretarul de Stat, ministrul de Război, secretarul Marinei, ar fi provocat atacul;
3. Guvernul american a făcut toate eforturile pentru a evita războiul cu Japonia;
4. Atacul a fost cauzat de eșecul armatei și marinei de a detecta forțele ostile și
5. Greșelile făcute au fost erori de judecată, și nu nerespectarea sarcinilor de serviciu.

Ultima concluzie intenționa aparent să-i elibereze pe comandanții forțelor armate de responsabilitate, pentru a nu fi aduși în fața curții marțiale. Amiralul Kimmel și generalul Walter C. Short, comandanții forțelor armate din Pearl Harbor, au pledat continuu pentru judecarea în fața curții marțiale, pentru a-și salva reputația, dar nu li s-a acordat acest drept.

Amiralul Robert Theobold, comandantul tuturor contratorpiloarelor din Pearl Harbor, a scris o carte intitulată *Secretul final de la Pearl Harbor,* în care își expune concluziile despre atacul „surpriză":

1. Președintele Roosevelt a forțat Japonia și a momit-o să înceapă ostilitățile ținând flota Pacificului în apele hawaiiene, ca o invitație la atac;
2. Planurile de a folosi Pearl Harbor ca momeală au început în iunie 1940;
3. Războiul cu Japonia însemna război cu Germania și
4. Roosevelt, Marshall și Stark știau despre Pearl Harbor cu 21 de ore înainte de atac.

Dar, în pofida tuturor dovezilor că intenția japonezilor de a ataca Pearl Harbor era cunoscută de Roosevelt și de consilierii lui cu mult înainte de incidentul propriu-zis, există încă persoane care susțin că guvernul, și Roosevelt îndeosebi, nu știau nimic despre asta.

Unul dintre acești sceptici este Walter Scott, care scrie seria de întrebări și răspunsuri numită „Parada personalităților" în revista *Parade*. La întrebarea: „Este adevărat că Franklin D. Roosevelt știa că Japonia intenționa să atace Pearl Harbor în cel de-al doilea război mondial?" domnul Scott a răspuns: „Fals".

Deci America a intrat în război pe două fronturi – împotriva Japoniei în Pacific și împotriva Germaniei în Europa.

Exact cum planificase!

3. TRĂDAREA COMUNISTĂ

Intrarea Statelor Unite în război era acum realizată. După ani de zile de planuri și comploturi din partea guvernului american, soldații forțelor armate americane erau condamnați la o luptă pe viață și pe moarte în două mari teatre de război.

La 1 ianuarie 1942, cele douăzeci și cinci de națiuni care declaraseră război Germaniei și Japoniei au semnat o „Declarație a *Națiunilor Unite*" (sublinierea noastră), care stipula ca nici una dintre națiunile semnatare să nu încheie separat armistițiu sau pace.

Când generalul Douglas MacArthur a fost numit comandant suprem al forțelor armate din teatrul din Pacific, a fost numit „Comandantul *Națiunilor Unite* în Pacificul de Sud" (sublinierea noastră).

Deci devenea evident scopul real al războiului: să dea lumii un guvern mondial: *Națiunile Unite*.

Al doilea scop al războiului a fost ca Rusia să-și extindă imperialismul în țările Europei de Est. Acest al doilea scop a devenit clar în iunie 1942, când Churchill și Roosevelt au amânat o invadare a Europei de către forțele Aliate planificată pentru 1943 cu încă un an, adică pentru 1944. Această întârziere a avut ca efect mai mult timp pentru ca Rusia să avanseze dinspre est, asigurându-i astfel controlul asupra țărilor est-europene, pe care le-a ocupat cu forțele sale armate, în deplasarea ei către vest.

În plus, această mișcare trebuia justificată prin tacticile de război; cu alte cuvinte, rușilor li s-a permis să instaureze comunismul în țările est-europene sub masca războiului. Întrucât Rusia se deplasa dinspre est mai încet decât se anticipase, Aliații au fost nevoiți să-i acorde mai mult timp; de aici, amânarea invaziei în Europa de Vest.

Senatorul Joseph McCarthy a atribuit această decizie secretarului de Stat George Marshall: „Am ajuns acum la cea mai semnificativă decizie din războiul european: decizia lui Marshall... de a se concentra asupra Franței și de a lăsa tot Estul Europei armatelor roșii".

Un alt eveniment care a avut loc în timpul războiului pare să indice că această interpretare a deciziei respective este corectă.

În primăvara anului 1943, amiralul Wilhelm Canaris, șeful serviciilor secrete germane, a avut o întrevedere cu George Earle, atașatul Marinei americane la Istanbul, în Turcia. Amiralul Canaris a venit să negocieze predarea forțelor armate germane. A declarat că se înțelesese cu alți responsabili germani pentru a-l asasina pe Hitler. După îndeplinirea acestui lucru, ar fi preluat conducerea Germaniei, și s-ar fi predat Aliaților cu o singură condiție:

Sovieticii să nu intre în Europa centrală.

Domnul Earle i-a trimis președintelui Roosevelt o notă, informându-l despre propunerea lui Canaris.

N-a primit nici un răspuns.

Earle a mai încercat o dată, și de această dată a primit un „scutește-mă" din partea președintelui Roosevelt.

Așa că Earle a luat avionul spre Washington. Roosevelt i-a spus că nu are de ce să-și facă griji, că germanii se vor preda imediat după începerea atacului planificat în Europa de Vest.

Earle a fost foarte dezamăgit și s-a întors la Istanbul. I-a comunicat lui Canaris rezultatele întrevederii și acesta s-a întors în Germania, unde se aflase despre el și ceilalți complotiști la adresa vieții lui Hitler, care au fost fie spânzurați, fie împușcați pentru eforturile lor de a scurta războiul și de a preveni expansiunea rușilor în Estul Europei.

Dacă Roosevelt ar fi acceptat oferta lui Canaris: „...războiul s-ar fi putut termina în 1943. Nenumărate vieți ar fi fost salvate și, cel mai important, Aliații n-ar fi înlocuit o ideologie periculoasă cu alta. Hoardele sovietice ar fi fost oprite la granița poloneză. Întreaga hartă a Europei ar fi arătat altfel".

Earle s-a întors în Statele Unite. A scris: „M-am hotărât să-mi fac cunoscute unele păreri și observații despre așa-zișii aliați, sovieticii, pentru a spune poporului american ce se întâmplă de fapt. L-am contactat pe președinte în legătură cu această intenție, dar a reacționat dur și mi-a interzis clar să-mi fac publice opiniile. Apoi, am fost trimis, în calitatea mea de ofițer de Marină, în Samoa, în Pacificul de Sud, cu îndatoriri de serviciu".

Într-adevăr, Earle a fost avertizat de fiica lui Roosevelt într-o scrisoare „...că dacă își va duce la îndeplinire planul de a critica și comenta public mișcările sovieticilor, va fi judecat sub acuzația de trădare".

Este păcat că Roosevelt a interpretat „mișcările sovieticilor", mișcarea trupelor sovietice în statele est-europene, drept un semn că războiul va lua sfârșit, așa cum au dovedit lipsa de reacție a președintelui

Roosevelt în cazul Canaris și scrisoarea fiicei sale în cazul Earle, pentru că locuitorii acestor țări nu doreau ca ele să fie ocupate de ruși. Acest lucru a fost evident când milioane de patrioți pur și simplu s-au solidarizat cu trupele germane, încercând să împiedice înaintarea rușilor în țara respectivă.

Așa că Roosevelt i-ar fi putut ajuta într-adevăr pe acești patrioți să-și elibereze țara de comuniști, ajutând grupul Canaris, iar Earle ar fi fost de mare ajutor aducând aceste chestiuni la cunoștința publicului american.

Dar n-a fost să fie, iar țările est-europene au fost ocupate de comuniștii ruși, spre disperarea milioanelor de patrioți. Roosevelt a continuat să sprijine guvernul rus la sfârșitul războiului, garantând ocuparea acestor națiuni prin acorduri încheiate la conferințele de război cu conducătorii guvernelor aliate.

În februarie 1945, Roosevelt s-a întâlnit cu Iosif Stalin la Yalta, la una dintre conferințele de război, deși dădea semne că e grav bolnav. Mulți cred că Roosevelt suferea de cancer, inclusiv medicul lui personal. Un articol dintr-o revistă afirma: „Încă din aprilie 1944, medicul Casei Albe, viceamiralul Ross McIntire, a început să mintă sistematic în legătură cu starea președintelui și, poate din cauză că războiul se desfășura avantajos pentru noi, presa nu l-a asaltat la modul serios".

În 1979, dr. Harry S. Goldsmith, un chirurg de la Dartmouth care studiase starea medicală a lui Roosevelt, a anunțat că, după părerea lui, Roosevelt suferea de cancer la data morții sale în urma unui atac de inimă în 1945, deși se raportase că starea sănătății lui era bună.

Frazier Hunt, autorul cărții *Douglas MacArthur*, a declarat că motivul pentru care medicul lui Roosevelt mințise poporul american cu privire la starea sănătății președintelui era că Roosevelt avea un motiv puternic de a supraviețui după terminarea războiului. Motivul era că lui Roosevelt i se oferise președinția guvernului mondial, a Națiunilor Unite, care urma să fie creat la sfârșitul războiului: „Bolnavul și iresponsabilul de Roosevelt... mintea lui deja afectată s-a inflamat la ideea grandioasă a unui Stat Mondial pe care să-l conducă..."

Deci când Roosevelt s-a întâlnit cu Stalin la Yalta, i-a oferit lui Stalin orice dorea, ca gest față de comuniști că într-adevăr îi ajută să ocupe aceste țări. De exemplu, la Yalta le-a dat rușilor, în afară de țările europene: portul Arthur din Marea Galbenă, portul Diren din Insulele Kurile, Mongolia Exterioară și jumătatea sudică a Insulei Sakhalin.

Majoritatea acestor teritorii fuseseră ocupate de celălalt aliat al Americii în timpul celui de-al doilea război mondial – China.

Ambasadorul american William C. Bullitt, după ce a descoperit ce s-a întâmplat la Yalta, a spus: „Niciodată un președinte al Statelor Unite n-a semnat un document atât de inutil, rușinos și potențial dezonorant".

În plus, Roosevelt a dat Rusiei trei voturi în viitoarea Adunare Generală a Națiunilor Unite (un vot pentru Bielarus, unul pentru Uniunea Sovietică și unul pentru Ucraina), deși toate celelalte națiuni, inclusiv Statele Unite, aveau un singur vot fiecare.

Roosevelt, întrebat despre problema celor trei voturi acordate Rusiei, a răspuns: „Știu că n-ar fi trebuit să fac asta. Dar eram atât de obosit, încât au făcut ce-au vrut din mine".

Dar Roosevelt n-a fost singurul care a dat țările europene rușilor. Winston Churchill, conform documentelor făcute publice în 1973, a fost de acord „...în 1944 cu dominația sovietică asupra Poloniei în schimbul susținerii intereselor britanice în Orientul îndepărtat și în Mediterană de către Iosif Stalin".

Este într-adevăr ciudat că Churchill, cel care a consacrat termenul „Cortina de Fier" pentru a descrie zidul creat în jurul Europei de Est de către comuniști, a contribuit și el la construirea acestui zid. În cartea sa *Triumf și tragedie*, Churchill însuși a confirmat că a contribuit la construirea Cortinei de Fier. A scris: „I-am spus lui Stalin: «Hai să ne înțelegem. Cum ar fi ca tu să domini 90% din România, noi să dominăm 90% din Grecia și fiecare câte 50% din Iugoslavia?» Am scris pe o bucată de hârtie:

România:	Rusia 90%, alții 10%
Grecia:	Marea Britanie 90%, Rusia 10%
Iugoslavia:	50-50
Ungaria:	50-50
Bulgaria:	Rusia 75%, alții 25%

Stalin a luat un creion și a bifat apăsat, apoi mi-a dat hârtia înapoi. S-a stabilit în mai puțin timp decât ți-ar lua dumitale să te așezi".

Dar donarea Europei de Est rușilor comuniști n-a fost doar opera acestor doi indivizi. Au fost implicați și alții. De exemplu, decizia de a le permite rușilor să ajungă la Berlin înaintea americanilor, garantând astfel controlul comuniștilor asupra unei părți din acest oraș important, a fost responsabilitatea comandantului suprem al Aliaților, generalul Dwight David Eisenhower, conform unui document militar făcut public în 1970.

Însă responsabilitatea globală pentru crearea lagărului comunist în Europa de Est rămâne exclusiv a administrației președintelui Roosevelt, care a dorit să-i susțină pe ruși cu orice preț. La 8 martie 1944

Roosevelt a spus: „Cred că rușii sunt cât se poate de prietenoși. Nu încearcă să pună mâna pe restul Europei. Eu personal cred că temerile exprimate de mulți dintre cei de aici, că rușii vor încerca să domine Europa, nu sunt întemeiate".

Și conform ambasadorului Bullitt, Roosevelt i-a spus: „Am o bănuială că Stalin... nu dorește nimic altceva decât siguranță pentru țara lui, și cred că dacă îi dau tot ce-mi stă în puteri, și nu-i cer nimic în schimb, nu va încerca să anexeze nimic și va munci pentru o lume a democrației și a păcii".

Nu se știe de ce Roosevelt a avut o asemenea încredere deplasată în comunistul rus Stalin, dar se știe că Roosevelt și Eisenhower au fost de acord cu repatrierea forțată în Rusia a aproximativ șase milioane de oameni, dintre care mulți au fost torturați sau uciși după ce au ajuns la destinație.

Doi ruși care au scris despre această decizie abominabilă a liderilor americani sunt Nikolai Tolstoi și Aleksandr Soljenițîn. Americanii au numit repatrierea „Operațiunea Tracțiune sub Chilă", după forma de pedeapsă sau tortură navală prin care victima este târâtă sub chila unei nave, cu o frânghie legată de trup.

Cei șase milioane de indivizi nu erau numai soldați care luptaseră de partea germanilor împotriva rușilor, ci printre ei erau de asemenea femei și copii.

700 000 dintre repatriați erau soldați care luptaseră sub comanda locotenentului-general Andrei Vlasov, un ofițer sovietic excepțional și unul dintre eroii bătăliei de la Moscova din 1942. În aprilie 1945, generalul Vlasov și-a condus trupele în liniile americane, pentru a se preda, și apoi s-au oferit voluntari să se întoarcă în Rusia comunistă și să încerce să izgonească guvernul bolșevic. Și-au predat armele și s-au considerat prizonieri americani de război.

Vlasov a fost informat că permisiunea de a traversa liniile americane i-a fost refuzată, așa că a trebuit să le ordone oamenilor lui neînarmați să se salveze fiecare cum poate. Majoritatea au fost repatriați forțat în Rusia, unde au fost executați. Generalul Vlasov însuși a fost predat de o escortă americană trupelor sovietice și trimis la Moscova, unde, mai târziu, a fost executat.

Guvernul britanic nu s-a purtat mai bine. În pofida declarațiilor contrare, peste 30 000 de cazaci, inclusiv femei și copii, conduși de generalul P. N. Krasnov, au fost dezarmați și predați armatei ruse. Mulți dintre ei au preferat să se sinucidă decât să fie repatriați forțat în Rusia comunistă.

Deși Roosevelt și Churchill au fost cei care au luat aceste hotărâri incredibile de a repatria milioane de ruși anticomuniști și de a-i trimite la o moarte sigură, generalul Dwight Eisenhower a fost cel care a inițiat „Operațiunea Tracțiune sub Chilă", fără nici o mustrare de conștiință.

Moralitatea acestor decizii ale conducătorilor guvernelor victorioase Aliate de a trimite milioane de oameni la moarte sigură în Rusia a fost adusă din nou în lumina reflectoarelor în timpul procesului lui Adolf Eichmann, un „criminal de război" german judecat pentru implicarea sa în exterminarea a milioane de europeni în lagărele de concentrare ale regimului nazist.

Tribunalul israelian care l-a judecat pe Eichmann a sesizat că: „Responsabilitatea legală și morală a celui care își trimite victima la moarte nu este, după părerea noastră, mai mică, poate fi chiar mai mare decât responsabilitatea celui care își omoară propriu-zis victima".

Un alt exemplu al perfidiei Rusiei a avut loc în timpul războiului, în iulie 1944, când generalul polonez Bor-Komorowski a adunat o armată de 250 000 de patrioți polonezi care așteptau ca rușii să ajungă la Varșovia pentru ca, împreună, să-i înfrângă pe germani. Germanii s-au retras când rușii au înaintat spre vest după bătălia de la Stalingrad, iar Rusia a ajuns la țărmul fluviului Vistula, fluviul care trece prin Varșovia.

Armata generalului, descrisă ca cea mai eficientă armată de rezistență din Europa, a așteptat un semn de la ruși înainte să atace trupele germane.

Generalul a interceptat o transmisie prin radio, în poloneză, de la Moscova, din partea lui Molotov, un reprezentant al guvernului rus: „Polonia, vremea eliberării a sosit. Polonezi, la arme! Transformați fiecare cămin polonez într-o baricadă împotriva invadatorilor (germanii). Nu avem timp de pierdut!"

Generalul, crezând că rușii intenționau să intre în Varșovia, a dat ordinul de rebeliune împotriva germanilor. „Toată afacerea a fost, desigur, o capcană nemiloasă tipică pentru Stalin. Rușii și-au oprit înaintarea. Stalin a refuzat să permită avioanelor să aducă proviziile de care aveau atâta nevoie rebelii... În două luni, armata poloneză de rezistență (sub comanda generalului) a fost anihilată în întregime. Aceasta fusese, desigur, intenția rușilor."

Însă acesta nu este singurul exemplu al acțiunilor barbare ale guvernului rus, care, bineînțeles, au ajuns la urechile lui Roosevelt.

Aleksandr Soljenițîn, rusul care a fugit în Vest în 1960, a fost căpitan în armata rusă în timpul războiului. El a mărturisit că, atunci când rușii au intrat în Germania, „...toți știam că, dacă fetele erau nemțoaice, puteam să le violăm și apoi să le împușcăm".

Această violare a femeilor germane a fost rezultatul manifestelor de propagandă rusești date soldaților ruși în timpul războiului, pe care scria: „Ucideți! Nimic din Germania nu este nevinovat, nici cei în viață, nici cei ce nu s-au născut încă. Ascultați cuvintele tovarășului Stalin și striviți pentru totdeauna bestia fascistă, încă din leagăn. Striviți mândria rasială a femeilor germane. Luați-le ca pradă legitimă. Ucideți, bravi soldați ai armatei sovietice victorioase!"

Dar siluirea femeilor germane n-a fost singura crimă a armatei sovietice. Rușii au prădat și au jefuit: „Rușii... au măturat populația într-un mod care n-are egal din zilele hoardelor asiatice".

Acești soldați se aflau sub comanda aliatului „cât se poate de prietenos" al președintelui Roosevelt – premierul Rusiei, Iosif Stalin.

4. EXPERIMENTUL HIROSHIMA ȘI PUTEREA SOVIETICĂ

În 1945 războiul începuse să se liniștească. Dar războiul nu s-a terminat atât de repede cât ar fi putut.

Japonezii au încercat să încheie războiul la 14 februarie 1945, când guvernul american a aflat despre eforturile lor de a se preda dintr-un mesaj decodat între guvernul japonez și cel rus. Dar guvernul american nu era pregătit să accepte eforturile Japoniei de a încheia războiul. „Marshall (George Marshall, șef de stat-major al armatei) a spus clar că nu are încredere în propunerile de pace ale Japoniei."

Aceste propuneri de pace s-au repetat în iunie 1945, când Rusia a primit un mesaj că Japonia este gata să încheie războiul. Aceste mesaje au fost iarăși interceptate de guvernul american, dar nu s-a întreprins nimic în acest sens.

Motivul refuzului Americii de a încheia războiul a devenit evident la 6 august 1945, când Statele Unite au detonat prima bombă atomică la Hiroshima, în Japonia. Aviația americană a încercat să avertizeze oamenii din oraș că acesta urma să fie distrus, căci a aruncat 720 000 de fluturași în oraș, pe care scria că Hiroshima va fi „...ștearsă de pe fața Pământului dacă Japonia nu se predă imediat". Mulți au părăsit orașul, dar s-a estimat că au mai rămas aproximativ 250 000 de oameni.

Decizia de a declanșa cea de-a doua bombă a fost luată: „Nu s-au întrunit ședințe la nivel înalt pentru a discuta necesitatea lansării celei de-a doua bombe, nu s-a făcut nici o încercare de a determina dacă prima bombă sau intrarea Rusiei (Rusia a declarat război Japoniei la 8 august 1945) în conflict a fost cea care a grăbit intenția Japoniei de a se preda."

Harry Truman, care a devenit președinte după moartea lui Roosevelt, în 12 aprilie 1945, a spus, după ce prima bombă a fost aruncată la Hiroshima: „...acesta e cel mai mare eveniment din istorie".

Au existat înalți responsabili în guvernul american care au considerat că nu era nevoie de nici o bombă în Japonia. Unul dintre aceștia, amiralul William Leahy, a spus: „Eram ferm convins că războiul cu

Japonia progresase până la punctul în care înfrângerea ei era doar o problemă de timp și răbdare".

Există speculații cu privire la motivul selectării celor două orașe, Hiroshima și Nagasaki, drept ținte ale celor două bombe atomice, mai ales că nici unul nu era, în principiu, obiectiv militar. Un autor oferă următoarea explicație: „Hiroshima și Nagasaki ...erau cele mai importante centre din Japonia ale unei populații creștine".

Există dovezi că înainte de lansarea bombelor în Japonia, președintele Roosevelt ar fi ezitat cu privire la utilizarea acestor arme extrem de distructive și puternice asupra unor oameni nevinovați. „Președintele... a pregătit un discurs pe care să-l țină de ziua lui Jefferson. Roosevelt intenționa să dezvăluie lumii «pericolul pe care politicienii îl vor accepta drept inevitabil, distrugerea oamenilor nevinovați pentru a-și atinge scopurile, iar savanții se vor concentra asupra mijloacelor și vor ignora rezultatul cercetărilor»."

Oricum, Roosevelt a murit înainte de data respectivă, așa că lumea nu va ști niciodată ce urmărea de fapt prin acel discurs.

Este interesant să remarcăm că Japonia nu a atacat niciodată Rusia în timpul războiului. Rusia era aliată cu Statele Unite în timpul celui de-al doilea război mondial, deci inamica Japoniei. Nici Rusia n-a atacat Japonia înainte de aruncarea primei bombe atomice. Este ciudat, întrucât Rusia a fost în război cu aliata Japoniei, Germania, iar conform termenilor Tratatului Tripartit despre care am vorbit deja, ambele națiuni ar fi trebuit să-și declare război. Atacarea Rusiei de către Japonia ar fi avut rezultate dezastruoase în sensul ajutării Germaniei din două motive:

1. Ar fi deschis un al doilea front pentru Rusia, care ar fi fost forțată să-și mute o parte din trupele de care avea nevoie în războiul cu Germania în războiul contra Japoniei, micșorând astfel presiunea exercitată asupra aliatei Japoniei, Germania și
2. Ar fi închis probabil portul rusesc Vladivostok, unde erau livrate majoritatea materialelor de război acordate de americani ca ajutoare. Această acțiune ar fi ajutat Germania, întrucât ar fi eliminat o mare parte din proviziile de război de care avea nevoie Rusia pentru a duce războiul împotriva Germaniei.

8 august 1945 a fost data la care Rusia a hotărât în sfârșit să intre în război împotriva Japoniei, lucru care se întâmpla la numai șase zile de la predarea acesteia. S-a speculat că motivul pentru care s-a întâmplat asta a fost ca Rusia să participe la împărțirea proprietăților și valorilor japoneze după război, fiind inamica oficială a acesteia.

Unul dintre cei care au observat comportamentul straniu al guvernului american a fost generalul George S. Patton. A văzut destul pentru a-și da demisia din armată, pentru a putea „spune ceea ce vreau" despre atitudinea de „comunism moderat" a Americii în timpul războiului. Patton știa însă prea multe despre militărie pentru a putea pur și simplu să-și dea demisia și să vorbească, întrucât cei cu grade înalte, deși în retragere, rămân sub control guvernamental. Această subordonare față de autoritatea guvernamentală include permisiunea lor de a-și exprima opiniile despre subiectele zilei. Dacă Patton își dădea demisia, avea dreptul să spună ce vrea.

Patton a fost ferm împotriva celor întâmplate, mai ales a faptului că rușii au pus stăpânire pe Europa de Est, și mulți spun că era hotărât să vorbească despre această trădare comisă de guvernul american la sfârșitul războiului.

Dar înainte de a avea ocazia să-și dea demisia, a murit în urma rănilor provocate de un accident de mașină.

În 1979, un fost agent sub acoperire al Oficiului de Servicii Strategice (OSS), a dat un interviu în care a pretins că i s-a ordonat să-l omoare pe Patton. Acest agent era „...Douglas Bazata, un veteran al serviciilor secrete, care a spus că i s-a oferit un contract privind viața lui Patton, în 1944. Conform lui Bazata, ordinul de a «lovi» i-a fost trimis de nimeni altul decât legendarul Oficiu de Servicii Strategice, direct prin (administratorul acestuia) «Sălbaticul Bill» Donovan".

Când Bazata a fost întrebat de ce a recunoscut public acest lucru după atâția ani, a spus că „...nu se simte prea bine și dorește ca poporul american să știe adevărul".

Ziarul care a publicat acest interviu a pretins că angajase „un profesionist care să analizeze interviul cu Bazata, prin metoda Evaluării Stresului Psihologic (*Psychological Stress Evaluator* – PSE). Concluzia: Bazata nu minte".

Nemulțumirea lui Bazata era că, deși încasase peste 10 000 de dolari pentru a-l omorî pe Patton, nu era responsabil pentru moartea lui. El a pretins că știa cine l-a omorât, și că Patton a fost omorât de o doză de cianură care i-a fost administrată în spitalul unde fusese internat după accidentul de mașină, și că cianura l-a ucis, nu rănile provocate de accident.

Cam în același timp cu moartea lui Patton, cel de-al doilea război mondial a intrat într-o perioadă de acalmie. Dar tragicele evenimente ale războiului nu luaseră înca sfârșit.

Aliații victorioși au mutat șase milioane de germani de la casele lor

în Europa centrală și de Est. Cauzele acestei expulzări nu sunt nici acum foarte clare, deși guvernele Aliate au fost de acord cu mutarea.

În octombrie 1944, armata sovietică se deplasa prin statele est-europene. Această mișcare spre vest „...a determinat o migrare masivă a civililor germani spre vest. Între patru și cinci milioane de persoane au fugit. .. Milioane de germani au rămas în țară... Mari enclave germane... au rămas în zonele dinaintea războiului cu Polonia, în Ungaria, România și Iugoslavia. Totuși, în ultimii doi ani de război a început o politică aliată... privind... îndepărtarea radicală a germanilor din Europa centrală și de Est. La sfârșitul Conferinței de la Potsdam (17 iulie - 2 august 1945) s-a enunțat un protocol, iar articolul XIII al acestuia autoriza transferarea germanilor din Est în ceea ce mai rămăsese din Reich (Germania)".

Când germanii au fost mutați cu forța din casele lor „s-au comis acte incredibil de crude și sadice. Civili neajutorați au fost evacuați din casă cu bâtele, femeile au fost violate, bărbații au fost condamnați la muncă forțată, mii de oameni au fost internați în lagăre în așteptarea expulzării..."

După ce războiul a luat sfârșit, Aliații victorioși au intentat procese de judecare a crimelor de război la Nürnberg. Unul dintre cei condamnați pentru deportarea forțată a germanilor și pentru condamnarea altora la muncă forțată a fost Albert Speer, ministrul german al Armamentului și Muniției. În cartea sa *Al treilea Reich din interior*, Speer a scris: „Deportarea la muncă forțată este, fără îndoială, o crimă internațională. Nu-mi regret condamnarea, deși alte națiuni au făcut aceleași lucruri ca și noi".

Alții au remarcat de asemenea ticăloșia deportărilor și au încercat să sesizeze guvernul Statelor Unite. Unul dintre aceștia a fost Robert Murphy, consilierul Statelor Unite privind Germania, care a scris Departamentului de Stat al Statelor Unite: „Văzând mizeria... gândul te poartă instantaneu la Dachau și Buchenwald. Aici se aplică la scară mare aceeași pedeapsă... pentru femei și copii, sărmani, infirmi".

Nimeni nu l-a ascultat, cu atât mai puțin Statele Unite, iar deportarea a continuat. Tragedia e că „peste două milioane de germani n-au supraviețuit acestei migrări forțate"

Războiul se terminase, germanii fuseseră expulzați din noile lor case, iar Europa putea începe să se refacă după enormele distrugeri. Au putut fi calculate costurile războiului:

> Peste 50 de milioane de persoane, dintre care 23 de milioane militari, restul civili, au fost omorâte, majoritatea în chinuri groaznice.

N au existat învingători în cel de-al doilea război mondial, cu excepția națiunilor care controlau acum teritoriile disputate în timpul războiului. Generalul american Albert C. Wedemeyer a ajuns la concluzia corectă că Rusia a fost singura învingătoare: „Stalin intenționa să creeze condiții favorabile pentru realizarea scopurilor comuniste în Balcani și Europa de Vest. A rămas singurul învingător al acestui război. Noi (Aliații) am permis instaurarea unei puteri jefuitoare mai ostilă și mai amenințătoare decât Germania nazistă, una care a înrobit mai mulți oameni decât am eliberat noi".

Un european care s-a arătat de acord cu generalul Wedemeyer a fost prințul Mihail Sturdza, fostul ministru de Externe al României, care a scris despre cel de-al doilea război mondial în cartea sa *Sinuciderea Europei*: „Al doilea război mondial... a avut un singur învingător...: comunismul internațional, întruchipat de Rusia sovietică".

Deci al doilea război mondial a luat sfârșit.

Dar, așa cum a arătat generalul Wedemeyer, America a creat o putere mult mai amenințătoare: Rusia sovietică.

5. „LA LABA DE PE COREEA!"

În 1944, Consiliul Relațiilor Externe (CFR) a elaborat un memorandum confidențial pentru Departamenul de Stat al Statelor Unite, prin care a început implicarea Americii în războiul din Coreea. În memorandum se spunea: „Fetișul suveranității este încă atât de puternic în opinia publică încât nu sunt multe șanse de a câștiga simpatia populației pentru participarea Americii la orice organizație semănând a suprastat. Depinde în mare măsură de ce abordare vom folosi mai departe pentru educarea populației..."

Un rezumat al memorandumului afirma în continuare: „o altă dificultate a apărut, mai precis cea derivând din prevederea Constituției că numai Congresul are atribuția de a declara război. Această problemă a fost îndepărtată prin faptul că un tratat poate depăși bariera respectivă, fără a ține seama de faptul că participarea noastră la o astfel de politică ar putea fi recomandată de organizațiile de securitate internațională, nu neapărat sub forma unui război".

Tratatul a fost cel de constituire a Națiunilor Unite, creat în 1945, în principal de Consiliul Relațiilor Externe (la Conferința Națiunilor Unite de la San Francisco, din delegația americană făceau parte patruzeci și șapte de membri CFR).

Războiul din Coreea a fost un eveniment unic în istorie: „...pentru prima dată o organizație mondială a votat pentru folosirea forței colective în scopul stopării agresiunilor armate".

Războiul din Coreea a devenit posibil în urma conferințelor de la Yalta și Potsdam, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, când guvernele Aliate reprezentate de Churchill, Stalin și Roosevelt au împărțit Coreea în Nord și Sud. Coreea de Nord și-a creat rapid o armată de 187 000 de oameni, cu echipament militar furnizat de Rusia (artilerie, tancuri, avioane etc.), necesar pentru purtarea războiului. Coreea de Sud a adunat o armată de numai 97 000 de oameni, cu echipament militar insuficient.

Unul dintre motivele acestei inegalități a echipării lor militare a fost faptul că, deși Statele Unite au votat o subvenționare militară a Coreei

de Sud în valoare de 10 milioane de dolari, această sumă a ajuns doar parțial în țară.

Generalul Douglas MacArthur, care a devenit mai târziu comandantul acestor forțe, a scris în cartea sa *Reminiscențe*:

> Coreenii de sud aveau patru divizii de-a lungul paralelei 38 (linia care despărțea Coreea de Nord și cea de Sud).
> Au fost bine antrenate, iar oamenii erau curajoși și patrioți, dar erau echipați și organizați ca forțele de poliție, nu ca trupe de front.
> Aveau numai arme ușoare, n-aveau forțe aeriene sau navale, aveau puține tancuri, artilerie și alte echipamente esențiale.
> Decizia de a-i echipa și organiza în acest fel a fost luată de Departamentul de Stat. Argumentul Departamentului de Stat pentru această hotărâre a fost că era o măsură necesară pentru a preveni un atac din partea Coreei de Nord, un motiv ciudat de miop care, bineînțeles, a deschis calea atacului nord-coreean.

Dar atacul Coreei de Nord n-a fost o surpriză, pentru că generalul Albert Wedemeyer îl avertizase pe președintele Harry Truman că nord-coreenii se pregăteau pentru invazie. Iar în 25 iunie 1950 au traversat paralela 38 și au început războiul.

Rușii ar fi putut evita ca Națiunile Unite să se implice dacă și-ar fi exercitat dreptul de veto: „sovieticii, folosind scuza că China roșie nu era membră a Națiunilor Unite, s-au retras din Consiliul de Securitate. Consiliul, cu Rusia absentă, a votat pentru intervenirea în Coreea – decizie pe care Uniunea Sovietică ar fi putut-o împiedica prin veto, dacă ar fi fost prezentă. După vot, cu China roșie încă exclusă din Națiunile Unite, rușii au intrat din nou în Consiliul de Securitate".

Unii au interpretat absența Rusiei la acest vot crucial drept o manevră internațională din partea rușilor: „...sovieticii au început ei înșiși războiul. Asta înseamnă că știau când va începe. Dacă ar fi dorit ca Statele Unite să nu se implice, Stalin i-ar fi spus delegatului său în Națiunile Unite, Iacob Malik, să lase baltă boicotul, să-și ocupe locul în Consiliul de Securitate și să voteze *niet* (nu). Faptul că sovieticii n-au procedat așa este o dovadă nu că doreau ca America să nu intre în război ci, dimpotrivă, că au forțat-o să se implice".

La două zile după invadarea Coreei de Sud, chinezii din Taiwan, simțind că este un moment propice pentru o mișcare împotriva guvernului comunist din China continentală, au fost reprimați cu severitate de președintele Truman: „...Apelez la guvernul chinez de la Formosa (Taiwan) să înceteze toate operațiunile aeriene și navale împotriva continentului".

Nu numai că Truman a declarat că politica americană era împotriva recâștigării Chinei comuniste de către chinezii liberi, ci a și ordonat flotei americane din Strâmtoarea Formosa să se asigure de acest lucru.

Generalul Douglas MacArthur a dezvăluit mai târziu că a interpretat această acțiune ca un act intenționat din partea guvernului american pentru a se asigura de intrarea Chinei roșii în război:

> Posibilitatea intrării Chinei roșii în războiul din Coreea a existat începând cu ordinul Washingtonului către Flota a Șaptea de a neutraliza Formosa, care într-adevăr a apărat China continentală de un atac al forțelor de cinci sute de mii de oameni ale lui Chiang Kai-shek.
>
> Acest ordin a activat cele două mari armate ale Chinei roșii însărcinate cu apărarea de coastă a Chinei centrale și le-a făcut disponibile pentru a fi transferate oriunde.
>
> Asta însemna că responsabilii Chinei comuniste nu mai aveau motive de îngrijorare cu privire la o posibilă debarcare naționalistă pe teritoriile opuse Formosei și își puteau deplasa trupele în nord, spre provincia Manciuria, în amonte de râul Yalu, în perfectă siguranță.
>
> Ordinul a dat un impuls extraordinar planurilor lor de război, pentru că acum China roșie putea intra în războiul din Coreea oricând dorea, fără a se teme că va fi atacată din flanc sau ariergardă de către trupele naționaliste din Formosa.

Dar această acțiune a guvernului american n-a împiedicat guvernul lui Chiang Kai-shek din Taiwan, care, la mai puțin de-o săptămână după ce nord-coreenii au traversat paralela 38, a oferit „Departamentului de Stat o forță de înaintare de 33 000 de trupe care se puteau îmbarca spre Coreea în termen de cinci zile de la acceptarea ofertei. Sugestia a fost refuzată politicos".

Formosa era, la vremea respectivă, membră a Națiunilor Unite și, prin urmare, ar fi putut participa la forțele Națiunilor Unite, dar guvernul american n-a tolerat o asemenea mișcare.

Câteva luni mai târziu, rezultatele tacticilor Departamentului de Stat au început să se vadă. În octombrie 1950, generalul Douglas MacArthur a sesizat că chinezii roșii își adunau trupe în Manciuria, la nord de râul Yalu. Acest raport al serviciilor secrete n-a fost luat în seamă de Departamentul de Stat, care i-a comunicat lui MacArthur că intrarea Chinei roșii în război era imposibilă. Dar Departamentul de Stat s-a înșelat, căci chinezii comuniști au traversat râul Yalu, râul care separă China de Coreea de Nord, la data de 15 octombrie 1950.

Cum războiul împotriva Chinei roșii și Coreei de Nord continua, generalul MacArthur simțea în continuare că există o scurgere de informații și că strategia lui este cunoscută dinainte de adversari. Generalul Walton Walker, unul dintre comandanții superiori ai lui MacAr-

thur: „...se plângea în continuu... că operațiunile sale erau cunoscute dinainte de adversarii săi datorită unor surse din Washington".

Adevărul este că strategiile lui MacArthur erau interceptate de nord-coreenii aflați sub comanda ofițerilor ruși.

Linia de comandă pentru orice ofițer militar, conform Constituției Statelor Unite, crește spre ramura executivă a guvernului și se termină cu președintele, care este autoritatea supremă în cazul deciziilor militare. MacArthur era, bineînțeles, obligat prin Constituție să asculte ordinele comandantului suprem, dar conform tratatului prin care Statele Unite erau membre ale Națiunilor Unite, linia de comandă a trecut deasupra președintelui, ajungând la un ofițer al Națiunilor Unite având funcția de subsecretar general al Afacerilor Consiliului de Securitate și Politică, care era subordonatul direct al secretarului Consiliului de Securitate.

Printr-un acord secret încheiat de secretarul de Stat Edward Stettinius în 1945, funcția-cheie a oficialului care controla evenimente cum ar fi „intervenții ale poliției" Națiunilor Unite urma să fie deținută de un comunist dintr-o țară est-europeană. În timpul războiului din Coreea, postul era ocupat de Konstantin Zincenko din Rusia.

Nord-coreenii aveau consilieri de război ruși, iar mai târziu s-a aflat cine se ocupa de fapt cu eforturile de război ale Coreei de Nord. Conform unui comunicat de presă al Departamentului Apărării din data de 15 mai 1964, ofițerii militari ruși cu grad înalt participau efectiv la conducerea operațiunilor militare nord-coreene. Comunicatul afirma: „Un maior nord-coreean a identificat doi astfel de «consilieri» ruși: generalul Vasilev și colonelul Dolgin. Vasilev se ocupa de toate manevrele peste paralela 38. Un alt prizonier... a declarat că l-a auzit cu urechile lui pe generalul Vasilev dând ordinul de atac în 25 iunie".

Linia de comandă a generalului Vasilev ajungea de asemenea la Națiunile Unite. El „fusese președintele Comitetului Națiunilor Unite pentru Statul-Major Militar, care, împreună cu biroul subsecretarului general al Afacerilor Consiliului de Securitate și Politică, este responsabil pentru acțiunile militare ale Națiunilor Unite sub comanda Consiliului de Securitate".

Asta însemna că doi ruși împărțeau autoritatea în planificarea eforturilor de război ale Coreei de Nord, iar unul dintre ei planifica eforturile Națiunilor Unite. „De fapt, comuniștii conduceau ambele părți implicate în război!"

Rușii nu numai că controlau ambele părți ale războiului și furnizau consilieri tehnici pentru efortul de război nord-coreean, ci asigurau

efectiv piloți ruși pentru atacurile aeriene împotriva americanilor: „Locotenent-general Samuel E. Anderson, comandant al Unității Cinci de Aviație, a dezvăluit că unități întregi de aviație sovietice au luptat în războiul din Coreea timp de peste doi ani și jumătate..."

Generalul MacArthur, conștient de intrarea iminentă a Chinei roșii în război, și-a dat seama că singurul mod de a împiedica intrarea masivă a trupelor chineze era bombardarea podurilor care traversau râul Yalu. El „a ordonat generalului Stratemeyer (comandantul Aviației) să distrugă în dimineața următoare podurile de pe Yalu și căile de acces între Manciuria și Coreea de Nord. Imediat a venit o depeșă de la secretarul (de Stat George) Marshall, contramandând ordinul lui Stratemeyer și ordonându-i să «amâne bombardarea tuturor obiectivelor la distanță de opt kilometri de granița cu Manciuria»".

În plus, lui MacArthur i s-a ordonat să nu urmărească avioanele care zburau din Coreea de Nord spre Manciuria și nici să nu bombardeze depozitul de provizii din orașul Racin.

MacArthur a considerat că dintre aceste decizii „cea mai de neînțeles a fost interdicția de a bombarda importantul depozit de provizii de la Racin, care nu se afla în Manciuria sau în Siberia (Rusia), ci la distanță de mulți kilometri față de graniță, în nord-estul Coreei. Racin era un depozit în care Uniunea Sovietică aducea provizii de la Vladivostok pentru armata Coreei de Nord".

La 25 noiembrie 1950, comandantul armatei roșii chineze, generalul Lin Piao, și-a angajat toate forțele peste râul Yalu, intrând în Coreea de Nord. MacArthur a simțit că „...trebuie să li se fi dat informații, asigurându-i că podurile de pe Yalu se vor bucura în continuare de protecție și că bazele lor vor rămâne intacte".

Acesta, era, din păcate, adevărul, căci însuși generalul Lin Piao a recunoscut mai târziu că „n-aș fi atacat niciodată riscându-mi oamenii ...dacă n-aș fi primit asigurări că Washingtonul îl va opri pe generalul MacArthur să ia măsuri de apărare adecvate împotriva liniilor mele de provizii și comunicații".

Generalul MacArthur va scrie mai târziu că ordinul de a nu bombarda podurile de pe Yalu „a fost cea mai dăunătoare și prost-concepută decizie impusă vreodată unui comandant în istoria Statelor Unite". Unul dintre generalii lui MacArthur de aviație, George Stratemeyer, a spus că: „Aveam suficient spațiu, explozibili, avioane de luptă, informații, încât să putem elimina toate depozitele de provizii și aerodromurile de pe partea cealaltă a râului Yalu; am fi putut bombarda toți gălbejiții dintre malul râului și Mudken, am fi putut opri transportul pe

șosele, și chinezii care luptau n-ar mai fi avut aprovizionare... Dar nu ni s-a permis să acționăm. Ca rezultat, mult sânge american s-a pierdut în Coreea".

Șeful Casei Minorităților Joseph Martin și-a exprimat de asemenea îngrijorarea față de dorința aparentă a administrației de a nu câștiga războiul din Coreea, luând măsuri cum ar fi să nu se permită bombardarea obiectivelor militare strategice: „Dacă nu ne aflăm în Coreea pentru a câștiga, această administrație ar trebui judecată pentru asasinarea a mii de băieți americani".

Congresmanul Martin a fost implicat în ultimul capitol al istoriei generalului MacArthur despre războiul din Coreea. La 8 martie 1951, el i-a scris lui MacArthur întrebându-l care este părerea lui despre politica externă și strategia de ansamblu în Orientul îndepărtat, sugerând, în plus, că guvernul chinez de la Formosa ar trebui să se implice în războiul din Coreea pentru a ușura sarcina forțelor americane.

Generalul MacArthur i-a răspuns într-o scrisoare la 20 martie 1951, fiind de acord că naționaliștilor chinezi ar trebui să li se permită să intre în război. În plus, i-a scris: „Unora le vine ciudat de greu să realizeze că aici, în Asia, au fost aleși conspiratorii comuniști să-și facă jocul de cucerire globală, și că astfel noi ne-am alăturat problemei ivite pe câmpul de luptă; că noi purtăm aici războiul Europei prin forța armelor, în timp ce diplomații îl poartă încă prin vorbe; că dacă pierdem războiul în fața comunismului din Asia, decăderea Europei va fi inevitabilă, dacă-l câștigăm, Europa va evita probabil războiul și își va păstra libertatea... Trebuie să învingem. Nu există înlocuitor pentru victorie".

Se pare că președintele Harry Truman a citit scrisoarea generalului MacArthur și a ajuns la concluzia că generalul nu este în măsură să stabilească politica externă. A hotărât să-l elibereze din funcție. La 10 aprilie 1951, a anunțat poporul american: „Cu cel mai mare regret, am ajuns la concluzia că generalul Douglas MacArthur nu este capabil să sprijine necondiționat politica guvernului Statelor Unite și a Națiunilor Unite în chestiuni legate de îndatoririle sale oficiale".

Generalul MacArthur a replicat: „...niciodată în istorie n-a existat o metodă mai drastică decât înlăturarea mea – fără o audiență, fără nici o posibilitate de a mă apăra, fără a ține cont de trecut".

Truman l-a înlocuit pe MacArthur cu un general în care a considerat că poate avea încredere că-i va susține politica administrativă, generalul Matthew B. Ridgeway, un membru al Consiliului Relațiilor Externe.

Sub comanda lui Ridgeway, războiul s-a desfășurat până la semnarea unui armistițiu la 27 iulie 1953. Generalul american Mark Clark,

care a semnat armistițiul din partea Statelor Unite, a declarat că a obținut „...onoarea de neinvidiat de a fi primul comandant al armatei Statelor Unite din istorie care a semnat un armistițiu fără victorie".

Una dintre ultimele declarații publice făcute de generalul MacArthur cu privire la războiul din Coreea a fost un discurs ținut la 5 decembrie 1952: „Niciodată n-a mai fost această națiune implicată într-o luptă mortală cu o putere militară fără obiective militare, fără altă politică decât cea de restricționare a operațiunilor, sau chiar fără recunoașterea formală a stării de război".

Rezultatele semnificative ale războiului din Coreea pot fi rezumate astfel:

1. Războiul a ajutat China roșie să-și întărească controlul asupra poporului său, care încerca să se revolte din cauza foametei și condițiilor grele de viață;

2. Statele Unite și-au diminuat considerabil prestigiul, devenind tigrul de carton care n-a fost în stare să înfrângă micuța Coree de Nord;

3. Statele Unite au sacrificat zeci de mii de vieți americane și miliarde de dolari din cauză că alte state din cadrul Națiunilor Unite nu doreau ca America să se implice serios în război;

4. Statele Unite au reușit să obișnuiască oamenii cu ideea că forțele militare americane se vor afla sub controlul Națiunilor Unite și

5. Pentru prima dată în istoria militară americană, Statele Unite n-au fost victorioase.

6. CAPITALISM VERSUS MARXISM ȘI VICEVERSA

În studiul său monumental intitulat *Declinul și prăbușirea Imperiului roman*, istoricul Edward Gibbon a prezentat cinci motive pentru care s-a prăbușit imensul imperiu:

1. Creșterea ratei divorțurilor, care a subminat instituția familiei.
2. Impunerea unor taxe crescute pentru pâine și circ.
3. Tendința spre plăcere, sporturile care deveneau din ce în ce mai brutale și mai spectaculoase.
4. Oamenii și-au pierdut credința.

Dar cel mai important era cel de-al cincilea motiv:

5. Existența unei conspirații interne, care încerca să submineze autoritatea guvernului din interior, când guvernul proclama tot timpul că inamicul Romei era extern.

Gibbon a povestit că conspirația construia arme uriașe pentru protecție împotriva dușmanilor externi reali sau imaginari, totul în timp ce ei distrugeau imperiul din interior.

Aceste cauze au paralele în ziua de azi. De fapt, crearea unui inamic extern este conformă cu lecțiile conținute în *Raportul din Muntele de Fier*, care spune: „Existența unei amenințări externe acceptate este, așadar, esențială pentru coeziunea socială, precum și pentru acceptarea autorității politice. Amenințarea trebuie să fie credibilă, trebuie să aibă dimensiuni conforme cu complexitatea societății amenințate și trebuie să pară cel puțin că afectează întreaga societate".

Trebuia creat un inamic, iar puterile vestice, numite în ansamblu „Lumea liberă", și l-au creat pe al lor: Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Dr. Antony Sutton este probabil cel mai mare autor în acest domeniu, căci a scris numeroase cărți și articole privind implicarea Americii în constituirea Uniunii Sovietice. Concluziile lui pot fi rezumate într-o singură propoziție: „Statele Unite și aliații săi (unele dintre cele mai mari state din lumea liberă) din NATO (Organizația Tratatului de Alianță Nord-Atlantică) și-au construit propriul dușman: Comunismul!"

În cartea sa *Sinucidere națională, asistență militară pentru Uniunea Sovietică*, dr. Sutton a scris: „Crudul adevăr este că schimburile comerciale cu Uniunea Sovietică din 1917 (de la revoluția rusă) până în prezent au construit Lumii libere un adversar de prima mână. Mai mult, latura tehnică a acestor schimburi permanente permite Uniunii Sovietice să-și continue planurile de cucerire a lumii..."

Această atitudine se află, desigur, în opoziție cu atitudinea tradiționalistă a istoricilor din zilele noastre, care pretind că „capitaliștii" din „Lumea liberă" sunt urâți de „comuniștii" din „lumea comunistă".

În altă carte de-a lui, intitulată de această dată *Wall Street și revoluția bolșevică*, dr. Sutton și-a exprimat în continuare părerile despre aceste schimburi: „...o barieră în calea înțelegerii mature a istoriei recente este noțiunea că toți capitaliștii sunt dușmanii aprigi și neabătuți ai tuturor marxiștilor și socialiștilor. Ideea asta e un nonsens. Există o alianță continuă, deși ascunsă, între capitalismul politic internațional și socialismul revoluționar internațional – spre binele lor reciproc".

Această relație reciprocă a fost ilustrată într-un articol apărut în numărul din 5 decembrie 1971 al revistei *Parade*, al cărui titlu era: „Cyrus Eaton: Cel mai bun prieten capitalist al comuniștilor". Arăta o serie de fotografii ale domnului Eaton, mai întâi cu premierul Rusiei, Kosigin, cu Fidel Castro și apoi cu Nikita Hrușciov, gazda lui Eaton cu ocazia unei excursii a acestuia la Moscova. În fotografii, fiecare individ zâmbește călduros, arătând că îl salută cu prietenie pe celălalt.

Rolul capitaliștilor vestici în construirea economiei rusești este extrem de semnificativ, atât de important încât devine însăși sursa puterii militare a Rusiei: „Nu există tehnologie sovietică. Aproape toată, poate 90-95%, provine direct sau indirect de la Statele Unite și aliații săi. De fapt, Statele Unite și țările din NATO au construit Uniunea Sovietică, capacitatea industrială și militară a acesteia".

Acest transfer de tehnologie nu este un fenomen recent: a început la scurt timp după revoluția rusă din 1917. „Construirea punților de legătură cu sovieticii a început în 1918, în timpul președintelui Wilson, înainte ca bolșevicii să fi preluat controlul psihologic asupra întregii Rusii. Ca rezultat al acestor schimburi comerciale, bolșevicii au reușit să-și consolideze regimul totalitar."

Lenin însuși a scris de multe ori despre importanța acestor schimburi comerciale. Se presupune că a procedat astfel pentru a-și împăca tovarășii comuniști care nu puteau înțelege prietenia vizibilă a lui Lenin cu „capitaliștii" pe care alți comuniști îi considerau dușmani. Lenin a fost nevoit să găsească o cale de a le explica de ce „dușmanii capitaliști" veneau în Rusia să-i ajute pe bolșevici la instaurarea comunismului.

Lenin a scris în 1922: „În primul rând trebuie să stabilizăm economia. Fără echipamente și mașini din statele capitaliste, nu putem spera să îndeplinim această sarcină în puținul timp pe care-l avem la dispoziție. Cea mai semnificativă circumstanță în a ne asigura existența în continuare... a fost stabilirea unor relații economice cu țările capitaliste".

Și iarăși: „Când va veni vremea să-i spânzurăm pe capitaliști, vor intra în concurență care să ne vândă funia la un preț mai bun. Capitaliștii ne vor acorda credite și, furnizându-ne materiale și tehnică, pe care nu le avem, vor reconstrui industria noastră de război, care este esențială pentru atacurile noastre viitoare asupra propriilor noștri furnizori. Cu alte cuvinte, vor munci pentru a-și pregăti propria sinucidere".

Mai târziu, succesorul lui Lenin, dictatorul rus Iosif Stalin, va spune poporului rus care era scopul real al ajutorului vestic: „...este esențial ca proletarii din țările dezvoltate să asigure ajutor real și prelungit naționalităților mai înapoiate, pentru dezvoltarea lor culturală și economică. Dacă acest ajutor nu este asigurat, va fi imposibil să adunăm diferitele națiuni și popoare într-un sistem economic mondial, care este esențial pentru triumful final al socialismului".

Strategia comunistă era să folosească tehnologia vestică pentru a crea o amenințare mondială de anihilare militară, astfel ca Rusia și „Lumea liberă" să se poată uni într-un guvern mondial unic.

Pentru a îndeplini acest scop, nu era esențial pentru ruși să cumpere cantități mari de tehnologie de import. O bucată era de ajuns; rușii puteau copia orice mașinărie achiziționată. Lenin, în 1921, a stabilit politica comercială sovietică de „...familiarizare cu tehnologia europeană și americană... Moscova trebuie să aibă câte un exemplar din fiecare dispozitiv important nou-apărut, pentru a învăța și a se instrui".

Un fost ofițer al serviciilor secrete poloneze, Michael Cheeinski, care a fugit în Vest, a spus: „Fiecare mașinărie, dispozitiv sau instrument importat din Vest este trimis unui grup special de analiză. Sarcina lor nu este numai să copieze soluțiile tehnice, ci și să le adapteze posibilităților sovietice de producție".

America intenționase de la început să ascundă scopul real al vânzării de tehnologie în Rusia: construirea unui puteri militare ruse superioare. Pentru a duce la capăt acest subterfugiu, a fost nevoită să-i convingă pe sceptici că tehnologia era vândută în Rusia pentru a o ajuta să-și reconstruiască economia distrusă de război, și că aceste schimburi erau civile, nu militare.

De exemplu, printre primele fabrici construite în Rusia în anii '20 și '30 erau fabricile de „tractoare" din orașele Volgograd, Harkov și Celiabinsk. Toate trei au fost construite de companii americane, cea de la Volgograd fiind opera a optzeci de firme americane.

Aceste fabrici de „tractoare", aparent construite pentru a asigura tractoare țăranilor ruși, produc în zilele noastre tancuri, blindate, arme automate, lansatoare de rachete, proiectile, tunuri antiaeriene și camioane.

În plus, tancurile militare, atât de importante pentru orice structură militară, sunt construite în două centre-cheie de producție: „...uzina Gorki și uzina Zil..." Uzina Gorki a fost construită după o schiță a lui Henry Ford în anii '30.

Unul dintre primii oameni care au contribuit la construirea uzinei Gorki a fost Walter Reuther, care va deveni mai târziu șeful Sindicatului Muncitorii Auto Uniți. El a vizitat Rusia în 1933 timp de aproape optsprezece luni. Walter și fratele lui Victor, ambii angajați la această uzină, au scris mai târziu o scrisoare vestită:

> Motivația noastră zilnică pentru a munci cot la cot cu tovarășii noștri ruși, gândul că într-adevăr ajutăm la construirea unei societăți care să sfârșească pentru totdeauna exploatarea omului de către om, gândul că ceea ce construim acum este pentru binele și bucuria clasei muncitoare, nu numai pentru Rusia, ci pentru întreaga lume, este răsplata pe care o primim pentru absența noastră temporară din lupta purtată în Statele Unite.
>
> Mel, știi că Wal și cu mine am susținut întotdeauna Uniunea Sovietică.
>
> Știi că eram întotdeauna gata s-o apărăm împotriva minciunilor reacționarilor...
>
> De când sunt eu pe lume, Mel, n-am văzut niciodată ceva atât de însuflețitor.
>
> Mel, o dată ce vezi ce se întâmplă când muncitorii câștigă puterea, nu mai lupți pentru un ideal, lupți pentru ceva real, ceva tangibil.
>
> Continuați lupta pentru America Sovietică!
>
> Vic și Wal.

Guvernul american era conștient că rușii transformau rapid aceste uzine în centre militare.

> Washingtonul știe de asemenea că industrializarea sovietică înseamnă în primul rând militarizare sovietică. Prioritatea uzinelor industriale sovietice aparține de departamentele militare.
>
> Într-adevăr, motivația inițială a industrializării Rusiei a fost de ordin militar.
>
> Obiectivul a fost enunțat clar în 1929 de către Unaschlicht, vicepreședintele Sovietului Militar Revoluționar, înainte de venirea firmelor americane pentru a îndeplini planul cincinal:
>
> „Trebuie să ne asigurăm că industria poate fi adaptată cât de rapid posibil pentru a acoperi nevoile militare..."

În afară de construirea uzinelor care produc echipament militar esențial pentru forțele armate ale Rusiei, americanii au construit industriile de bază care să susțină procesele de reconstrucție. De exemplu, există două mari combinate de oțel în Rusia, unul în Magnitogorsk și celălalt în Kuznetsk. Ambele combinate au fost construite de companii americane, cel din Magnitogorsk de Arthur McKee & Co, firma care a construit uzina de oțel din Gary, Indiana, și celălalt de compania Freyn Engineering din Chicago.

Industria petrolului a fost de asemenea ajutată de americani. După ce familia Nobel a fugit din Rusia în urma revoluției ruse, Lenin a acordat trei concesiuni pentru extragerea țițeiului celor trei mari companii petroliere: Standard Oil, Comparre Oil din New Jersey, înființată de W. Averill Harriman, și Royal Dutch Shell.

În afară de aceste concesiuni, Standard Oil a obținut concesiunea de a construi o uzină de kerosen cu capacitatea de 150 000 de tone, capabilă să producă benzină cu cifra octanică 100. Standard Oil a încheiat de asemenea o afacere cu comuniștii să desfacă petrolul rusesc pe piețele europene.

Aceste investiții în industria petrolului și-au atins scopul, căci Rusia este azi cel mai mare producător de petrol din lume. (Un articol din iunie 1977 afirma că unul dintre motivele pentru care Rusia exportă petrol este să se revanșeze pentru importurile de tehnologie vestică. Cam o zecime din petrolul rusesc este vândut țărilor est-europene la prețuri stabilite de OPEC.)

Dr. Antony Sutton a ajuns la concluzia că dreptul de concesiune acordat companiei Standard Oil de a vinde petrol rusesc s-a prelungit și după 1935, iar Gary Allen, alt cercetător de marcă în acest domeniu, a afirmat: „Este posibil ca familia Rockefeller să dețină încă privilegii în producția de petrol după Cortina de Fier, scoțându-și profiturile din Europa de Est prin Elveția. Procedând astfel, nu sunt forțați să împartă câștigurile cu acționarii sau să plătească impozite."

Americanizarea industriei rusești de petrol a fost atât de mare, încât în august 1960 „...unei delegații a industriei de petrol din America (care vizita Rusia) i s-au arătat patru rafinării – dintre care trei... erau construite în regim land-lease (împrumutate Rusiei în timpul celui de-al doilea război mondial), iar cea de-a patra era fie construită în sistem land-lease, fie era copiată de sovietici după o instalație americană".

Costul tragic al acestei asistențe pentru poporul rus a devenit cunoscut în 1934, când Henry Morgenthau, ministrul Trezoreriei în administrația Roosevelt, „a eliminat restricțiile privind comerțul cu Rusia... deși

guvernul Statelor Unite avea dovezi că în Uniunea Sovietică existau lagăre secrete de muncă forțată. Dacă se folosea munca forțată, costurile de producție erau diminuate artificial".

(Nu mai e nevoie să spunem că dacă scad costurile de producție, crește profitul. Asta ar trebui să-i încânte pe „capitaliștii monopoliști", care încearcă să obțină profituri cât mai mari.)

În afară de obținerea echipamentului militar necesar pentru armată, rușii au folosit tehnologiile vestice și abilitățile de construcție pentru a produce un procent ridicat de nave comerciale rusești (flota comercială marină a Rusiei), dar și flota Marinei militare. De exemplu, în timpul războiului din Vietnam, dr. Sutton a reușit să identifice optzeci și patru de vase comerciale folosite de Rusia pentru a transporta bunuri militare din porturi rusești în portul vietnamez Haipong. Sutton a ajuns la concluzia că: „Nici unul dintre motoarele principale ale acestor vase n-a fost construit în URSS. Toate navele mai mari și mai rapide de pe ruta Haipong au fost construite în exteriorul URSS. Toate tehnologiile de construcție de nave din URSS provin, direct sau indirect, din Statele Unite sau din țările NATO".

Eforturile vestice de construcție de nave pentru Rusia sunt ilustrate prin următoarele statistici alcătuite de profesorul Sutton: „68% din totalitatea navelor rusești au fost construite în Vest; 80% din totalitatea motoarelor diesel rusești au fost construite în Vest și 20% din totalitatea motoarelor rusești au fost construite în URSS sub licențe vestice".

Sutton a identificat Japonia și Germania de Vest drept principalii furnizori de nave. Dar și alte state au contribuit, căci „...nu mai puțin de 95% din totalitatea navelor fabricate în Finlanda după cel de-al doilea război mondial au fost plătite de ruși". Toate motoarele diesel de 11 000 de cai putere făcute în Rusia sunt construite sub licența firmelor daneze Burmeister și Wain.

Japonia, Germania de Vest, Finlanda și Danemarca se presupune că sunt aliate cu America.

Asistența vestică pentru Marina Rusiei nu este ceva recent, totuși. De exemplu, în martie 1939, Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii a aprobat o propunere a companiei English Boat din Groton, Connecticut, de a trimite planuri și servicii de consiliere și construcție pentru construirea unui submarin rusesc.

Dar cel mai important ajutor militar și tehnologic pentru guvernul rus a fost acordat în timpul celui de-al doilea război mondial, când Statele Unite au elaborat un program de asistență cunoscut sub denumirea Land-Lease. Acest acord îi obliga pe americani să furnizeze Rusiei

o varietate de materiale de război în valoare de peste 11 miliarde de dolari. Din lista respectivă făceau parte următoarele echipamente pentru Marina Rusiei:

90 vase comerciale
10 tancuri petroliere oceanice
46 vase de urmărire a submarinelor de 110'
57 vase de urmărire a submarinelor de 65'
3 320 motoare diesel marine
4 297 motoare marine pe motorină și
tunuri de navă în valoare de 2 700 000 de dolari

În afară de echipamentul militar prezentat mai sus, programul Land-Lease a mai furnizat Rusiei:

O rafinărie de țiței în valoare de 29 milioane de dolari
Patente pentru dispozitive de căutare a bombelor, tancuri militare, avioane, elicoptere și veste antiglonț
Cinci fabrici de cauciuc sintetic
Locomotive
TNT, dinamită și praf de pușcă
Bombardiere și avioane de luptă
Tancuri, camioane și remorci

Programul Land-Lease a fost de asemenea pretextul pentru a înstrăina o parte din celelalte tehnologii militare americane. De exemplu, generalul John R. Deane, care fusese secretarul șefilor de stat-major de la Washington în timpul războiului, a raportat: „Politica noastră era să punem la dispoziția Rusiei orice nouă descoperire în domeniul electronicii sau în alte domenii. În fiecare lună primeam o listă revăzută cu echipamente americane secrete despre care putea fi informată Rusia... N-am pierdut nici o ocazie de a furniza Rusiei echipament, arme sau informații".

În afară de programul Land-Lease din timpul războiului, America a permis de asemenea guvernului rus să demonteze facilitățile industriei germane de război, cum ar fi fabrici, docuri de uscat, macarale etc. după război, ca formă de recompensă de război. „Bineînțeles că aveau loc transporturi sovietice de echipamente din zonele ocupate după cel de-al doilea război mondial: valoarea minimă a echipamentelor luate în acest mod este de 10 miliarde de dolari în prețurile anului 1938."

Rușii demontau propriu-zis fabricile până la fundație și le transportau în Rusia. Această recompensă a fost hotărâtă de guvernele Americii și Marii Britanii la conferințele de la Yalta și Potsdam.

Rușii au stors în același fel de la Mongolia după cel de-al doilea război mondial „...bunuri demontabile în valoare de cel puțin 800 000 000 de dolari, cu justificarea superficială că sunt «pradă de război»".

Dar cel mai important transfer pentru ruși au fost tehnologia și materialele pentru construirea bombei atomice.

De obicei, acest lucru este explicat de istoricii actuali prin faptul că rușii au obținut secretele bombei atomice de la spionii americani Ethel și Julius Rosenberg, care au fost acuzați și condamnați pentru furnizarea acestor planuri în 1950.

Când judecătorul Irving Kaufman i-a condamnat pe cei doi Rosenberg la moarte, a spus: „Consider infracțiunea voastră mai gravă decât crima... Comportamentul vostru, de a da pe mâna rușilor bomba atomică cu ani de zile mai devreme decât au prezis oamenii noștri de știință că va fi în stare Rusia să o fabrice, a provocat deja, după părerea mea, agresiunea comunistă în Coreea... Într-adevăr, prin trădarea pe care ați comis-o, ați schimbat fără îndoială cursul istoriei în defavoarea țării noastre."

Dar povestea bombei atomice avusese loc înainte de condamnarea celor doi Rosenberg. Guvernul american dăduse bomba atomică Rusiei în 1943, în cadrul programului Land-Lease.

Maiorul George Racey Jordan, ofițer în armata Statelor Unite în timpul celui de-al doilea război mondial, a fost ofițerul însărcinat cu transferul proviziilor în cadrul programului Land-Lease la baza aeriană Great Falls din Montana. Aici se încărcau avioanele cu bunuri transferabile înainte de a zbura spre Fairbanks, în Alaska, de unde plecau în Rusia, cu piloți ruși.

Maiorul Jordan, fiind curios din fire, a deschis diverse serviete și cutii, unde a văzut diverse cuvinte pe care nu le cunoștea, pe diverse documente și hârtii: uraniu, ciclotron, proton, neutron, cobalt și plutoniu. În plus, Jordan a descoperit diferite rapoarte din „Oak Ridge, districtul Manhattan" (era vorba de „Proiectul Manhattan" din Oak Ridge, Tennessee, în cadrul căruia savanții americani lucrau la planurile bombei atomice), conținând fraze ca „energie produsă prin fisiune".

Jordan a descoperit de asemenea „...cel puțin trei transporturi de produse chimice pe bază de uraniu... aproape trei sferturi de tonă. A fost de asemenea confirmat transportul unui kilogram de uraniu metalic, la vremea când America avea rezerve totale de 2,045 kg".

Aceste descoperiri nu însemnau mare lucru pentru maiorul Jordan, cel puțin până în 1949, când Rusia a detonat prima bombă atomică. Abia atunci și-a dat seama că fusese martor la transferul planurilor și materialelor pentru construirea bombei atomice în Rusia. Iar asta se întâmpla în 1943.

Acuzațiile maiorului Jordan au fost coroborate într-un roman scris de James Roosevelt, fiul lui Franklin Roosevelt, în 1980. Supracoperta cărții descrie conținutul romanului, intitulat *O problemă de familie*. „(Președintele) Roosevelt... luă o decizie secretă îndrăzneață – să împartă rezultatele Proiectului Manhattan cu Uniunea Sovietică."

Coperta informează în continuare cititorul că Roosevelt a „scris un roman dramatic cutremurător și *autentic*" (sublinierea noastră).

Romanul prezintă cum a dat președintele Roosevelt Rusiei planurile bombei atomice în 1943 și 1944.

Nu numai că guvernul Statelor Unite a dat Rusiei planurile bombei atomice, plus toate materialele necesare pentru fabricarea ei, dar le-au permis de asemenea rușilor să ascundă un accelerator ciclic de particule la sfârșitul războiului. Revista *Life* a detaliat amănuntele într-un articol din 3 octombrie 1949: „În mai 1945 – cu trei luni înainte de lansarea primei bombe – i-au tras în piept pe americani și au transportat un accelerator de particule în Institutul Kaiser William din Berlin." Trebuie să reamintim că planul administrației Roosevelt fusese să le permită rușilor să ajungă primii în Berlin.

Dar chiar și cu această tehnologie furnizată de guvernul american, există încă îndoieli cu privire la detonarea bombei atomice de către ruși în 1949, așa cum au pretins.

Revista *Life* din 3 octombrie 1949 a publicat un articol despre presupusa explozie: „Statele Unite au detectat o explozie atomică în Rusia". Președintele Harry Truman a anunțat: „Avem dovezi că acum câteva săptămâni a avut loc o explozie atomică în URSS".

Articolul afirma: „Este foarte probabil ca explozia să fi fost provocată de bombă". Se pare că nimeni nu era sigur că Rusia detonase bomba, inclusiv rușii: „Vișinski, ministrul rus de Externe, a refuzat să comenteze, sub pretextul că nu știe nimic".

Ar fi mai probabil ca Rusia, dacă ar fi declanșat bomba atomică, să fi anunțat cu mândrie acest eveniment în întreaga lume, completat cu fotografii care să dovedească faptele.

Revista *Life* a încercat să ilustreze evenimentul cu „Fotografia unei posibile structuri atomice apărută într-un ziar german din zona rusă".

Dovada că Rusia a detonat o bombă atomică era fotografia unei „posibile structuri atomice", dintr-un ziar nespecificat, care aparent n-avea nici o legătură cu guvernul rus.

Life a lansat apoi o presupunere: „Este totuși posibil ca rușii să fi construit o bombă mai bună. Nimeni nu știe. Majoritatea informațiilor despre realizările rușilor se bazează pe presupuneri".

Dar au continuat mitul în alt articol, în 10 octombrie 1949, intitulat „Poate Rusia să detoneze bomba?" „Acum, că Rusia are bomba – și poate chiar mai multe–".

Trebuie să tragem concluzia obiectivă că dovezile care confirmă presupusa explozie nu sunt prea convingătoare.

Dar America nu a oprit asistența acordată industriei nucleare a Rusiei. Un articol din *Wall Street Journal* din 25 aprilie 1975 se intitula: „Statele Unite permit furnizarea de uraniu Uniunii Sovietice pentru prelucrarea combustibililor". Articolul spunea că Departamentul de Stat aprobase vânzarea a 636 364 kilograme de oxid de uraniu extras din Wyoming și New Mexico guvernului sovietic. Acesta urma să fie procesat în pastile bogate în uraniu 235. „Acest izotop este utilizat pentru centralele de energie nucleară și pentru *bomba atomică*" (sublinierea noastră).

Răspunsul la întrebarea de ce a dat guvernul american Rusiei planurile pentru construirea bombei atomice și mai târziu materialele necesare, a fost dat de autoarea Rose Martin, în cartea sa *Calea fabiană*: „Până să ajungem la situația controlului internațional al energiei atomice, amenințarea distrugerii nucleare poate fi oricând folosită pentru a genera atmosfera de criză permanentă necesară pentru a justifica politica keynesiană de cheltuieli guvernamentale".

Cum s-a materializat această asistență devine clar la 1 septembrie 1983, când guvernul rus a doborât și a dezarmat avionul cu reacție 747 al Liniilor Aeriene Coreene deasupra apelor rusești. Avionul avea la bord 269 de pasageri, și toți au fost omorâți.

Presa a declarat repede că a fost doborât de un avion fabricat în Rusia, care a tras cel puțin două rachete aer-aer fabricate în Rusia.

Tragicul adevăr era că rachetele rusești și avionul cu reacție fuseseră fabricate cu tehnologie americană.

De exemplu, în timpul programului Land-Lease din timpul celui de-al doilea război mondial, America a „împrumutat" Rusiei: 3 000 de avioane de urmărire, echipamente de comunicații, radio-goniometre, altimetre, busole radio, radio-locatoare, echipament pentru construcția de avioane, fabrici de construire a avioanelor; Organizația Inginerilor

a construit aeroporturi în Rusia; radare, uleiuri pentru gresarea avioanelor, benzină, acid nitric (folosit pentru fabricarea explozibililor), giroscoape și fabrici de folie de aluminiu.

Mai târziu, în 1946, America a dat Rusiei două treimi din industria de avioane a Germaniei. Aceste fabrici și instalații au fost demontate și duse în Rusia pentru a forma nucleul industriei de avioane cu reacție. Unul dintre inginerii predați Rusiei a fabricat mai târziu avionul MIG-15, avionul folosit în Coreea împotriva piloților americani. MIG-15 funcționa cu un motor a cărui tehnologie fusese dezvoltată de firma Rolls Royce din Marea Britanie, presupusa aliată a Statelor Unite. În acel an, America a vândut Rusiei bormașini, aparate de echilibrare a arborelui motoarelor cu reacție și aparate de ascuțit.

Între 1960 și 1973, America a vândut Rusiei: oxid de aluminiu, chimicale pe bază de cauciuc, echipamente și piese de aviație, calculatoare electronice, informații privind rafinarea țițeiului, circuite flexibile, date tehnice privind fabricarea și dezvoltarea producției de aviație și date tehnice privind sistemele de aterizare aeronautică. În 1974, firma General Dynamics a trimis Rusiei date tehnice privind construcția de avioane. Și America a pregătit piloții iugoslavi pentru manevrarea avioanelor cu reacție (Iugoslavia fiind aliata comunistă a Rusiei).

Printr-un aranjament care nu se poate numi altfel decât straniu, America și-a trimis ultimele descoperiri din industria de avioane cu reacție, avioanele F-16, pe nave rusești, către statele europene care făceau parte din NATO în 1978. Tehnicienii de la baza aviatică Wright-Patterson, unde Statele Unite își testează cele mai noi descoperiri în domeniu, au raportat că printre vizitatorii frecvenți se numără generalii ruși.

Cehoslovacia este cel mai important furnizor de avioane cu reacție al Rusiei, din afara granițelor sale. Cea mai mare uzină din Cehoslovacia, care produce nu numai avioane cu reacție, ci și alte materiale de război, a încheiat un contract cu o companie americană prin care se obligă să asigure Rusiei cele mai noi descoperiri din domeniu.

Proiectilele rusești au de asemenea un fundal american. Guvernul Statelor Unite a vândut Rusiei accelerometre, folosite pentru măsurarea efectului gravitațional asupra rachetelor, rulmenți pentru sistemele de ghidare a rachetelor, rulmenți miniaturali care au permis Rusiei posibilitatea de a plasa mai multe focoase în același proiectil, tehnologie privind explozibilii și instalații întregi capabile să fabrice explozibili.

Dar există ceva și mai incredibil în povestea zborului coreean 007. Diverse reviste americane au publicat diagrame prezentând ruta avionului ce „se plimba, desigur“ deasupra insulelor Kurile si peninsulei

Sakhalin, ambele teritorii rusești. Să ne amintim că aceste foste teritorii japoneze se numărau printre zonele date guvernului rus la sfârșitul celui de-al doilea război mondial de către președintele Roosevelt.

Dacă președintele Roosevelt n-ar fi cedat aceste teritorii guvernului rus, avionul coreean nu s-ar fi putut „plimba, desigur".

Unii se întreabă dacă nu cumva avionul a fost doborât nu pentru că survola apele rusești, ci pentru că la bord se afla unul dintre oponenții cei mai temuți ai acestei asistențe rusești. Să fi fost o coincidență faptul că cel mai înverșunat adversar al ajutorului american către ruși, congresmanul Larry McDonald, se afla la bordul avionului doborât de tehnologia americană trimisă Rusiei în numele „comerțului pașnic"?

7. CINE TRĂDEAZĂ PE CINE?

„Cursa spațială“ a început la 4 octombrie 1957, când rușii au anunțat că au lansat pe orbită primul satelit artificial din istorie, numit Sputnik.

Dar capacitatea Rusiei de a lansa pe orbită un satelit al Pământului se datora ajutorului american de la sfârșitul celui de-al doilea război mondial.

Generalul George Patton, în mișcarea sa prin Europa de Vest și Germania, a capturat cele două orașe germane Peenemunde și Nordhausen, unde oamenii de știință germani lucrau la rachetele V-1 și V-2. Lui Patton i-a ordonat superiorul lui, comandantul suprem aliat, generalul Dwight Eisenhower, să predea aceste orașe în întregime rușilor. Incluși în această predare erau mii de oameni de știință germani care au fost transportați în Rusia împreună cu fabricile din cele două orașe, demontate până la ultimul birou.

Din fericire, unul dintre acești oameni de știință a intuit ce urma să se întâmple cu el și cu ceilalți cercetători ai industriei germane spațiale, așa că, împreună cu încă 129 de persoane, s-a predat americanilor pentru a nu încăpea pe mâna rușilor. Acest om de știință, dr. Warner von Braun, a devenit șeful programului spațial din America, la sosirea sa și a celorlalți cercetători acolo.

Dr. von Braun n-a reușit să convingă administrația Eisenhower să lanseze primul satelit artificial american în spațiu: „Mult înainte ca sovieticii să lanseze primul satelit... von Braun a declarat că echipa sa avea posibilitatea de a lansa pe orbită o rachetă, modificând (racheta) Redstone. Dar președintele Dwight Eisenhower l-a refuzat...“

Același individ care a avut grijă ca Rusia să lanseze pe orbită primul satelit artificial, predându-i aproape toată industria germană de cercetare a spațiului, se asigurase acum că rușii vor realiza acest lucru înaintea Americii.

Rușii aveau acum ocazia să lanseze pe orbită primul satelit artificial, pentru a demonstra că sistemul comunist este superior celui capitalist. „Vechiul zvon privind ineficiența socialismului a încetat din momentul în care Sputnik-ul a început să se învârtă în jurul Pământului.“

Președintele Eisenhower a transformat „victoria" rușilor în două mari înfrângeri ale Statelor Unite:

1. Acum era evident, conform administrației, că America rămăsese în urma rușilor în domeniul educației sau al capacității de a crea un asemenea aparat științific.

Era imperativ ca guvernul american să intervină în domeniul educației pentru a micșora decalajul între cele două sisteme economice. Așa că administrația Eisenhower a forțat imediat guvernul federal să fondeze un sistem educațional la nivel național, ceea ce reprezenta o violare flagrantă a Constituției Statelor Unite, care nu prevedea o asemenea autoritate a guvernului federal.

2. Cum guvernul american era pe locul doi în „cursa spațială", era imperativ ca guvernul american să intre în competiție cu rușii, mai întâi lansând un satelit pe orbită, iar apoi explorând spațiul.

Cu alte cuvinte, guvernul american fusese scos din cursa spațială de către președintele Eisenhower și apoi intrase din nou în competiție, pe cheltuiala contribuabililor americani. Și singurul mod în care planificatorii au considerat că pot convinge poporul american să fie de acord cu această majorare a impozitelor a fost să convingă oamenii că America concura cu comuniștii în cursa spațială.

Leonid Vladimirov, un scriitor rus în domeniul cercetării spațiului care a fugit în Occident, a scris în cartea sa *Cacialmaua spațială a rușilor*: „Este posibil ca, fără să fi existat frica de concurența rusească, americanii să nu se fi grăbit așa să aterizeze pe Lună și să fi economisit astfel mii de milioane de dolari".

Vladimirov a prezentat starea industriei rusești de proiectile după lansarea pe orbită a satelitului Sputnik. El și-a informat cititorii că rușii, în 1959 „...propuseseră să fabrice un «ciorchine de ciorchini» – combinând cinci motoare de patru camere pentru a construi un motor uriaș".

Combinarea mai multor rachete, nici una mai mare decât rachetele germane V-2, indica faptul că industria rusească de rachete nu evoluase prea mult de când Eisenhower le cedase rachetele V-2. Indica de asemenea că aceste rachete erau greoaie și extrem de nesigure, din cauza dificultății de a trage deodată cu un număr atât de mare de rachete.

Situația industriei rusești de proiectile era cunoscută de guvernul american, conform unui articol din 1980 apărut în revista *Time*: „Trei ani mai târziu (1959), survolarea (de către avioanele de spionaj U-2)

zonei Tyuratam (unde erau testate toate proiectilele rusești) a liniștit Statele Unite. Determinând că deschiderea rachetei la baza pistei de lansare avea 15 m diametru, specialiștii care au interpretat fotografiile au ajuns la concluzia că sovieticii foloseau încă proiectile propulsate de rachete auxiliare, prinse în jurul rachetei principale. Întrucât erau atât de greoaie încât nu puteau fi practic utilizate, cercetătorii Statelor Unite au ajuns la concluzia că nu exista încă un decalaj în domeniul rachetelor".

Această situație este extrem de relevantă, ținând cont de articolul din 1980, căci „decalajul rachetelor", care a fost una dintre principalele chestiuni discutate în timpul campaniei electorale Kennedy-Nixon din 1960, de fapt nu exista. Să ne amintim că John Kennedy a susținut că administrația Eisenhower, pe care a trebuit s-o apere Richard Nixon, întrucât el era vicepreședintele lui Eisenhower, le permisese rușilor să depășească cu mult eforturile pe-atunci anemice ale americanilor în industria rachetelor, până când s-a ajuns la un decalaj enorm al rachetelor, ce amenința însăși securitatea poporului american. Să ne amintim că Nixon nu și-a susținut prea convingător punctul de vedere, iar Kennedy a câștigat alegerile.

Și în tot acest timp Nixon știa (sau ar fi trebuit să știe) că „decalajul rachetelor" nu exista. Rusia nu dispunea de tehnologia cu care se lăuda.

America știa că rușii nu perfecționaseră încă racheta individuală, și de fapt „lipeau" o serie de rachete V-2 de o unitate centrală. Această combinare a mai multor rachete poate fi văzută în numărul din 14 august 1978 al revistei *Time*, la pagina 48, și în publicația *Register* din Santa Ana, în numărul din 17 septembrie 1976. Aceste fotografii arată o rachetă centrală, înaltă și subțire, cu patru „ciorchini" în jurul motorului principal, fiecare format din patru rachete.

Asta înseamnă că în 1978 rușii nu erau suficient de avansați pentru a dezvolta tehnologia de construire a unei rachete individuale, capabilă să propulseze o încărcătură considerabilă în spațiu.

De fapt, rușii experimentaseră asemenea tehnologii fără succes, conform lui Vladimirov: „Prietenii mei ingineri îmi povesteau cum se construiau copii ale tuturor rachetelor americane cunoscute în fabricile sovietice, la nivel experimental... Motoarele... s-au ars toate în timpul testărilor".

Alte eforturi rusești în domeniul rachetelor pot fi puse sub semnul întrebării. Aselenizarea „Lunik-ului" în 1959, de exemplu, a fost denumită „farsă" de către scriitorul american Lloyd Mallan, care a scris: „Lunik-ul a fost, pe scurt, o farsă internațională, magnifică și insolentă.

N-am descoperit nici un indiciu... la nici un centru de urmărire din Lumea Liberă, care să fi receptat cu siguranță științifică vreun semnal radio de la racheta Rusiei".

În altă carte pe același subiect, domnul Mallan a afirmat că „plimbarea în spațiu" a cosmonautului Alexie Leonov, din 18 martie 1965, „...a fost o înscenare. Patru luni de documentare, interviurile cu experți de vârf în domeniul foto-opticii, foto-chimiei și electro-opticii, care au studiat cu atenție înregistrarea video și fotografiile prezentate de guvernul sovietic, m-au convins..."

Concluziile lui Mallan au fost că filmul care-l arăta pe Leonov în spațiu

> ...a fost trucat... Prim-planul (Leonov) a fost suprapus pe fundal (Pământul). Filmul rusesc arăta reflexiile plăcii de sticlă sub care s-a efectuat dubla impresiune.
>
> Leonov era suspendat cu sârmă sau cabluri... În mai multe secvențe din filmul rusesc se poate observa reflexia luminii dintr-o mică porțiune de sârmă (sau cablu) atașată de costumul lui Leonov.
>
> Un unghi al camerei de filmat era imposibil de realizat. Acesta îl arată pe Leonov târându-se prin trapă pentru a ieși în spațiu. Era un unghi filmat de sus, deci camera ar fi trebuit să se afle în spațiu, în afara navei.
>
> O fotografie (cea mai clară) îl arată pe Leonov ieșind prin trapă în picioare, cu corpul încă pe jumătate în interiorul navei. Această ipostază e în contradicție cu filmul video, care-l arată târându-se pe burtă pentru a ieși prin trapă.
>
> Observând cu mare atenție mișcările lui Leonov când se chinuie să înainteze prin tunelul extrem de lung, este evident că el este supus forței gravitaționale și își coordonează forța musculară împotriva unei singure părți a tunelului, în loc să se izbească de toți pereții și să înainteze cu ușurința normală în condițiile de absență a gravitației.

Este încă un mister cine a coordonat eforturile spațiale ale rușilor în primele etape ale „cursei spațiale".

S-a crezut inițial că era vorba de Comandamentul Nord-American de Apărare Aeriană al Statelor Unite (*U. S. North-American Air Defense Command* – NORAD), dar din 1961, acesta a primit ordin direct de la președinte să nu divulge *nici un fel de* informație privind depistarea vehiculelor spațiale străine.

Iar un purtător de cuvânt al rețelei mondiale de urmărire a camerelor de luat vederi a Institutului Smithsonian a comentat: „Nu urmărim sateliții rusești".

Asta însemna că guvernul american, în primele etape ale eforturilor spațiale rusești, era nevoit să creadă pe cuvânt declarațiile Rusiei.

Alte exemple ale falsității eforturilor spațiale rusești ilustrează pe larg acuzația că dovezile prezentate sunt departe de a fi adevărate.

Revista *Scientific American* din februarie 1962 a tipărit în pagina 91 o reclamă, plasată acolo de compania Sperry Gyroscope. Aceasta consta într-un desen, ilustrând o stație spațială pe orbită și câțiva indivizi care munceau, îmbrăcați cu costume spațiale.

Același desen, cu câteva fraze explicative care identificau anumite elemente ale stației spațiale, a apărut șapte ani mai târziu în ziarul *New York Times* din 13 octombrie 1969, la pagina 32.

Însă *New York Times* a folosit desenul pentru a ilustra „Concepția unei viitoare stații spațiale sovietice, în care echipajul navei-mamă se mută printr-un tunel de trecere pentru a ajuta la asamblarea altei nave".

Poate vă întrebați de ce a fost nevoit *New York Times* să recurgă la o reclamă Sperry din 1962 pentru a ilustra industria spațială rusă. Singura concluzie pe care o putem trage este că rușii nu aveau o industrie spațială. Logic era, dacă ar fi avut o asemenea industrie, să o facă cunoscută în întreaga lume prin schițe sau fotografii ușor de identificat.

Dar nu s-a întâmplat așa.

Indiferent de ce succese spațiale au realizat rușii, acestea au fost ușurate de tehnologia americană. Este un lucru știut că rulmenții sunt esențiali pentru sistemele de ghidare a rachetelor și proiectilelor. Cercetările doctorului Antony Sutton în privința acestei industrii vitale au dezvăluit că: „Întreaga capacitate de producție de rulmenți a Uniunii Sovietice are origini vestice... Toate proiectilele sovietice și sistemele înrudite, inclusiv sistemele de ghidare, au componente fabricate cu echipamente occidentale sau cu copii sovietice după aceste echipamente".

Această tehnologie provine parțial de la o companie din Chicago, care i-a ajutat pe ruși să construiască o fabrică de rulmenți complet automatizată în luna martie a anului 1975. Fabrica respectivă are o capacitate de producție de 60 de milioane de motoare pe an.

Iar capacitatea de a produce rulmenți miniaturali, vitali pentru industria de proiectile și rachete, se datorează unei comenzi făcute de compania Bryant Grinder, din Springfield, Vermont.

Mașinile, capabile să producă rulmenți până la un milion pe centimetru, au fost vândute Rusiei în 1972 și au fost aprobate drept „comerț non-strategic" de către președintele Richard Nixon. Utilizarea lor directă este în industria sistemelor de ghidare pentru proiectile, însă congresmanul William L. Dickinson a declarat că aceste mașini nu au o funcție importantă: „Mașinile au fost vândute la 20 de milioane de dolari. Sunt capabile să producă rulmenți miniaturali de mare precizie, similari celor

folosiți la fabricarea focoaselor multiple tip International Missile Balistic. În consecință, precizia proiectilelor sovietice s-a perfecționat radical, până la punctul când 90% din forțele americane la sol pot fi distruse de la prima lovitură. Aceasta era o tehnologie pe care sovieticii n-o aveau, au cumpărat-o la preț de nimic, iar acum pune în pericol viața a milioane de cetățeni americani".

Felul în care rușii au achiziționat aceste mașini ilustrează cum se fac asemenea vânzări.

În 1960, sovieticii au comandat 45 de mașini, însă licența de export necesară pentru vânzarea lor în Rusia a fost refuzată de președintele John Kennedy. Doisprezece ani mai târziu, sovieticii au comandat 164 de astfel de mașini și, de această dată, licența de export a fost aprobată de președintele Nixon. Ministerul sovietic al Industriei de Mașini Grele a declarat: „Am așteptat doisprezece ani pentru a obține aceste mașini".

Tot ce au realizat sovieticii în domeniul spațial s-a făcut cu sprijinul guvernului american. Toate programele spațiale pe care le-au falsificat sau nu le-au realizat au fost autentificate de guvernul american și de presă drept reale.

Un alt domeniu în care Statele Unite au acordat asistență rușilor este cel al echipamentelor militare. În timpul războiului din Coreea, sovieticii le furnizau nord-coreenilor și chinezilor comuniști avioane cu reacție, inclusiv de tipul MIG-15. Acest avion avea o configurație similară aparatului F-86, pilotat de sud-coreeni și de piloții americani, furnizat de guvernul american.

Ambele avioane fuseseră proiectate de aceeași persoană, un german capturat la Nordhausen la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Cum am spus și mai devreme, specialistul a fost preluat de o națiune, iar schițele sale de alta. Dar există mai multe aspecte ale acestei povești.

MIG-15 era propulsat de copii ale motoarelor cu reacție Rolls-Royce cincizeci și cinci, vândute în Rusia de respectiva companie engleză în 1974. Motoarele au fost copiate imediat și furnizate fabricanților de avioane MIG-15 din Rusia.

Rolls-Royce a încercat mai târziu să vândă Rusiei motoare cu reacție mai puternice, în 1977. Aceste motoare, cele mai mari la vremea respectivă, asigurau o putere de propulsie de 22,65 tone avioanelor proiectate de inginerii de vârf din industria aviatică a Rusiei. Se pare că motoarele n-au fost vândute rușilor din cauza presiunilor exercitate de guvernul american, care dorea ca General Electric să vândă sovieticilor motoarele aproape identice de tip CF6.

Motorul CF6 este folosit în prezent în industria aviatică americană la aparatele tip 747, DC-10 și la cel mai mare avion de marfă din lume, aparatul tip C-5A.

Rolls-Royce a reușit în cele din urmă să vândă în 1977 chinezilor comuniști motorul de care aveau nevoie pentru propulsia avionului cu reacție F-12, pe care tocmai îl proiectaseră.

Poate că exemplul cel mai concludent de asistență militară acordată de America guvernului rus a avut loc în timpul războiului din Vietnam.

Dr. Sutton a ajuns la concluzia că „...tunurile, muniția, armele, sistemele de transport care au omorât atâția americani în Vietnam proveneau din economia Uniunii Sovietice, subvenționată de America".

Sprijinul acordat de America guvernului Vietnamului de Nord începuse de mai demult.

Într-un articol intitulat „Când Ho-Și-Min a fost agent de informații al Statelor Unite", autorul Lloyd Shearer detaliază ajutorul acordat de guvernul american primelor eforturi ale fondatorului revoluției împotriva guvernului din Vietnamul de Sud. Ho-Și-Min a fost recrutat de serviciile secrete americane. Articolul afirmă: „Aveam un agent de încredere căruia îi trimiteam regulat arme, echipament radio, operatori și medicamente. Toate acestea îl ajutau să-și întărească poziția și statutul".

Deci chiar înainte de izbucnirea războiului din Vietnam, americanii furnizau echipamente forțelor de gherilă conduse de omul care urma să conducă Viet Cong-ul într-un război împotriva americanilor.

Poporul american, care începuse să simtă că ceva nu era în regulă în comportamentul efortului american de război, a început să-și manifeste îngrijorarea la alegerile electorale. Asistența și comerțul cu Rusia în timpul războiului au devenit un subiect de campanie la alegerile prezidențiale din 1968.

Republicanii au inclus la convenția din acel an următoarea clauză în platforma lor politică: „Națiunile ostile acestei țări nu vor beneficia de asistență din partea Statelor Unite. Nu vom acorda ajutoare de nici un fel statelor care susțin și contribuie la eforturile de război ale Vietnamului de Nord".

Candidatul republican Richard Nixon a subscris și el acestei clauze când a spus la Convenția Legiunii Americane din septembrie 1968: „Nu trebuie să acordăm asistență sau finanțare de nici un fel oricărei țări, inclusiv Uniunii Sovietice, care ajută inamicii din Vietnam".

Materialele electorale ale candidatului Nixon au repetat îngrijorarea Partidului Republican în această chestiune. Unul dintre fluturașii din timpul campaniei sale se referea la această problemă: „Statele

Unite nu trebuie să furnizeze nimic care ar putea fi considerat sau clasificat drept ajutor pentru acele națiuni (din blocul comunist), dacă vor continua să ajute dușmanii din Vietnamul de Nord".

Motivul pentru care Partidul Republican și candidatul prezidențial Richard Nixon își permiteau să facă aceste afirmații era că președintele Statelor Unite are dreptul de a controla exportul de bunuri către Cortina de Fier.

Actul privind comerțul cu inamicii Statelor Unite din 1917 interzice firmelor din Statele Unite sau filialelor lor din străinătate să facă comerț cu dușmanii Statelor Unite, excepție făcând comerțul sub licență. Dreptul de a elibera licențele necesare a fost acordat de Congres președintelui Statelor Unite, cu opțiunea ca acesta să delege autoritatea respectivă departamentelor pe care le consideră calificate. În trecut, președintele delega această autoritate Departamentului de Comerț. Asta înseamnă că președintele are dreptul să-și asume responsabilitatea directă dacă dorește. Asta înseamnă că președintele Nixon, după ce a fost ales, avea autoritatea de a preveni vânzarea unor bunuri ce puteau aduce atingere securității naționale. Președintele Nixon avea posibilitatea de a onora, după alegeri, atât platforma partidului său, cât și promisiunile din timpul campaniei.

Departamentul de Comerț publică trimestrial o listă de bunuri care pot fi exportate în Europa de Est, iar raportul respectiv este accesibil publicului. O scurtă trecere în revistă a acestor liste va demonstra scepticilor cum și-a respectat președintele Nixon promisiunile.

De exemplu, raportul pe trimestrul al III-lea al anului 1971 dezvăluie că guvernul american, într-un singur trimestru, a trimis guvernului rus o serie de bunuri, în timp ce Rusia asigura 80% din bunurile și materialele de război ale Vietnamului de Nord.

Printre bunurile din raportul respectiv se numără: cauciuc sintetic; uleiuri și grăsimi lubrifiante; componente pentru automobile; calculatoare electronice; echipamente pentru topitorii și prelucrarea metalului; componente pentru laminare; echipamente pentru fabrici textile; rulmenți; echipamente pentru prelucrarea țițeiului și benzinei; echipamente și componente pentru aviație; și componente și camioane în valoare de aproape 11 milioane de dolari.

În afară de bunurile vândute propriu-zis Rusiei, guvernul american a autorizat exportul de date tehnologice privind bunurile și serviciile indicate: topitorii de oțel și metal; topitorii pentru producția de componente de motoare; aditivi pentru uleiuri lubrifiante; și rafinarea țițeiului.

Devine evident faptul că președintele Nixon nu a respectat promisiunile făcute de candidatul Nixon. Dar președintele n-a fost singurul care a sprijinit guvernele comuniste. Și alții au fost implicați.

De exemplu, în 1969, la mijlocul războiului din Vietnam, când americanii erau omorâți de vietnamezii de nord cu asistența rușilor, congresmanul Earl Landgrebe din Indiana a propus un amendament la Actul de control al exporturilor, actul care autorizează exporturile către statele din blocul comunist. Amendamentul prevedea printre altele: „Nici un bun, militar sau de alt tip, nu va fi autorizat pentru vânzare vreunei națiuni străine care vinde sau aprovizionează Vietnamul de Nord sau care permite navelor sau avioanelor din jurisdicția sa să transporte în sau din (Vietnamul de Nord) orice echipamente, materiale sau bunuri sau acordă orice formă de asistență Vietnamului de Nord".

Normal ar fi fost ca Congresul Statelor Unite, instituția responsabilă cu protejarea soldaților americani pe care i-a trimis acolo, să susțină cu entuziasm acest amendament.

Amendamentul Landgrebe a fost respins.

Unul dintre motivele pentru care amendamentul Landgrebe a eșuat este, se pare, faptul că guvernul Statelor Unite încuraja activ oamenii de afaceri americani să vândă în Rusia în timpul războiului din Vietnam.

În august 1966, Departamentul de Stat a tipărit o broșură intitulată *Boicoturile particulare împotriva intereselor naționale*, care spunea: „Fiecare cetățean american ar trebui să știe că orice om de afaceri american care optează pentru comerțul pașnic cu Uniunea Sovietică sau cu statele Europei de Est și vinde acolo bunurile pe care le fabrică, își exercită drepturile și urmează politica guvernului său. Dar orice organizație, indiferent cât de patriotice sunt intențiile sale, dacă își propune să boicoteze, să treacă pe lista neagră, să penalizeze în orice fel sau să atace oamenii de afaceri americani pentru că se angajează în comerțul pașnic cu statele din Europa de Est sau cu Uniunea Sovietică, acționează împotriva intereselor Statelor Unite".

Este incredibil, mai ales dacă presupunem că guvernul ar trebui să protejeze soldații americani, susținând asemenea restricții la adresa celor care fac comerț cu națiunile care finanțează inamicii.

În afară de sprijinul acordat de Congresul american, administrația republicană, condusă de comandantul suprem al forțelor armate, a contribuit, nereușind să blocheze livrarea de bunuri și echipamente rusești în principalul port nord-vietnamez Haiphong.

Această neglijență a fost evidențiată de amiralul Grant Sharp, comandant suprem al operațiunilor navale în Pacific pe aproape toată

perioada războiului din Vietnam, care a declarat: „Încă de la început ar fi trebuit să închidem portul Haiphong și să împiedicăm sosirea tuturor importurilor vitale în zona respectivă. În loc să procedăm așa, le-am permis să importe toate materialele de război fără nici o dificultate, în pofida faptului că dețineam controlul pe mare. Aceasta a fost, desigur, o mare greșeală, care a sporit nemăsurat pierderile suferite de americani".

Această omisiune a fost în cele din urmă corectată de președintele Nixon când, la 8 mai 1972, a anunțat națiunea: „Există o singură metodă prin care să stopăm măcelul, iar aceasta este să nu mai luptăm cu armele... în Vietnamul de Nord. Am ordonat următoarele: ...Toate zonele de acces în porturile vietnameze vor fi minate... Statele care au nave în porturile din Vietnamul de Nord au fost avertizate că navele vor trebui... să plece..."

Aceste directive se adresau, de multe ori, națiunilor considerate prietene cu Statele Unite. Printre navele care asigurau livrarea bunurilor rusești în porturile din Vietnamul de Nord se numărau nave din Marea Britanie, Japonia, Grecia, Norvegia, Liban, Italia, Germania de Vest și Panama.

(Dr. Sutton, în cercetările sale, a descoperit o anomalie stranie. Patru dintre navele rusești care transportau bunuri în Vietnamul de Nord apațineau încă legal Statelor Unite. Acestea erau „nave ale libertății", trimise în Rusia în timpul programului Land-Lease la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Președintele Nixon ar fi trebuit atunci să-și trimită singur un avertisment privind retragerea navelor din porturile nord-vietnameze!)

Unul dintre schimburile comerciale mai tragice cu guvernul rus a avut loc în 1966, când guvernul Statelor Unite „...a trimis Uniunii Sovietice toate detaliile tehnice necesare pentru construirea unei instalații de glicerol. Glicerolul este utilizat în fabricarea explozibililor. Mai exact, în Vietnam, glicerolul este folosit ca detonator în capcane. Peste 50% din pierderile suferite de americani în Vietnam se datorau capcanelor".

Unul dintre cei afectați de o asemenea capcană a fost sergentul Peter Stark, un tânăr și curajos veteran al războiului din Vietnam, care a făcut un turneu național pentru a vorbi despre pericolul unei astfel de asistențe... din scaunul său cu rotile. Sergentul Peter Stark și-a pierdut picioarele în explozia unei capcane.

Unul dintre cele mai recente exemple de tehnologie americană care a ajuns să se întoarcă împotriva poporului american este schim-

bul de experiență cu Rusia din 1969, când s-a construit fabrica de camioane de pe râul Kama. Această uzină, cu o capacitate de producție de 100 000 de camioane de mare tonaj și 150 000 de motoare diesel pe an, adică mai mult decât toate fabricile din Statele Unite la un loc, a costat peste 1,4 miliarde de dolari. Aproape 1 miliard de dolari a venit de la guvernul Statelor Unite, sub formă de computere, echipamente grele și echipamente de topitorie.

Eforturile de a acorda asistență guvernului rus au dat roade în 1979, când guvernului american i s-a comunicat că aceste camioane, în afară de motoarele folosite la blindate și vehicule de asalt construite în uzină, au început să apară în unitățile militare rusești din Europa de Est. Dar mai incredibil a fost că aceste motoare și camioane au fost folosite de ruși în asalturile militare din Afghanistan.

În afară de ajutorul direct acordat pentru construcția vehiculelor utilizate de Rusia în încercarea sa de a înfrânge luptătorii din Afghanistan, guvernul american a construit autostrăzile, sau cel puțin porțiuni din acestea, pe care rușii le-au folosit pentru a se deplasa către această țară. Congresmanul Ron Paul a dezvăluit în 1980 o reproducere după o fotografie a drumului pe care a mers armata rusă. El a declarat, în plus, că guvernul american a construit aproape 500 de kilometri de autostradă cu două benzi prin Afghanistan, având grijă să „conecteze șoseaua respectivă de cea pe care o construiau inginerii armatei sovietice".

(Cotidianul *New York Times* din 4 iunie 1968 a tipărit la pagina 17 fotografia unei asemenea autostrăzi din Afghanistan, cu explicația: „Noi autostrăzi trec prin Afghanistan; unele, ca aceasta, construite cu ajutor sovietic, iar altele cu ajutor american".) Dar anumite schimburi comerciale au o importanță mult mai devastatoare pentru siguranța viitoare a Americii: „Conform doctorului William Perry, subsecretar al Apărării pentru cercetare și construcții, URSS va fi capabilă să detecteze și să monitorizeze localizarea tuturor submarinelor Statelor Unite până în anul 2000. Cauza? America exportă sub denumirea de «echipamente pentru exploatarea țițeiului» cele mai avansate tehnologii seismologice și înrudite".

Procurarea tehnologiilor americane (și occidentale) costă mult, iar guvernul american a asigurat sprijin națiunilor din blocul comunist pentru a le ușura eforturile.

Președintele Franklin D. Roosevelt a creat, la 2 februarie 1934, Banca de Import-Export, printr-un ordin al executivului (criticii evidențiază, și au dreptate, faptul că președintele nu are această autoritate, conform Constituției), în scopul garantării creditelor comerciale acordate

națiunilor străine, inclusiv comuniste, pentru a crește volumul schimburilor comerciale. Banca nu numai garantează creditele, ci și acordă împrumuturi.

Dar interesele bancare americane participă de asemenea la acordarea de împrumuturi pentru sprijinirea eforturilor națiunilor comuniste de a achiziționa bunuri americane. Una dintre primele bănci implicate a fost Chase Manhattan, controlată de interesele Rockefeller, care și-a deschis o sucursală la Moscova, în 1972, în Piața Karl Marx nr. 1. În 1973 și-a deschis o sucursală și în China comunistă.

Interesul băncii Chase în comerțul cu Rusia provine cel puțin din 1933, când congresmanul Louis McFadden, pe-atunci președintele Comitetului Bancar, a pus problema: „Aflați ce afaceri au loc între Banca de Stat a Rusiei sovietice și corespondenta ei din New York, banca Chase".

(Persoanele particulare susțin de asemenea aceste schimburi comerciale. În 1977, fostul secretar de stat Henry Kissinger a aderat la comitetul internațional de consiliere al băncii Chase Manhattan.)

Și alte bănci sunt active. Banca Americii a oferit guvernului sovietic, în 1975, 500 de milioane de dolari pentru finanțarea importurilor din Statele Unite. Iar la 20 octombrie 1969, Rodman Rockefeller, fiul lui Nelson Rockefeller, și banca Rockefeller din Londra au încheiat un parteneriat prin care lua ființă compania International Basic Economy Corporation (IBEC) pentru sprijinirea comerțului sovieto-american.

Unul dintre cele mai uimitoare exemple de asemenea schimburi comerciale a avut loc în 1977, când guvernul american a vândut Rusiei cel mai mare electromagnet din lume, capabil să genereze un câmp magnetic de 250 000 de ori mai puternic decât cel al Pământului. A fost utilizat pentru „aprofundarea studiului radiațiilor electromagnetice și aplicațiile lor în domeniul variațiilor meteorologice".

Rusia și-a început cercetările asupra modificării climei Pământului în 1974 și, până în 1976, avea deja patru relee la sol. În iarna acelui an a nins în Miami, Florida, pentru prima dată în istorie.

Amintiți-vă comentariul lui Zbigniew Brzezinski privind modificarea vremii: „Cred că acceptăm ideea unei vaste expansiuni a regulilor sociale. Poate lua forme cum ar fi legi privind numărul de copii, poate chiar legi privind sexul copiilor, o dată ce trebuie să alegem, *starea vremii* (sublinierea noastră), reguli ale timpului liber și așa mai departe".

Brzezinski și-a dezvoltat gândurile despre „starea vremii" în cartea sa *Între două epoci*.

Nu numai că s-au elaborat arme noi, ci s-au modificat fundamental anumite concepte de bază ale geografiei și strategiei: controlarea spațiului și a vremii au înlocuit Suezul sau Gibraltarul ca elemente-cheie strategice.

În afară de rachete perfecționate, proiectile multiple sau bombe mai precise și mai puternice, descoperirile viitoare pot la fel de bine include nave spațiale de război (automate sau manuale), instalații marine, arme chimice și biologice, raze mortale și încă alte materiale de război – chiar și vremea poate fi modificată...

Tehnicile de modificare a vremii pot fi folosite pentru inducerea unor perioade prelungite de secetă sau furtună, slăbind astfel capacitatea unei națiuni și forțând-o să accepte cererile adversarului.

(Ar fi interesant să speculăm ce industrii au interesul de a provoca ierni foarte friguroase sau foarte lungi. Prima posibilitate ar fi industria petrolului, care ar vinde mai mult combustibil decât într-o iarnă obișnuită.)

Însă Rusia și celelalte națiuni comuniste din Europa de Est nu sunt singurele state comuniste care beneficiază de asistență tehnică din partea guvernului american. China a fost adăugată rapid la lista acestor țări.

De exemplu, în 1974, David Rockefeller a format Consiliul Național pentru Comerț între Statele Unite și China (roșie). Asta s-a întâmplat înainte de acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate Chinei comuniste, la 15 mai 1977, când China a început să beneficieze de creditele Băncii americane de Import-Export. Aceste acorduri au fost încheiate în pofida faptului că guvernul american recunoscuse că cel puțin 10% din populația Chinei locuia în lagăre de muncă forțată. Încă o dată, cei mai ieftini muncitori sunt cei care nu sunt plătiți deloc pentru eforturile depuse.

Însă asistența și comerțul cu China continuă. La 29 mai 1980, secretarul Apărării Harold Brown a anunțat că administrația Carter va permite Chinei roșii să cumpere radare pentru apărarea aeriană, elicoptere și avioane de transport, și că va autoriza companiile americane să construiască fabrici de echipamente electronice și elicoptere în China comunistă.

Poate că scopul real pentru care a fost recunoscută nevoia Chinei de tehnologie americană de ultimă oră a apărut într-un articol care explica de ce era interesată America să înceapă relațiile cu China. Un comunicat al ziarului *New York Times* din 20 iulie 1978 spunea: „Patru companii americane de petrol negociază cu China în vederea stabilirii operațiunilor de forare marină".

Articolul identifica patru companii: Pennzoil, Exxon, Union Oil din California și Phillips Petroleum.

Încă o dată, trebuie să ne întrebăm cum intenționa China să plătească aceste importuri de tehnologie americană. China avea o rezervă suplimentară de bunuri pe care să le vândă americanilor și pe care alte țări, în special Rusia, nu le aveau. Senatorul Barry Goldwater a identificat aceste bunuri în 1977, când a declarat: „rapoartele de la refugiați (chinezi)... dovedesc fără urmă de îndoială că sursa cea mai importantă din lume de droguri tari este China comunistă. Aceste rapoarte demonstrează că venitul anual al Chinei roșii din contrabanda cu droguri este de minimum 500 de milioane de dolari".

Dolarii americani primiți în schimbul drogurilor chineze sunt folosiți pentru achiziționarea de tehnologie americană. Asta face parte dintr-un plan demarat de Chou En-Lai, premierul chinez, care și-a expus planurile într-un interviu cu editorul egiptean Mohammed Heikal. Chou a spus: „Plantăm cele mai bune soiuri de opiu, special pentru americani".

Această activitate a fost confirmată de Ed Reid, un autor care a câștigat Premiul Pulitzer și specialist în criminologie, care a spus: „Nu există îndoială că tineretul american este victima unei conspirații. Scopul este să-i facă pe copii dependenți de droguri și să distrugă efectiv următoarea generație de adulți".

Congresmanul John Schmitz a aflat despre acest plan și a încercat să demaște intențiile traficului cu droguri chineze: „...Intenționez să strig «Fault!» când un președinte american... protejează traficul masiv cu droguri al unei națiuni inamice pentru a-i asigura dolarii de care are nevoie pentru a cumpăra produsele câtorva corporații americane favorizate".

Traficul cu droguri a avut și un efect secundar. Pregătea tineretul pentru a încuviința în liniște când guvernul urma să le distrugă drepturile și libertățile. Această concluzie a fost ilustrată într-un articol apărut în 1972. Cita cuvintele unui tânăr absolvent de universitate, caracterizat drept „hippie" în articol, care explica ce făcuseră drogurile din el: „Nu, drogurile nu sunt o soluție, dar cel puțin mi-am zăpăcit creierul, așa că nu mai simt nevoia să pun întrebări".

Chinezii aveau și ei, la rândul lor, un anumit interes în dezvoltarea comerțului cu Statele Unite. Acesta a fost ilustrat de Huang Hua, ministrul de Externe al guvernului Chinei comuniste, în 1978. El a spus: „Luăm în discuție comerțul cu Statele Unite, având în vedere extinderea lui și deschiderea mai largă a ușii pentru a profita la maximum de ocazia de a construi socialismul acasă și în străinătate. Deschizând ușa

relațiilor China-SUA, deschidem larg ușa ce duce la o revoluție în Statele Unite".

Semnificația vânzării de echipamente și tehnologie, atât în China, cât și în Rusia, ambele având intenții declarate de a distruge sistemul capitalist american, nu a rămas neobservată.

Părinții fondatori ai Statelor Unite erau îngrijorați în privința acestor schimburi comerciale, căci au scris în Constituția Statelor Unite ale Americii, în articolul III, secțiunea 3:

Trădarea împotriva Statelor Unite constă în a le declara război
sau
în a-i ajuta pe inamici, acordându-le sprijin și asistență.

Această definiție a trădării indică două acțiuni separate și distincte. Trădarea nu înseamnă doar un act de război împotriva Statelor Unite, ci și acordarea de sprijin și asistență dușmanilor. Remarcați că Statele Unite nu trebuie neapărat să fie în război cu „inamicul", în sens formal, în momentul când se comite trădarea.

Acesta este motivul pentru care oamenii de afaceri și membrii forțelor armate sunt condamnați la închisoare când vând secrete militare rușilor. De exemplu, în septembrie 1981, patru persoane au fost condamnate pentru că vânduseră transmițătoare și receptoare pe unde scurte (folosite pentru supravegherea electronică), sisteme de computer și componente în Germania de Est.

Un alt individ care a vândut guvernului rus bunuri sau informații strategice, în acest caz „secrete de fabricare a proiectilelor", a fost condamnat la închisoare pe viață și numit „trădător" de către judecătorul care l-a condamnat.

Observatorul va sesiza că angajații Departamentului de Comerț autorizează vânzarea unor bunuri similare guvernului rus și nu sunt acuzați de trădare.

Ar fi interesant să întrebăm cine justifică programele de vânzare de materiale către țările comuniste. Un congresman a fost întrebat în 1977 de ce a susținut comerțul dintre America și Rusia. Congresmanul a răspuns: „După cum știți, așa se întâmplă întotdeauna, întrucât Statele Unite conduc de departe în domeniul tehnologiei. Asta se întâmplă pentru că democrația încurajează gândirea inovatoare a rivalilor. Oricum, nu cred că este ceva rău. Cu cât Uniunea Sovietică adoptă tehnologia vestică, cu atât societatea devine mai deschisă și, astfel, mai aptă pentru schimbare".

Congresmanul nu și-a susținut până la capăt teoria conform căreia guvernele devin mai deschise prin comerțul cu Statele Unite. În 1975, când Congresul a trebuit să voteze interzicerea importurilor de crom din Rhodesia, congresmanul respectiv a votat pentru.

Ar fi corect să întrebăm dacă guvernul american știe sau nu dacă produsele pe care le vinde Rusiei sunt folosite pentru a omorî oameni.

Oficialul Departamentului de Comerț Lawrence J. Brady a explicat: „Este practic imposibil să ne asigurăm că echipamentul vândut Rusiei nu va fi transformat pentru scopuri militare".

Motivul pentru care guvernul american vinde tehnologie strategică națiunilor comuniste din întreaga lume a devenit clar în 1964, într-un raport al Subcomitetului Senatului pentru Securitate Internă, intitulat *Numeroasele crize ale economiei sovietice*. Raportul spunea: „Din punctul de vedere al comuniștilor, comerțul Est-Vest, în pofida volumului aparent limitat de dolar, nu este numai de importanță critică; ar putea fi o chestiune de supraviețuire. Blocul comunist trebuie să aibă asistență vestică pentru a face față deficiențelor cronice ale industriilor sale".

Acest punct de vedere a fost confirmat de diverși disidenți sovietici care emigraseră în Vest și aduseseră cu ei adevărul privind importanța asistenței și comerțului strategic cu guvernul rus.

Unul dintre aceștia, Aleksandr Soljenițîn, a informat poporul american la 5 iulie 1975: „Tot sistemul nostru de sclavi depinde de asistența voastră economică. Când ne îngroapă de vii, vă rog să nu le trimiteți lopeți și cele mai actualizate echipamente de mișcare a pământului". Soljenițîn a readus în discuție acest aspect în alt discurs către poporul american, când a spus: „De ce dați pe mâna totalitariștilor comuniști mai multă și mai multă tehnologie – complexă, delicată, avansată, de care au nevoie pentru înarmare și pentru a-și strivi propriii cetățeni?"

Dar, în pofida avertismentului, asistența și comerțul continuă.

Iar guvernul rus continuă să-și „strivească propriii cetățeni".

Cu ajutorul Americii.

8. „CONSERVATORUL", „LIBERALUL" ȘI GUVERNUL MONDIAL

Una dintre cele mai mari diferențe între așa-numitul „conservator" și așa-numitul „liberal" este cum vede fiecare relația omului cu lumea. În principiu, diferența poate fi enunțată astfel:

Poziția conservatoare: Conservatorul apelează la natura spirituală a omului, crezând că problemele omului apar din însăși firea lui. Soluția la problemele lumii constă în schimbarea omului însuși.

Poziția liberală: Liberalul apelează la natura materialistă a omului, crezând că problemele omului apar din cauza mediului. Soluția liberală constă în schimbarea mediului, astfel încât omul să fie fericit.

Aparatul final pentru controlarea totală a mediului este un guvern unic mondial, iar prezenta organizare a lumii în națiuni devine un obstacol în calea acestei schimbări.

Acesta a fost planul și scopul fiecăreia dintre diversele persoane și organizații analizate în acest studiu.

Au apărut diverse dovezi care indică faptul că scopul marilor planificatori, guvernul mondial, este aproape de îndeplinire.

La 18 mai 1972, în timpul administrației Nixon, Roy M. Ash de la Oficiul pentru Management și Buget a prezentat încadrarea în timp, din punctul lui de vedere, a guvernului mondial: „În două decenii (cam înainte de 1992), cadrul instituțional al unei Comunități Economice Mondiale va fi funcțional...", și atunci „vor fi cedate diverse aspecte ale suveranității individuale unei autorități supranaționale".

James P. Warburg a susținut de asemenea, în cartea sa *Vestul în criză*, necesitatea unui guvern mondial:

„O ordine mondială fără legi mondiale este un anacronism, iar asta pentru că războiul înseamnă extinderea civilizației; o lume care nu reușește să stabilească domnia legii asupra statelor-națiune nu poate supraviețui. Trăim într-o perioadă periculoasă, de tranziție de la epoca statului-națiune atotsuveran către epoca guvernului mondial".

Warburg a spus Comitetului Senatului, la 17 februarie 1950, cum vor obține oamenii lumii acest guvern mondial: „Vom avea un guvern

mondial indiferent dacă vă place sau nu; dacă nu prin consimțământ, atunci prin cucerire".

Guvernul mondial preconizat de acești vizionari include planuri pentru o poliție mondială. Unul dintre cei care au descris necesitatea unei asemenea jandarmerii a fost istoricul Arnold Toynbee: „Ne apropiem de momentul când singurul nivel eficient pentru operațiunile importante va fi nivelul global. Statele ar trebui să renunțe la suveranitatea lor și să se subordoneze suveranității unui guvern mondial. Cred că statul mondial va avea încă nevoie de poliție armată și (că) guvernul mondial va trebui să comande suficiente forțe pentru a putea impune pacea".

A convinge popoarele lumii să renunțe la suveranitatea națională și s-o cedeze unui guvern mondial este o sarcină monumentală. Totuși, planificatorii n-au considerat-o insurmontabilă.

Unul dintre cei care au prevăzut problema, a și oferit soluția. Dr. Brock Chisolm, directorul Organizației Mondiale a Sănătății, a declarat:

> Pentru a realiza un guvern mondial, este necesar să îndepărtăm din mințile oamenilor individualismul, loialitatea pentru tradițiile familiale, patriotismul național și dogmele religioase...
>
> Am înghițit fel de fel de crezuri otrăvite cu care ne-au hrănit părinții, profesorii și învățătorii, politicienii, preoții, ziarele și ceilalți care au interesul să ne controleze.
>
> Reinterpretarea și eventual eradicarea conceptelor de bine și de rău care stau la baza educării copilului, înlocuirea crezurilor bătrânicioase cu gândirea inteligentă și rațională – acestea sunt obiectivele care au întârziat... schimbarea comportamentului uman.

În afară de distrugerea loialității omului față de familie, națiune și religie, națiunea trebuie condiționată să creadă că mai puțin e mai bine decât mai mult. Nivelul de viață al celor din națiunile dezvoltate trebuie redus. Acest lucru se va realiza printr-un proces lent și gradual de condiționare a cetățenilor din națiunile bogate să supraviețuiască cu mai puțin decât produc.

Acest punct de vedere a fost evidențiat de John Knowles, președintele Fundației Rockefeller, în raportul anual din 1975: „Sunt sigur de un singur lucru – mai mult nu înseamnă neapărat mai bine. Rețeaua interdependențelor se strânge. Suntem o singură lume și există un singur viitor – mai bun sau mai rău – pentru noi toți. Creșterea economică controlată este esențială pentru a face din mai puțin mai mult, pentru a conserva puținele resurse de care dispunem și a asigura distribuția mai echitabilă a veniturilor și bogățiilor..."

În afară de controlul ofertei de bunuri, Knowles pretinde controlul cererii de bunuri: „Este de asemenea necesar să controlăm ratele de fertilitate la nivelul înlocuirii și să atingem nivelul zero de creștere a populației cât mai rapid posibil..."

O dată oamenii din națiunile mai productive condiționați să trăiască cu mai puțin, ei pot fi condiționați să-și împartă excesul de avere cu națiunile mai puțin productive. Această împărțire a averilor se numește Noua Ordine Economică Internațională, locuțiune definită de senatorul Charles Percy, membru al Consiliului Relațiilor Externe:

> Filosofia noii ordini economice internaționale se bazează pe faptul că națiunile bogate dezvoltate consumă substanțial mai multe resurse naturale... decât națiunile sărace mai puțin dezvoltate.
>
> Noua ordine cere o distribuire mai echitabilă a resurselor naturale între oamenii de pe Pământ și redistribuirea averilor între națiunile bogate și cele sărace.

În conformitate cu acest program, la 30 martie 1979, secretarul de Stat Cyrus Vance (și el membru CFR) a promis că Statele Unite își vor spori sprijinul acordat națiunilor în curs de dezvoltare pentru a accelera „progresul spre o ordine economică internațională mai echitabilă și mai sănătoasă".

Progresul spre constituirea guvernului mondial a fost constant nu pentru că oamenii din țările bogate ar fi optat liber pentru aceasta, după ce ar fi ascultat argumentele ambelor părți, ci pentru că au fost mințiți. Un exemplu concludent este articolul apărut în numărul din aprilie 1974 al revistei *Foreign Affairs*, editată de Consiliul Relațiilor Externe, scris de Richard Gardner, un consilier de vârf al președintelui Jimmy Carter, și care a fost de asemenea ambasador în Italia. El a scris: „«casa ordinii mondiale» va fi construită de jos în sus, nu de sus în jos... Demolarea treptată a suveranității naționale, erodarea ei bucată cu bucată vor da mai multe rezultate decât învechitul asalt frontal".

Guvernul Statelor Unite și-a prezentat proiectul de transferare a forțelor militare americane sub jurisdicția unui guvern mondial unic, în acest caz incipientul guvern mondial numit Națiunile Unite, într-un document publicat în 1961.

Acest document, intitulat *Eliberarea de război – publicația Departamentului de Stat nr. 7277*, a fost retras în mod straniu de pe piață la doi ani după ce cetățenii americani ar fi avut șansa să-l citească cu proprii ochi. Documentul propunea predarea graduală a tuturor forțelor armate americane unei poliții mondiale, în cadrul a trei etape:

Prima etapă va reduce semnificativ capacitatea națiunilor de a purta războaie, reducându-le efectivul militar; 2: dotarea nucleară va fi redusă prin tratate; 3: puterile Națiunilor Unite de „menținere a păcii" vor fi întărite.

A doua etapă va asigura reducerea în continuare a forțelor armate și stabilirea unei forțe internaționale permanente de menținere a păcii în cadrul Națiunilor Unite.

A treia etapă va convinge națiunile să păstreze doar forțele armate necesare pentru menținerea ordinii interne, iar Statele Unite vor asigura oameni pentru Forțele de Pace ale Națiunilor Unite.

Acest transfer înseamnă că secretarul general al Națiunilor Unite va deveni comandantul suprem al forțelor armate ale Națiunilor Unite, ceea ce contravine total Constituției Statelor Unite. Secretarul general va delega comanda noii forțe de pace subsecretarului însărcinat cu afacerile militare, adică subsecretarului Departamentului de Politică și Securitate. Acest post-cheie a fost ocupat fie de un comunist din Uniunea Sovietică, fie de unul dintr-un stat comunist controlat de sovietici, încă de la conceperea Națiunilor Unite. (Acest post este același cu cel căruia i se subordona generalul MacArthur în timpul războiului din Coreea.)

Întrucât poporul american nu era încă pregătit să se predea Națiunilor Unite, raportul respectiv, așa cum am precizat mai sus, a fost retras din circulație și declarat nul. Dar cei care se ocupau de integrarea Statelor Unite în guvernul mondial nu s-au oprit. Următoarea etapă a planului a avut loc la 30 ianuarie 1976, când Consiliul Afacerilor Mondiale a enunțat Declarația de Interdependență. Acest document a fost semnat de 126 de senatori și reprezentanți americani, dintre care opt fie s-au retras, fie au recunoscut că numele lor au fost folosite fără a li se aduce la cunoștință.

Fostul senator Joseph P. Clark, membru al Consiliului Afacerilor Mondiale, a încercat să explice de ce era necesară această nouă Declarație de Interdependență:

Mărimea, ordinul și complexitatea guvernului crește – și va continua să crească.

Voi apăra afirmația că această expansiune este benefică – nu dăunătoare. Desigur, am ajuns la momentul când putem spune... că Jefferson s-a înșelat: acel guvern care guvernează cel mai puțin nu este cel mai bun. (Jefferson scrisese: Acel guvern care guvernează cel mai puțin este cel mai bun.)

Eroarea din raționamentul lui Jefferson este presupunerea că expansiunea guvernului duce la limitarea libertăților individuale.

Pur și simplu nu este adevărat.

Declarația sprijinită de senatorul Clark spune, în parte:

> Acum două secole, înaintașii noștri au înființat o nouă națiune; acum trebuie să ne unim cu alții pentru a înființa o nouă ordine mondială.
>
> Pentru a realiza noua ordine mondială... este esențial ca omenirea să se elibereze de limitări și prejudecăți naționale...
>
> Afirmăm că economia tuturor națiunilor este o rețea fără cusur, și că nici o națiune nu-și mai poate menține eficient procesele de producție și sistemele monetare fără să admită necesitatea unor reguli de colaborare stabilite de autorități internaționale.
>
> Apelăm la toate națiunile să întărească Națiunile Unite... și celelalte instituții ale ordinii mondiale...

Unul dintre cei care au ales să nu semneze această declarație a fost congresmanul Marjorie Holt, care a spus că declarația „pretinde predarea suveranității noastre naționale unor organizații internaționale. Declară că economia noastră ar trebui reglementată de autorități internaționale. Propune să intrăm într-o «nouă ordine mondială», care va redistribui averile create de poporul american".

Guvernul mondial se apropie.

Noua Ordine Internațională este la îndemână.

Partea a doua
BANCA UN RĂU... DEVENIT NECESAR

9. REȚEAUA FINANCIARĂ ROTHSCHILD

În cartea sa *Istoria marilor averi din America*, autorul Gustavus Myers i-a identificat pe membrii familiei Rothschild ca deținând puterea în cea de-a doua bancă din America.

Această rețea de bănci europene a fost înființată de Amschel Moses Bauer, tatăl familiei (care mai târziu și-a schimbat numele în Rothschild), care a pornit afacerea cu fonduri modeste. După câteva succese în acordarea de împrumuturi unor guvernatori locali, Amschel a hotărât să-și extindă afacerea, acordând împrumuturi guvernelor naționale. Și-a instalat cei cinci fii în bănci, fiecare în altă țară.

Meyer Rothschild a fost trimis la Frankfurt– Germania, Solomon la Viena – Austria, Nathan la Londra – Anglia, Carl la Napoli – Italia, iar James la Paris – Franța.

Cu băieții Rothschild împrăștiați în toată Europa, fiecare conducând o bancă, familia putea determina cu ușurință orice guvern să-și plătească datoriile, sub amenințarea unei politici de „balanță a puterii". Cu alte cuvinte, familia Rothschild putea influența o țară prin intermediul alteia, provocând riscul izbucnirii unui război. Fiecare guvern se simțea astfel constrâns să-și plătească datoriile, de teama unei conflagrații care i-ar putea distruge țara.

Frații puteau finanța ambele părți implicate în război, asigurându-se nu numai că-și recuperează banii, ci și că vor obține profituri enorme din finanțarea războiului.

Această putere a fost sintetizată de Meyer Rothschild astfel: „Permiteți-mi să controlez banii unei națiuni, și atunci nu mă interesează cine face legile".

Familia Rothschild își crease o rețea de mesageri în întreaga Europă, astfel că toți cei cinci frați își puteau transmite rapid informații importante. Semnul distinctiv al mesagerilor Rothschild era o geantă roșie. Această geantă le permitea să traverseze fără probleme orice graniță națională din Europa, căci majoritatea statelor europene își instruiseră grănicerii să nu-i rețină pe purtătorii de genți roșii, nici măcar în situația în care aceștia ar fi cetățeni ai unei țări cu care statul respectiv se afla în război.

Prin acest sistem, membrii clanului Rothschild aveau acces rapid la informațiile cele mai importante, uneori chiar înaintea responsabililor țărilor implicate.

Acest lucru era știut și de ceilalți bancheri din Europa, iar informațiile pe care le afla Rothschild le furnizau adesea avantaje pe piața bursieră.

Unul dintre primele evenimente care au consolidat controlul clanului Rothschild asupra guvernului englez a fost bătălia de la Waterloo, din iunie 1815.

Anglia era în război cu Franța, iar bătălia de la Waterloo era decisivă. Dacă Napoleon, comandantul forțelor armate franceze, îl învingea pe Wellington, comandantul forțelor armate engleze, nu mai avea decât câteva obstacole minore în planul lui de a obține controlul asupra întregii Europe. Bancherii din zona Londrei știau cât de importantă era această confruntare și urmăreau comportamentul lui Nathan Rothschild pentru a afla care va fi deznodământul, întrucât erau conștienți de promptitudinea rețelei sale de mesageri.

Nathan a fost văzut la Bursa din Londra cu o figură extrem de posomorâtă, atitudinea lui convingându-i pe ceilalți că aflase deja cine a câștigat bătălia de la Waterloo: armata franceză, condusă de Napoleon. Cel puțin așa au crezut bancherii englezi, ceea ce i-a deteminat să vândă titlurile de stat pe care le dețineau. Un număr enorm de acțiuni a fost scos la vânzare, iar prețul a scăzut brusc. Și pe măsură ce prețul scădea, Nathan părea tot mai posomorât.

Ceea ce nu știau agenții de Bursă era că, în acest mod, oamenii lui Nathan au cumpărat acțiuni la un preț mult mai mic decât valoarea lor reală. Prin această stratagemă, Nathan Rothschild a „cumpărat" guvernul Marii Britanii. Când s-a aflat în sfârșit la Bursa din Londra că Anglia câștigase războiul, Nathan era de negăsit.

Profitul exact pe care l-a obținut Rothschild în acest mod nu va fi cunoscut niciodată, căci băncile din rețeaua Rothschild nu sunt corporații. Neavând acționari, singurii care știu valoarea exactă a profitului înregistrat sunt frații Rothschild și urmașii lor.

10. INIȚIATIVA „MONROE" PRIMUL ACT ÎMPOTRIVA COLONIZĂRII

La 2 decembrie 1823, președintele SUA, James Monroe, a emis ceea ce va deveni „doctrina Monroe". Este vorba de următoarea declarație deschisă și concisă:

„Cele două Americi, fiind libere și independente, nu vor mai fi colonizate de nici o putere europeană de acum înainte."

Explicația președintelui Monroe se baza pe faptul că sistemele politice ale statelor europene erau diferite de cele din America: „Prin urmare, în baza relațiilor sincere și amiabile existente între continentele Americii și Europa, trebuie să precizez că orice tentativă de extindere a sistemului politic european în orice zonă a acestei emisfere va fi considerată un atentat la pacea și securitatea noastră."

Inițiativa lui Monroe a survenit în urma tratatului de la Verona, despre care un observator al vremii, senatorul american Robert Owen, declarase că:

> este un plan bine conceput de a distruge guvernul popular din coloniile americane, care, prin exemplul său, a provocat rebeliuni în coloniile Spaniei și Portugaliei din America Centrală și de Sud.
>
> Din cauza conspirației monarhiilor europene împotriva republicilor americane, marele om de stat englez Canning ne-a atras atenția asupra acestui fapt, iar responsabilii noștri au făcut demersurile necesare pentru ca președintele Monroe să declare în următorul mesaj anual către Congresul Statelor Unite că Statele Unite vor considera un act de ostilitate la adresa guvernului orice tentativă a vreunei puteri europene de a câștiga controlul asupra oricărei republici americane sau de a cuceri vreun teritoriu.

Senatorul Owen a inclus textul tratatului în Arhivele Congresului în 1916. Tratatul stipulează, între altele:

> Subsemnații... sunt de acord cu următoarele:
>
> Articolul 1: Părțile fiind convinse că sistemul guvernului reprezentativ este la fel de incompatibil cu principiile monarhiei ca și suveranitatea poporului cu drepturile divine, se angajează mutual... să facă

toate eforturile pentru a împiedica funcționarea sistemului guvernelor reprezentative în orice țară din Europa și să împiedice instaurarea acestui tip de guvernământ în alte țări.

Articolul 2: Libertatea cuvântului, în special libertatea presei, fiind mijlocul cel mai puternic folosit de susținătorii dreptului națiunilor, în detrimentul drepturilor princiare, părțile semnatare se angajează să adopte toate măsurile necesare pentru a suprima această libertate nu numai în propria țară, ci și în restul Europei.

Articolul 3: Părțile fiind convinse că principiile religioase contribuie semnificativ la menținerea națiunilor în starea de obediență pasivă pe care o datorează regilor lor, își declară intenția de a susține în țările lor măsurile adoptate de cler. .. strâns legate de autoritatea princiară...

Declarația curajoasă a lui Monroe a afectat destul de puternic guvernele Europei. Numeroși diplomați europeni și-au manifestat dezaprobarea, însă popoarele Americii de Sud, protejate prin această declarație, erau de partea lui Monroe.

Secretarul de Stat al lui Monroe, John Quincy Adams, a contribuit semnificativ la elaborarea doctrinei. Poporul american, știind acest lucru, l-a răsplătit, alegându-l președinte al Statelor Unite în anul 1824.

Ceea ce contează, însă, este că a fost împiedicată o intruziune a puterilor europene în treburile Statelor Unite.

11. „SOCIALISM... AȘA CUM L-A VISAT KARL MARX" SAU „CE ESTE REZERVA FEDERALĂ?"

După eșecuri succesive în a convinge poporul american de necesitatea unei bănci centrale prin provocarea mai multor războaie, bancherii internaționali implicați în conspirație au hotărât să-și schimbe metodele. În loc de a provoca războaie, au recurs la crearea artificială a unor depresiuni, recesiuni și crize economice, care să convingă oamenii că este nevoie de o bancă centrală a Statelor Unite.

Provocarea unei crize bancare a fost ușoară pentru bancherii internaționali.

Prin natura operațiunilor bancare, bancherii știau că numai o mică parte a depozitelor particulare aveau o dată limită de rambursare. Din acest motiv, doar un mic procent, să zicem de 20%, este păstrat la bancă la un moment dat. Restul de 80% sunt folosiți pentru acordarea de împrumuturi cu dobândă unor debitori în scopul investirii în capital fix sau în bunuri de consum.

Prin urmare bancherii puteau provoca ușor o criză bancară, convingându-și depunătorii că o anumită bancă va deveni insolvabilă dacă aceștia își retrag banii. Afirmația este adevărată, căci dacă toți deponenții unei bănci își retrag fondurile deodată, banca dă faliment.

Vestea că o anumită bancă a dat faliment și nu mai poate returna banii îi va determina pe depunătorii altor bănci să-și retragă banii, pentru a fi siguri că nu pățesc același lucru. Ceea ce începe ca o criză a unei bănci anume, se poate termina ca o panică națională.

Băncile amenințate de o astfel de criză își vor soma debitorii să returneze banii, ceea ce îi va determina pe aceștia să vândă bunuri mobiliare și imobiliare, pentru a achita ipotecile. Dacă mai multe persoane se grăbesc în același timp să vândă, scade valoarea proprietăților, permițându-le celor care au bani să le cumpere la preț redus. Panica planificată poate evolua în două direcții: bancherii care știu de existența ei își pot recupera banii împrumutați înainte ca ea să se declanșeze și, apoi, să cumpere de pe piața capitalurilor bunuri imobiliare la un preț mult mai mic.

Aceasta a devenit astfel o armă puternică în mâna celor care doreau să schimbe sistemul bancar dintr-unul dominat de bancherii individuali într-unul condus de un grup de câțiva bancheri, care să funcționeze ca bancă națională. Bancherii ar fi învinovățit astfel sistemul bancar pentru problemele economiei.

Dar, mai important, bancherii internaționali care au provocat această problemă puteau oferi soluția: o bancă centrală.

Deci tactica s-a schimbat de la stârnirea unor războaie la crearea unor panici bancare, pentru a influența poporul american în sensul înființării unei bănci centrale cu caracter permanent.

Unul dintre principalii protagoniști ai acestei mișcări a fost J. P. Morgan, al cărui tată a fost unul dintre agenții Rothschild care a făcut o avere imensă în timpul Războiului Civil, participând la blocada președintelui Lincoln.

(Este interesant să remarcăm că J. P. Morgan, care susținea ideea înființării unei bănci centrale în America, avea legături cu Alexander Hamilton, cel care susținea ideea înființării unei bănci centrale a Americii în timpul războiului împotriva ocupației britanice. Conexiunea a fost descoperită în 1982, când revista *Times* a anunțat că Pierpont Morgan Hamilton, stră-stră-strănepotul lui Alexander Hamilton și nepot al lui J. P. Morgan, a decedat.)

În 1869, J. P. Morgan a venit la Londra și a încheiat un acord cu compania Northern Securities, prin care urma să devină într-adevăr agent al companiei N. M. Rothschild în Statele Unite.

Prima mare panică provocată de bancherii internaționali a avut loc în 1893, când tuturor bancherilor de pe teritoriul Americii li s-a spus să-și recupereze banii împrumutați. Senatorul Robert Owen „...a depus mărturie în fața Comitetului Congresului Statelor Unite că banca pe care o conducea a primit de la Asociația Națională a Bancherilor ceea ce mai târziu s-a numit «circulara panicii din 1893», care suna astfel: «Retrageți imediat o treime din capitalul circulant și recuperați jumătate din creditele acordate» ..."

Congresmanul Charles A. Lindbergh, tatăl vestitului aviator, a văzut circulara menționată de senatorul Owen și a declarat că avea ca scop crearea unei „crize", care să-i determine pe oamenii de afaceri „să apeleze la Congresul Statelor Unite, cerând modificarea legislației, ceea ce i-ar fi avantajat pe bancheri".

(Bancherii nu au provocat criza răspândind zvonul că băncile mici erau în stare de insolvabilitate. Au emis o circulară prin care bancherii înșiși au ajuns în această situație, păstrând strategia respectivă pentru alte crize.)

Această tactică, desigur, este exact cea explicată de Jan Kozak în cartea sa *Nu s-a tras nici un foc*: crearea unei probleme și apoi încurajarea persoanelor afectate să ceară Congresului legi favorabile pentru cei care au creat problema în primul rând.

Congresul, la rândul său, a profitat pentru a impune impozitul pe venit, pe care l-au inclus în *Tariful din 1894*. Deci cele două platforme ale *Manifestului* conceput pentru a distruge clasa de mijloc au fost oferite poporului american în același timp: banca centrală și impozitul pe venit.

Un congresman curajos, Robert Adams, a intrat în istorie ca adversar convins al impozitului pe venit. A declarat, la un moment dat: „Impunerea acestei taxe va corupe poporul. Va aduce... spionaj și informatori. Va fi un pas către centralizare... Colectarea ei costă foarte mult și nu poate fi încasată în totalitate".

Dar, în pofida acțiunilor conspirative, legea impozitului pe venit a fost declarată neconstituțională de către Curtea Supremă. Prin urmare, legea impozitului pe venit a fost inclusă în Constituție, ca amendament la aceasta.

În anul 1900 administrația președintelui William McKinley a dat în judecată compania Northern Securities sub acuzația de concurență neloială. McKinley l-a înlocuit pe vicepreședinte în timpul celui de-al doilea mandat și, la mai puțin de un an, a fost asasinat. Cel de-al doilea vicepreședinte, Theodore Roosevelt, a devenit astfel președinte al Statelor Unite, și acționarea în justiție a companiei Northern Securities a fost stopată.

Roosevelt a fost apoi ales președinte în 1904.

Un alt agent al băncii Rothschild din Anglia, responsabil cu colectarea dobânzilor, a fost colonelul Edward Mandell House, care a scris în 1912 o carte extrem de importantă. Se numește *Philip Dru – administrator*, și conține părerile personale ale autorului, sub forma unui roman. Deși cartea a fost scrisă în 1912, conținea predicții cu privire la viitor. Intriga romanului era o întâlnire în anul 1925 între John Thor, descris ca „marele preot al Finanțelor", și senatorul Selwyn, un personaj foarte influent.

Selwyn descoperise că „guvernul era condus de câțiva oameni, iar în afară de acest cerc închis nimeni nu avea putere de decizie. Intenția lui Selwyn era să intre în acest cerc, dar scopul lui a devenit, mai târziu, nu doar să pătrundă, ci să devină SINGURUL".

Senatorului Selwyn nu-i convenea doar să-l aleagă pe președintele Statelor Unite, „avea de asemenea intenția de a deține controlul asupra Senatului și Curții Supreme". „Era un joc fascinant pentru Selwyn. Dorea să conducă națiunea singur, dar să nu se știe că el deține puterea."

Națiunea a aflat de această conspirație a celor doi responsabili din întâmplare, când secretara lui Thor a derulat caseta aflată într-un dictafon, care fusese pornit accidental în timpul întâlnirii acestora. Secretara a dat caseta agenției Associated Press, care a făcut-o publică pe întreg teritoriul țării. Americanii, aflând povestea, și-au dat seama că „revoluția era iminentă".

Eroul romanului, Philip Dru, care nu este implicat direct în acțiune, strânge o armată de 500 000 de oameni, pe care îi conduce într-un marș spre Washington. Se întâlnește cu trupele guvernului înainte de a ajunge la Washington și iese învingător din confruntare. Președintele, numit Rockland în roman, fuge din țară, iar Selwyn este numit președinte al țării în locul lui. Unul dintre primele lucruri pe care le face în calitate de președinte este să se predea armatei conduse de Philip Dru.

Dru preia conducerea, îl menține pe Selwyn președinte, dar își asumă „puterea de dictator", luând toate deciziile importante. Acum este în măsură să schimbe forma de guvernământ a Statelor Unite în ceea ce el numește „socialism... așa cum l-a visat Karl Marx".

Primele programe marxiste impuse au fost taxa pe venit și taxa de moștenire. De asemenea, a fost interzisă „vânzarea bunurilor de valoare", abolindu-se parțial „drepturile de proprietate privată, așa cum a spus Marx în lucrările sale".

Dru începe să schimbe legislația, astfel „nu mai existau instituții legislative, iar funcția de legiuitor a fost încredințată unei singure persoane – administratorul (Philip Dru)". De asemenea, a fost rescrisă Constituția „învechită... și grotescă" a Statelor Unite.

Dru a intervenit apoi în afacerile interne ale altor state, inclusiv ale Marii Britanii, și și-a asumat responsabilitatea Rusiei, „...căci se întreba când va veni eliberarea acesteia. Știa că este mult de muncă în această țară despotică".

(Cu alte cuvinte, colonelul House, autorul romanului, spera că va avea loc o revoluție în Rusia. A intuit Revoluția Rusă, eveniment care, totuși, s-a petrecut cinci ani mai târziu, când „despoticul" țar al Rusiei a fost înlocuit de „socialism... așa cum l-a visat Karl Marx".)

După publicarea romanului *Philip Dru – administrator*, colonelul House a declarat că și-a formulat „părerile politice și etice". House s-a identificat cu „eroul său. Philip Dru era ceea ce și-ar fi dorit să ajungă el însuși. Fiecare document din cariera sa, fiecare scrisoare, fiecare opinie pe care și-a exprimat-o în fața (președintelui) Woodrow Wilson se înscria în ideea enunțată de Philip Dru".

Colonelul House își propusese ca următorul președinte al Statelor Unite, la alegerile din 1912, să fie Woodrow Wilson. Wilson a devenit elevul colonelului House și, înțelegând crezurile mentorului său, rela-

ția lor a ajuns atât de strânsă încât, mai târziu, Wilson a spus că „opiniile lui House sunt aceleași cu ale mele".

Comportamentul lui Wilson este ciudat, este o enigmă în cadrul evenimentelor din acele zile. El a recunoscut că avea loc o conspirație imensă, dar s-a implicat în aceasta. Scria, mai târziu: „Există o putere atât de bine organizată, subtilă, prudentă, sincronizată, completă și implicată în tot, încât nu trebuie să vorbești împotriva ei decât în gând".

Wilson nu a reușit să descopere cui aparținea această putere, care de fapt era a masonilor, dar a fost, la rândul lui, membru activ.

Una dintre multele persoane cărora colonelul House le-a dat cartea sa a fost un alt mason, Franklin Delano Roosevelt, despre care se spune că a citit cartea cu mult interes. O dovadă a faptului că lui Roosevelt i-a plăcut cartea este că și-a intitulat discursurile radiodifuzate către poporul american „discuții la gura sobei", poate din cauză că personajul colonelului House, Dru, „fuma adesea, când era mulțumit, lângă șemineul din camera în care se afla biblioteca..."

House a fost un personaj extrem de important în perioada guvernării Wilson, lucru confirmat de ceea ce i-a declarat scriitorului Charles Seymour: „În ultimii cincisprezece ani am fost în mijlocul evenimentelor, deși puțini oameni și-au dat seama. Nici un reprezentant străin important nu a sosit în America fără să discute cu mine. Am fost implicat în mișcarea care l-a impus pe Roosevelt".

Deci House nu numai l-a creat pe Woodrow Wilson, ci a participat de asemenea la alegerea lui Franklin Roosevelt ca președinte al Statelor Unite.

Astfel, House a devenit „puterea din umbră" în timpul lui Wilson și al lui Roosevelt, exact cum încercase să facă personajul său, senatorul Selwyn.

Un alt reprezentant al intereselor familiei Rothschild, J. P. Morgan, pregătea următorul eveniment în scopul înființării unei bănci centrale a Americii. Morgan a stat în Europa în primele cinci luni ale anului 1907, făcând drumuri de la Paris la Londra și înapoi, adică între sediile a două ramuri ale familiei Rothschild.

Motivul aparent al șederii lui Morgan în Europa era că acesta trebuia să creeze o criză bancară în America. La întoarcerea sa, a început să lanseze zvonuri potrivit cărora banca new-yorkeză Knickerbocker era insolvabilă. Depunătorii au intrat în panică, gândindu-se că Morgan, fiind cel mai cunoscut bancher în perioada aceea, putea avea dreptate. Panica lor a provocat o criză a băncii respective. Astfel, zvonurile lansate de Morgan s-au adeverit, iar căderea băncii Knickerbocker a provocat falimentul altor bănci, și a început criza bancară din 1907.

Aproape imediat a început propagarea ideii că băncile de stat nu erau suficient de puternice pentru a se ocupa de afacerile bancare ale națiunii. Nevoia unei bănci centrale s-a exprimat de-abia după criza din 1907, cel puțin acesta a fost argumentul conspiratorilor.

Istoricul Frederick Lewis Allen, corespondent al revistei *Life*, și-a dat seama de scopul conspirației. A scris, la un moment dat: „...unii cronicari au ajuns la concluzia că interesele lui Morgan l-au determinat să profite de situația bancară instabilă din 1907 pentru a propaga panica, manipulând depunătorii, iar criza s-a adâncit în scopul eliminării băncilor rivale și al consolidării supremației băncilor Morgan".

Woodrow Wilson, care conducea în 1907 Universitatea Princeton, a vorbit poporului american încercând să anihileze orice suspiciune care ar fi putut plana asupra lui Morgan. A declarat: „Toate aceste probleme ar putea fi evitate dacă s-ar institui un comitet format din șase sau șapte oameni entuziaști, ca J. P. Morgan, care să se ocupe de afacerile țării".

Deci Wilson voia să încredințeze afacerile statului tocmai persoanei care provocase întreaga criză: lui J. P. Morgan!

Dar principala explicație a crizei bancare din 1907 era că poporul american avea nevoie de o bancă centrală puternică, pentru a preîntâmpina abuzurile bancherilor de pe Wall Street: „Ceea ce a convins în cele din urmă Congresul Statelor Unite de nevoia reală a unui control mai puternic asupra sistemului bancar național a fost un eveniment concret: panica din 1907. Panica a încetat. S-a pus accentul pe nevoia unui sistem bancar național eficient".

Astfel că poporul american, care a suferit în Revoluția Americană, în Războiul din 1812, în confruntările dintre Andrew Jackson și cea de-a doua bancă a Statelor Unite, în Războiul Civil, în crizele din 1873 și 1893, iar acum în criza bancară din 1907, a ajuns în sfârșit să accepte soluția oferită de cei care au provocat toate aceste evenimente: bancherii internaționali.

Soluția era crearea unei bănci centrale.

Persoana folosită de bancheri pentru introducerea legislației care să permită înființarea unei bănci centrale a fost un senator din Rhode Island, mason și bunic pe linie maternă al fraților Rockefeller, pe numele său Nelson Aldrich. Acesta a făcut parte din Comisia Monetară Națională, cu însărcinarea de a face „un studiu aprofundat al practicilor financiare în scopul formulării unei reforme legislative cu privire la sistemul bancar și monetar".

Timp de doi ani, această comisie a verificat băncile din Europa, învățând (aparent) secretele sistemelor bancare centrale europene (deși există voci care susțin că deja le cunoșteau!).

La întoarcerea sa, în noiembrie 1910, senatorul Aldrich a luat un tren din Hoboken, New Jersey, spre Jekyll Island, Georgia, îndreptându-se spre Jekyll Island Hunt Club, club ce-i aparținea lui Morgan. Acolo a fost scrisă legislația care a dat Americii o bancă centrală.

În tren se aflau următoarele persoane:

Piatt Andrew, asistentul secretarului Trezoreriei;
Senatorul Nelson Aldrich, membru al Comisiei Monetare Naționale;
Frank Vanderlip, președintele băncii naționale Kuhn Loeb's din New York;
Henry Davidson, asociat principal al lui J. P. Morgan;
Charles Norton, președintele băncii naționale Morgan din New York;
Paul Warburg, asociat în banca Kuhn Loeb's & Company;
și
Benjamin Strong, președintele companiei Morgan's Banker's Trust.

Trenul în care au călătorit aceștia era al senatorului Aldrich, iar în timpul călătoriilor în străinătate încheiaseră un pact de confidențialitate, adresându-se unul altuia numai pe numele mic.

Vanderlip a dezvăluit mai târziu care a fost rolul său în elaborarea documentelor care au creat Rezerva Federală, scriind în *Saturday Evening Post*:

> ...în 1910 eram la fel de discret, de fapt la fel de ascuns, ca orice conspirator. Nu consider că exagerez atunci când descriu expediția noastră secretă în Jekyll Island ca o bază pe care s-a elaborat concepția actuală a Sistemului Rezervei Federale.
>
> Ni s-a spus să nu ne dăm numele de familie. Ni s-a mai spus să nu luăm masa împreună în seara plecării. Am primit instrucțiuni să venim unul câte unul, cât de discret posibil, la capătul peronului din gara Hudson, New Jersey, unde va fi pregătit vagonul particular al senatorului Aldrich, atașat la capătul unui tren ce mergea spre sud.
>
> O dată ajunși în vagon, am descoperit tabuul de a ne adresa unul altuia pe numele de familie.
>
> Știam că nu trebuie să ne dăm de gol, altfel toată munca noastră s-ar fi dus de râpă.

Observați că poporul american nu trebuia să descopere ceea ce plănuiseră conspiratorii: înființarea unei bănci centrale. Legislația nu trebuia concepută de cei îndreptățiți, ci de un grup de bancheri, aflați în conexiune directă cu persoana responsabilă de criza bancară din 1907: J. P. Morgan.

Conspirația se confrunta cu o mică problemă. Trebuia „să evite denumirea de Bancă Centrală și, din acest motiv, s-a adoptat termenul de Sistem al Rezervei Federale. Va aparține unor persoane particulare,

care vor obține profituri enorme din titluri de stat și care vor controla emiterea de monedă națională; va deține controlul tuturor resurselor financiare naționale și va putea mobiliza și ipoteca Statele Unite, implicându-le în marile războaie externe".

Metoda folosită de conspiratori pentru a escroca poporul american a fost divizarea Sistemului Rezervei Federale în douăsprezece ramuri, astfel încât oamenii să nu-l poată numi „bancă centrală". Faptul că cele douăsprezece ramuri aveau un singur director, cu funcția de președinte al Rezervei Federale, era aparent irelevant.

Singurul care nu era bancher la întâlnirea din Jekyll Island era senatorul Nelson Aldrich, dar nu se poate spune că n-a fost un om bogat, capabil să-și înființeze la rândul lui o bancă. Când a devenit senator, avea o avere de 50 000 de dolari. Când și-a pierdut funcția de senator, averea sa ajunsese la 30 000 000 de dolari.

După elaborarea legislației care să permită înființarea unei bănci centrale, era nevoie de un președinte care să accepte documentul după ce primea aprobarea Senatului. În 1910 și 1911 președinte era William Howard Taft, ales în 1908, și declarase deja că nu va aproba documentul dacă va ajunge pe biroul lui. Era republican și avea toate șansele de a fi reales în 1912.

Conspirația trebuia să-l înlăture, așa că a susținut financiar campania electorală a fostului președinte republican Teddy Roosevelt, pentru a-l elimina pe Taft din rândurile candidaților republicani. Această acțiune a eșuat, iar Taft a fost renominalizat ca reprezentant al Partidului Republican. Prin urmare, conspiratorii au hotărât să finanțeze campania electorală a candidatului democrat Woodrow Wilson.

Totuși, suporterii lui Wilson și-au dat seama că acesta nu putea câștiga suficiente voturi pentru a-l înfrânge pe Taft la alegerile generale. Se estima că Taft va câștiga cu un procent de 55% din voturi.

Era, cu siguranță, o mare problemă pentru autorii actului privind constituirea Rezervei Federale, care nu aveau nici o șansă dacă Taft era reales. Toate războaiele, toate crizele pe care le provocaseră pentru Rezerva Federală, totul era la mâna lor, dar exista un om care îi putea împiedica: președintele William Howard Taft.

Aveau nevoie de un candidat care să câștige o parte din voturile lui Taft la alegerile generale, așa că l-au convins pe Teddy Roosevelt să candideze atât împotriva lui Taft, cât și a lui Wilson. Se presupunea că Roosevelt, republican fiind, va atrage o parte din voturile susținătorilor lui Taft, ceea ce-i va permite lui Wilson să câștige fără a întruni o majoritate de peste 50% din voturi. (Bineînțeles că Wilson era de acord să semneze documentul privind constituirea Rezervei Federale, în cazul în care acesta ar trece de Senat.)

Această strategie a fost confirmată și în cartea lui Ferdinand Lundberg, intitulată *Cele 60 de familii ale Americii*:

> Ținând cont de sumele investite de el (Frank Munsey) și de Perkins (ambii susținători ai lui Roosevelt și având legături strânse cu afacerile lui J. P. Morgan) în campania electorală (a lui Roosevelt) pentru a obține înfrângerea lui Taft, se pare că cei doi nu prea și-au dat silința ca Roosevelt să câștige alegerile.
>
> Posibilitatea ca Perkins și Munsey să fi dorit de fapt ca Wilson să câștige alegerile, sau de fapt orice alt candidat democrat în afară de (William Jennings) Bryan, este confirmată parțial și de faptul că Perkins a investit destul de mult în campania lui Wilson.
>
> Pe scurt, campania lui Roosevelt s-a bazat în mare pe banii celor doi reprezentanți ai lui Morgan, care urmăreau eliminarea lui Taft.

Tactica împărțirii voturilor candidatului favorit în așa fel încât să câștige cel dezavantajat a fost folosită de multe ori în Statele Unite, exemplele cele mai cunoscute fiind nominalizarea lui George McGovern în 1972, precum și alegerile din 1980, despre care vom vorbi mai târziu.

În cazul alegerii lui McGovern, era evident de la început că nu va putea câștiga decât cel mult 30-35% din voturi, față de Hubert Humphrey, favoritul democraților, nominalizat de partid în 1968. Era însă foarte important ca McGovern să fie nominalizat și el (din motive pe care le vom explica în alt context). Pentru a obține acest lucru, democrații le-au oferit simpatizanților democrați un candidat foarte influent și convingător. Acesta urma să câștige o parte din voturile lui Humphrey, astfel încât McGovern să fie nominalizat cu numai 30-35% din voturi. În acest fel, McGovern putea fi nominalizat de democrați cu un procent mai mic de voturi.

Strategia a avut succes.

McGovern a fost nominalizat în locul favoritului, Hubert Humphrey.

Dar să revenim la alegerile din 1912. Cei trei candidați, Taft, Wilson și Roosevelt, așteptau rezultatele.

La numărarea voturilor, Wilson a câștigat alegerile cu 45% din voturi, Roosevelt a avut mai multe voturi decât Taft, iar Taft a ieșit al treilea. Interesant este că voturile lui Roosevelt și Taft însumate ar fi fost suficiente pentru a-l înfrânge pe Wilson: 55% față de 45%. Se pare că la o confruntare între Taft și Wilson primul ar fi ieșit învingător.

Intriga a avut succes. Wilson a fost ales președinte al Statelor Unite. Putea semna actul de constituire a Rezervei Federale, în decembrie 1913, după ce a fost adoptat de Cameră și de Senat. Ceea ce a și făcut.

Ce avantaje a avut poporul american prin înființarea Sistemului Rezervei Federale?

Sistemul însuși a publicat o lucrare intitulată *Sistemul Rezervei Federale – Scopuri și funcții*, care este studiată în facultăți, pentru a le explica studenților activitățile Sistemului, mai ales la specializarea finanțe-bănci.

Această broșură explică funcțiile Rezervei Federale: „un mecanism monetar eficient este indispensabil... oricărei națiuni... Rolul Rezervei Federale este de a sprijini circuitul banilor și creditului, pentru a facilita creșterea economică, stabilizarea dolarului și echilibrarea pe termen lung a balanței de plăți externe".

(Putem întreba Sistemul Rezervei Federale de ce mai funcționează acest sistem, ținând cont că America are încă nevoie, după atâta timp, de „creștere economică, monedă stabilă și echilibru pe termen lung al balanței de plăți externe"?

Se pare că un astfel de sistem, care de 70 de ani nu a reușit să-și îndeplinească funcțiile de bază, ar trebui desființat fără întârziere.

Sau scopul sistemului este exact ca America să nu aibă „creștere economică, monedă stabilă și echilibru pe termen lung al balanței de plăți externe"?

Cu alte cuvinte, sistemul a fost creat exact în scopul opus celui pe care îl prezintă în fața poporului american! Sistemul funcționează!)

Au existat oameni care, la vremea respectivă, s-au opus public creării sistemului. Unul dintre aceștia a fost congresmanul Charles Lindbergh, Sr.

Congresmanul Lindbergh a prevenit poporul american că documentul de înființare a Rezervei Federale „...stabilește cel mai gigantic trust din lume. Dacă președintele semnează acest act, guvernarea invizibilă a banilor... va deveni legală. Noua lege va crea inflație ori de câte ori va dori acest trust. De acum înainte depresiunile economice vor fi calculate științific".

Congresmanul pusese punctul pe „i": Sistemul Rezervei Federale fusese creat pentru a stimula problemele economiei.

Acest instrument de distrugere economică era de-acum legal. Urma ocuparea posturilor-cheie ale sistemului de către cei care l-au conceput și l-au susținut.

Primul guvernator al reprezentanței Rezervei Federale în New York a fost Benjamin Strong, de la compania Morgan's Bankers Trust, participant la scrierea documentului, în clubul din Jekyll Island. Primul guvernator al Comitetului Director a fost Paul Warburg, partener la banca Kuhn, Loeb's & Company, de asemenea participant la întâlnirea din Jekyll Island.

Ce au creat cei care au numit acest sistem „Federal"? A fost într-adevăr un Sistem al Rezervei „Federale"?

Este de fapt „o organizație particulară, căci băncile membre ale sistemului sunt toate deținătoare de acțiuni, pentru care primesc dividende scutite de plata impozitelor; trebuie să plătească taxe poștale, ca orice corporație privată; angajații ei nu fac muncă voluntară; poate cheltui oricât crede de cuviință; ...și proprietățile ei fizice, intrând sub incidența legilor proprietății private, sunt subiecte ale impozitării locale".

De fapt, oficialii americani știu că Sistemul Rezervei Federale nu este „federal". În discursurile către poporul american, președinți ca Richard Nixon, Gerald Ford și Jimmy Carter au fost alături de dr. Arthur Burns, fostul conducător al sistemului, de Associated Press, de Casa Reprezentanților ca strămoș al sistemului și de alții care au declarat că sistemul este „independent" (sau alte declarații, cu același înțeles).

Cu alte cuvinte, aceste persoane și entități juridice știu că sistemul nu este „federal". Este controlat de interese particulare și manipulat.

Alți congresmani, mai recent decât congresmanul Lindbergh, au avertizat de asemenea poporul american de pericolele unui sistem nonfederal al Rezervei Federale..Congresmanul Wright Patman, președintele Comitetului Afacerilor Bancare și Monetare, a spus: „În Statele Unite de astăzi există de fapt două guverne. Există guvernul normal, conform cu Constituția și, în afară de acesta, există un guvern independent, necontrolabil și necoordonabil, în cadrul Sistemului Rezervei Federale, care deține puterea de a controla moneda, putere care ar trebui în mod obișnuit să aparțină Congresului, așa cum se stipulează în Constituție".

Ludwig von Mises, un cercetător al economiei de piață, a vorbit întrucâtva cu umor despre guvernele care au creat sisteme bancare naționale asemenea Sistemului Rezervei Federale: „Guvernul este singura agenție care poate să ia actele unui bun absolut folositor, să le mâzgălească cu cerneală și să le facă astfel absolut nefolositoare".

Sistemul Rezervei Federale, deținut de persoane particulare, controlează oferta de monedă în economie și, prin urmare, poate crea la nevoie inflație, respectiv deflație.

Oferta de monedă pe cap de locuitor în anul 1913, când a fost creat Sistemul Rezervei Federale, era de aproximativ 148 de dolari. Până în 1978 a rămas, constant, la 3 691 de dolari.

Valoarea dolarului a scăzut cu aproximativ 12 cenți din 1913 până în 1978.

(Probabil că asta numește Sistemul Rezervei Federale „stabilitatea dolarului".)

Masa monetară în ianuarie 1968 se ridica la 351 miliarde de dolari, iar în februarie 1980 ajunsese la 976 miliarde, înregistrând o creștere

de 278%. De fapt, masa monetară se dublează la fiecare zece ani. Ciudat este însă că această creștere a masei monetare, sau cel puțin așa li se spune cetățenilor americani, nu generează inflație. Chiar dacă în dicționar, la definiția inflației, se precizează că o creștere a cantității de monedă din economie generează *întotdeauna* inflație.

Sistemul Rezervei Federale admite că, în ultimă instanță, are puterea de a crea inflație: „Astfel, Rezerva Federală deține puterea absolută de a extinde sau de a reduce oferta de monedă în economie".

Dar nu toate băncile din America aveau interesul de a crea inflație. Unele s-au îngrijorat în legătură cu faptul că erau membre ale sistemului și s-au retras. William Miller, președintele Rezervei Federale în 1978, a declarat că retragerea băncilor din sistem „slăbea sistemul financiar al Statelor Unite".

În total s-au retras din Rezerva Federală 430 de bănci și instituții financiare într-un interval de 8 ani, inclusiv 15 bănci importante în 1977, cu depuneri de peste 100 de miliarde de dolari, și alte 39 de bănci în 1978. Ca rezultat al acestei retrageri masive, 25% din totalul depozitelor bancare comerciale și 60% din depozitele bancare au ieșit în afara sistemului.

Miller a declarat de asemenea: „Capacitatea sistemului de a influența piața monetară și de credit la nivel național a devenit mai mică".

Tendința de retragere din sistem a continuat, iar în decembrie 1979 președintele Rezervei Federale, Paul Volcker, a anunțat Comitetul Afacerilor Bancare că „circa 300 de bănci, cu depozite de 18,4 miliarde de dolari, au părăsit Sistemul Rezervei Federale în ultimii patru ani și jumătate". A spus, de asemenea, că încă 575 din cele 5 480 de bănci membre, cu depozite de peste 70 de miliarde, „și-au declarat intenția de a se retrage".

În februarie 1980 raportul Rezervei Federale spunea că „în ultimele patru luni, 69 de bănci s-au retras din Sistemul Rezervei Federale, luând cu ele șapte miliarde de dolari în depozite. Alte 670 de bănci, cu depozite de 71 miliarde de dolari, și-au exprimat dorința de a ieși din sistem".

Acest exod nu mai putea continua, așa că, în 1980, Congresul a adoptat Legea Controlului Monetar, care i-a asigurat Rezervei Federale controlul asupra *tuturor* instituțiilor bancare, indiferent dacă au fost sau nu membre ale Sistemului.

Oricum, după crearea lui, în 1913, Sistemul Rezervei Federale putea împrumuta guvernului federal sume mari de bani. Prima ocazie de a face acest lucru s-a ivit la câțiva ani după primul război mondial.

Următorul tabel indică exact câți bani a împrumutat sistemul guvernului Statelor Unite în timpul războiului (în milioane de dolari, sume rotunjite):

Anul	*Încasări (rotunjite)*	*Cheltuieli (rotunjite)*	*Surplus sau deficit*
1916	716	731	48
1917	1 101	1 954	-853
1918	3 645	12 677	-9 032
1919	5 139	18 493	-13 363
1920	6 649	6 358	291

Tabelul arată cum s-a dezvoltat guvernul între 1916 și 1920, și ce datorii enorme s-au acumulat. Aceste fonduri au fost împrumutate, în mare parte, de la Sistemul Rezervei Federale, banca centrală a Americii, care „beneficiază de dobândă pentru toți banii pe care îi creează din nimic".

Pe lângă abilitatea de a crea datorii purtătoare de dobândă, Sistemul Rezervei Federale are posibilitatea de a crea cicluri economice, prin creșterea sau diminuarea masei monetare. Prima mare oportunitate de a crea o depresiune economică pe această cale s-a ivit în 1920, când Rezerva Federală a creat criza (sau panica) din 1920.

Unul dintre cei care au observat că aceasta era efectul unui plan elaborat a fost congresmanul Lindbergh, care a scris în 1921, în cartea sa, intitulată *Strâmtoarea economică*: „Prin Rezerva Federală, crizele sunt create științific; criza actuală este prima creată științific, calculată așa cum rezolvăm noi o problemă de matematică".

Procesul decurge în felul următor: sistemul crește masa monetară (din 1914 până în 1919, aceasta aproape s-a dublat), apoi presa încurajează oamenii să împrumute sume mari de bani, prin credite.

O dată acordați banii, sub formă de credite către populație, bancherii micșorează oferta de bani, recuperând creditele restante. Întregul proces a fost elaborat de senatorul Robert L. Owen, președintele Comitetului Bancar și Monetar din cadrul Senatului, la rândul lui bancher. El a scris:

> În primele luni ale anului 1920, fermierii aveau profituri mari.
>
> Și-au plătit ipotecile, au cumpărat pământ, la insistențele guvernului – pentru asta au contractat împrumuturi bancare –, și au fost falimentați de o diminuare bruscă a volumului creditelor, survenită în 1920.
>
> Ceea ce s-a întâmplat în 1920 a fost exact opusul a ceea ce ar fi trebuit să se întâmple.
>
> În loc să lichideze excesul de credite creat în anii de război, Comitetul Director al Rezervei Federale s-a întrunit într-o ședință care nu a fost divulgată publicului.
>
> În 16 martie 1920 a avut loc o ședință secretă.

> Au participat doar marii bancheri, iar rezultatul acelei ședințe a fost o diminuare a creditelor (ordonându-se băncilor să recupereze creditele restante), care a avut ca efect reducerea venitului național cu 15 miliarde de dolari în anul următor, aruncând milioane de oameni în rândurile șomerilor și scăzând valoarea pământurilor și a fermelor cu 20 de miliarde de dolari.

Nu numai că bancherii au transferat cantități imense de pământ de la fermieri către bănci, dar, în urma acestei diminuări, procesul a transferat de asemenea un mare număr de bănci de la bancherii care nu au putut respecta somația Sistemului Rezervei Federale și au fost nevoiți să-și vândă toate titlurile de valoare la preț redus, către cei care aveau bani să cumpere băncile falimentare (criza din 1920 a falimentat 5 400 de bănci).

Una dintre țintele nebancare ale acestei crize a fost Henry Ford, producătorul de automobile.

> În pofida inflației, Ford a ordonat o reducere de preț la automobile, dar cererea nu a fost suficient de mare, și unele filiale Ford au fost închise.
> Se zvonea că ar fi negociat un împrumut imens.
> Dar Ford îi considera pe bancherii new-yorkezi niște vulturi, și era hotărât să nu cadă pradă uneltirilor lor...
> Bancherii... s-au grăbit să-l „ajute", în schimbul renunțării la independență.
> Jocul era clar pentru Ford.
> Un reprezentant al băncilor Morgan din New York a venit cu un plan de a-l „salva" pe Ford...
> Ford și-a salvat afacerea apelând la distribuitorii săi, cărora le trimitea încasările din vânzarea de mașini, în ciuda încetinirii pieței...
> Cererea a crescut... iar filialele au fost din nou deschise.

Ford a fost mai inteligent decât bancherii care plănuiseră criza în mare parte pentru a-l distruge. Nu i-au trebuit împrumuturi mari și nici n-a predat controlul asupra companiei sale bancherilor care ar fi dorit cu siguranță să controleze ceea ce au finanțat.

Criza din 1920 a fost încununată de succes, iar acest succes i-a determinat pe bancheri să mai planifice una: crahul din 1929.

Primul pas a fost, din nou, să crească oferta de monedă, ceea ce s-a realizat, între 1921 și 1929, după cum se vede în tabelul următor:

Ani	*Cantitatea de bani (în miliarde de dolari)*
Iunie 1920	34,2
Iunie 1921 (scădere)	31,7

Iunie 1922	33,0
Iunie 1923	36,1
Iunie 1924	37,6
Iunie 1925	42,6
Iunie 1926	43,1
Iunie 1927	45,4
Iunie 1928 (creștere)	45,7
Iunie 1929	45,7

Cifrele dezvăluie că Rezerva Federală a extins masa monetară de la valoarea de 31,7 miliarde de dolari în 1921 la 45,7 miliarde în 1929, ceea ce reprezintă o creștere de aproximativ 144%.

Pentru a realiza această creștere a ofertei de monedă în economie, fiecare bancă putea lua credite de la Rezerva Federală pentru a le acorda la rândul ei populației. Creditele se contractau cu dobândă de 5% și erau reacordate populației cu dobândă de 12 la sută.

La creșterea ofertei de bani sau la punerea lor în circulație de către Rezerva Federală au contribuit și banii puși în circulație de marile corporații, care acordau credite din surplusul de fonduri cumpărătorilor din Wall Street. Aceste credite acordate de instituții nebancare erau aproximativ egale cu cele din sistemul bancar. De exemplu, cererea de credite a brokerilor acoperită de corporații în 1929 era următoarea:

Creditor	*Sume maxime*
American and Foreign Power (J. P. Morgan)	30 321 000
Electric Bond and Share (J. P. Morgan)	157 579 000
Standard Oil, New Jersey (Rockefeller)	97 824 000

În plus, J. P. Morgan și clica lui introduseseră aproape 110 000 000 de dolari pe piața creditelor.

Această expansiune a masei monetare a adus prosperitate țării, iar poporul american a fost încurajat de presă să cumpere acțiuni. Li s-a spus că pot câștiga astfel o grămadă de bani.

Brokerii care se ocupau de noii doritori de acțiuni foloseau un nou instrument care să-i determine să cumpere mai multe titluri decât aveau de gând. Acest instrument se numea „cumpărare la limită", și îi permitea cumpărătorului să împrumute bani pentru achiziționarea de acțiuni.

Cumpărătorul era încurajat să ia acțiuni cu 10% reducere dacă împrumuta restul de 90% de la broker, care avea o înțelegere în acest sens cu o bancă sau cu o corporație. Următorul exemplu arată cum funcționează această metodă:

O acțiune se vinde la 100 de dolari, dar datorită posibilității de a cumpăra la limită, cu 10% reducere, cu aceiași 100 de dolari se pot cumpăra 10 acțiuni, în loc de una singură:

	O acțiune	*Zece acțiuni*
Banii cumpărătorului	100	100
Bani împrumutați	0	900
Total	-100	1 000

Prin urmare, cu aceeași investiție, de 100 de dolari, cumpărătorul poate împrumuta 900 de dolari folosind acțiunea ca garanție pentru împrumut, cumpărând astfel 10 acțiuni la prețul uneia.

Acum, pentru același exemplu, să presupunem că valoarea unei acțiuni crește cu 10% la bursă, adică 110%. Aceasta va crește profitul cumpărătorului de acțiuni astfel:

Valoarea unei acțiuni	110	Zece acțiuni	1 100
Investiția cumpărătorului	100		100
Profit	10		100
Profitul investiției	10%		100%

Investitorul poate acum să vândă acțiunile și să obțină 100% profit cu o creștere de numai 10% a valorii unei actiuni (cumpărătorul și-a dublat investiția) după rambursarea împrumutului.

Era totuși o șmecherie la mijloc, căci banii erau împrumutați cumpărătorului sub forma unui „împrumut de 24 de ore". Asta înseamnă că brokerul îi putea cere cumpărătorului să vândă acțiunile și să ramburseze împrumutul în termen de 24 de ore de la contractarea lui. Cumpărătorul avea la dispoziție 24 de ore în care fie să vândă acțiunile, fie să facă rost de bani pentru a rambursa împrumutul.

Adică brokerii puteau cere tuturor cumpărătorilor la limită să-și vândă acțiunile, dacă lansau somația toți în același timp. Această acțiune putea provoca o criză bursieră, dacă toți deținătorii de acțiuni se gră-

beau să vândă deodată, întrucât cursul acțiunilor ar fi scăzut brusc. Întregul proces a fost explicat de Gary Allen, care a scris:

> Când totul era pregătit, finanțatorii din New York au început să-și someze debitorii.
> Aceasta însemna că brokerii și clienții lor trebuiau să vândă acțiunile la bursă pentru a rambursa împrumuturile de 24 de ore.
> Bineînțeles că piața bursieră a căzut, ceea ce a provocat o panică bancară în întreaga țară, căci băncile mici, care nu făceau parte din oligarhia bancară, erau implicate în achiziționarea de acțiuni la limită, iar scăderea cursului le-a epuizat resursele financiare și au dat faliment.
> Sistemul Rezervei Federale nu le-a susținut, deși era obligat prin lege să mențină elasticitatea cererii și ofertei de monedă.

Sistemul Rezervei Federale „nu le-a susținut", deși legea stipula că aceasta era una dintre obligațiile sale, așa că multe bănci și mulți investitori particulari au dat faliment. Trebuie să remarcăm că băncile care făceau parte din oligarhie se retrăseseră deja de pe piața bursieră, fără a-și asuma nici un risc, deci n-au dat faliment.

Este oare posibil ca Sistemul Rezervei Federale să fi planificat exact tot ceea ce s-a întâmplat? Este oare posibil ca băncile care cunoșteau planul să se fi retras cât timp prețurile erau încă ridicate și să fi intervenit iarăși, când prețurile scăzuseră? Este oare posibil ca anumite bănci să fi știut că urmează un crah bursier și să fi cumpărat băncile falimentare la un preț mult mai mic decât valoarea lor reală?

După crahul bursier din 1929, chiar și un neinițiat putea observa că structura sistemului bancar se schimbase. De fapt, în zilele noastre „100 din 14 100 de bănci (mai puțin de 1%) controlează 50% din titlurile bancare de valoare la nivel național. 14 bănci mari dețin 25% din valoarea totală a depozitelor".

În orice caz, piața bursieră a intrat în criză. Indexul bursier arată efectele acestei manipulări:

1919	138,12
1921	66,24
1922	469,49
1932	57,62

Unul dintre cei care au asistat la crahul bursier a fost Winston Churchill, care a fost adus la bursă în 24 octombrie 1929 de către Bernard Baruch. Câțiva istorici sunt convinși că Churchill a fost adus acolo pentru a fi martor la crah și pentru a se convinge cu ochii lui de puterea sistemului bancar.

Deși deținătorii de acțiuni au fost nevoiți să-și vândă titlurile, puțini s-au întrebat cine le-a cumpărat. Cărțile de istorie analizează în general întreg procesul de vânzare, dar uită să analizeze cumpărarea.

John Kenneth Galbraith a scris despre cumpărători în cartea sa, *Marele crah bursier din 1929*:

> Nimic nu putea fi mai ingenios conceput pentru a asigura suferința maximă și, de asemenea, pentru a se asigura că scapă cât mai puțini de ghinion.
>
> Speculanții norocoși, care aveau fonduri pentru a rambursa creditele la limită, au contractat de îndată un nou împrumut, și cu puțin noroc încă unul.
>
> În cele din urmă și-au pus toți banii la bătaie și i-au pierdut.
>
> Cel care s-a retras din afacere înainte de crah a revenit, desigur, pentru a cumpăra acțiuni la prețuri de nimic.

Desigur!

Unul dintre acei „speculanți norocoși" care s-au retras la timp a fost Bernard Baruch, cel care l-a adus pe Winston Churchill să asiste la crah. Se presupune că i-a spus: „Am început să-mi lichidez stocurile de acțiuni și am băgat banii în obligațiuni și în depozite la termen. Am cumpărat și aur".

Alt individ care s-a retras devreme a fost Joseph P. Kennedy, tatăl președintelui John Kennedy, care a ieșit de pe piață în iarna 1928-29. „Profitul obținut din vânzarea... acțiunilor sale nu a fost reinvestit, ci ținut sub formă de bani-gheață."

În afară de aceștia, s-au mai retras la timp bancherii internaționali Henry Morgenthau și Douglas Dillon.

Vânzarea creditelor în timpul crahului bursier a avut si alt efect, deja menționat. Aproximativ 16 000 de bănci, adică 52% din totalul băncilor, au dat faliment.

Unii deținători de acțiuni au mers la bancă pentru a-și retrage economiile, pentru a plăti creditele. Din această cauză a survenit o criză la nivel național a sistemului bancar. Pentru a pune capăt crizei, președintele Franklin D. Roosevelt, la două zile după alegerea sa, în martie 1933, a închis toate băncile, pentru o „vacanță".

N-au fost mulți cei care au observat ce se va întâmpla în America în urma mașinațiilor bancherilor, însă unul dintre aceștia a fost congresmanul Louis McFadden, care a spus:

> Când Legea Rezervei Federale a fost adoptată, poporul Statelor Unite n-a sesizat că în acest fel se instaura aici un sistem bancar mondial.

> Un superstat, controlat de bancherii internaționali și de industriașii internaționali, conlucrând pentru a subjuga lumea dorințelor lor.
> Rezerva Federală a făcut toate eforturile posibile pentru a-și păstra puterile, dar acesta este adevărul – Rezerva Federală a uzurpat guvernul.
> Acum controlează totul în țară, precum și toate relațiile cu străinătatea.
> Face și desface guvernele după cum are interesul.

După desfășurarea crahului bursier, congresmanul McFadden a declarat că „resursele monetare și de credit ale Statelor Unite se află sub controlul absolut al alianței bancare dintre compania lui J. P. Morgan, First National Bank și Kuhns Loeb's National City Bank".

În 23 martie 1933, McFadden a dat în judecată Comitetul Director al Rezervei Federale, instituția care a provocat Crahul Bursier din 1929, sub următoarele acuzații (printre altele):

> Îi acuz... de a fi luat de la guvernul Statelor Unite suma de peste 80 000 000 000 (optzeci de miliarde) de dolari în anul 1928...
> Îi acuz... de a fi crescut sau diminuat în mod arbitrar și ilegal cursul monetar... de a fi crescut sau diminuat volumul masei monetare urmărind interese particulare...

Apoi McFadden a explicat cine erau persoanele care au avut de câștigat de pe urma crahului, inclusiv bancherii internaționali: „Îi acuz ...de a fi conspirat să acorde unor instituții financiare străine sau internaționale dreptul de proprietate și controlul asupra resurselor financiare ale Statelor Unite..."

În fine, a declarat că depresiunea nu a fost un accident: „A fost un eveniment conceput cu grijă... Bancherii internaționali au urmărit crearea unei stări de disperare, astfel încât să poată prelua controlul absolut".

McFadden a suferit consecințele tentativei sale de a explica motivele crizei bancare și ale crahului bursier: „Au existat două tentative de asasinat prin împușcare asupra lui McFadden; mai târziu a murit la câteva ore după ce participase la o petrecere și probabil a fost otrăvit".

Piața bursieră fiind la pământ, Rezerva Federală a luat măsurile necesare pentru a reduce masa monetară:

Masa monetară a scăzut de la aproape 46 de miliarde de dolari la 30 de miliarde în numai câtiva ani. Această acțiune a Rezervei Federale s-a reflectat în toate afacerile în asemenea măsură încât „nivelul producției fabricilor, minelor și serviciilor a scăzut la mai puțin de jumătate. Oferta totală de bunuri și servicii a scăzut cu o treime".

Data	*Masa monetară (în miliarde de dolari)*
Iunie 1929 (creștere)	45,7
Decembrie 1929	45,6
Decembrie 1930	43,6
Decembrie 1931	37,7
Decembrie 1932	34,0
Iunie 1933 (scădere)	30,0

În ciuda tuturor acestor dovezi, există încă oameni care nu știu cine sau ce a provocat crahul bursier din 1929. Unul dintre ei este economistul John Kenneth Galbraith care, în cartea *Marele crah bursier din 1929,* a scris că: „Nu se știe exact care au fost cauzele marii depresiuni economice".

Într-adevăr, Galbraith știe că nu populația a provocat crahul bursier și depresiunea survenită după aceea:

> N-a fost nimeni responsabil de marele crah de pe Wall Street. Nimeni n-a elaborat speculațiile care l-au precedat...
>
> N-au avut tendințe sinucigașe... sute de mii de persoane. S-au contaminat de... nebunia care i-a amăgit întotdeauna pe oameni că pot deveni bogați peste noapte.
>
> Au existat mulți brokeri care au contribuit la propagarea acestei nebunii...
>
> Dar nu a provocat-o nimeni.

Presa a intrat în scenă, declarând că sistemul economiei de piață a eșuat și că guvernul trebuia să rezolve problemele economice cauzate de neregularitățile inerente ale sistemului. Soluția era „...noi instrumente și măsuri guvernamentale de control. Puterea Comitetului Director al Rezervei Federale a fost consolidată".

S-a arătat ceva mai recent cât de multă putere deține Rezerva Federală. Să ne uităm de exemplu peste două articole din cotidianul *Oregonian,* apărut în Portland sâmbătă, 24 februarie 1972. Cele două articole sunt pe aceeași pagină, unul deasupra celuilalt.

Articolul de sus este intitulat „Rezerva Federală crește rata dobânzii pe piața interbancară", iar cel de jos „Cursuri riscante la Wall Street".

Oricine și-ar putea proteja banii investiți la bursă dacă ar ști dinainte că Rezerva Federală va lua măsuri care să ducă la scăderea cursului. Invers, oricine ar putea face avere la bursă dacă ar ști dinainte că va urma creșterea cursului.

De fapt Sistemul Rezervei Federale nu are nimic de-a face nici măcar cu zvonurile că piața bursieră ar evolua în sens negativ. De exemplu în 16 decembrie 1978, circula zvonul că Rezerva Federală va lua anumite măsuri, dar cursurile au scăzut!

Mai târziu un alt congresman a încercat să investigheze Rezerva Federală. Congresmanul Wright Patman a propus o lege care să autorizeze supravegherea totală și imparțială a sistemului de către Biroul Național de Contabilitate. Patman susținea că supravegherea era necesară pentru a le furniza responsabililor oficiali informații complete și corecte cu privire la activitatea internațională a sistemului, întrucât acesta nu fusese controlat de la înființarea sa, în 1913.

Patman a fost sincer uimit de opoziția cu care a fost întâmpinată cererea sa. Scria: „Deși am anticipat că reprezentanții Sistemului Rezervei Federale se vor opune cu fermitate legii propuse de mine, sunt sincer surprins de campania de subminare care a început împotriva acestui document, pentru a preveni adoptarea lui. Aceasta este o dovadă în plus, dacă mai e nevoie de vreuna, că o supraveghere atentă și independentă... este absolut necesară spre binele populației".

Congresmanul Patman a obținut totuși „o mică victorie". Congresul a adoptat legea propusă de el, dar cu amendamentul că supravegherea se referă doar la cheltuielile administrative, mai precis la cheltuielile decontate de oficialii sistemului, la numărul de creioane consumate de fiecare angajat etc., adică nici pe de departe ceea ce intenționase Patman să realizeze.

Mai târziu congresmanul Patman, președintele Comitetului Afacerilor Bancare, a fost înlăturat de la conducere după alegerile din 1974 pe motiv că, așa cum a declarat unul dintre cei care au votat pentru înlăturarea sa, „era prea bătrân".

Sau poate „prea deștept!"

12. MARXISM NONVIOLENT SAU SOCIALISTUL CU CAPITAL

Karl Marx, supranumit eronat „tatăl comunismului", a formulat două metode de realizare a statului comunist despre care a scris:

Metoda violentă și

Metoda nonviolentă.

Metoda violentă a fost încercată în Revoluția franceză din 1789, în revoluțiile comuniste din Europa în 1848 și în revoluțiile ruse din 1905 și 1917.

Metoda nonviolentă a reușit în Anglia și este încercată în prezent în Statele Unite.

Ambele metode contribuie pentru a atinge un scop comun: realizarea statului comunist. Iar în alte situații sunt opuse una alteia. Dar rezultatul final este întotdeauna același: creșterea numărului de națiuni comuniste în lume.

Poate că metoda nonviolentă ar fi mai ușor de înțeles dacă diferitele organizații care propovăduiesc munca marxistă ar fi expuse observatorului imparțial.

Ingredientul secret al succesului acestei metode este capacitatea de a implica noncomuniștii în susținerea unor obiective și scopuri comuniste, convingându-i să adere la organizații înființate de comuniști, sub denumiri cu rezonanță inofensivă. De multe ori cei care aderă nu înțeleg cu adevărat natura și scopul organizației respective.

Această strategie a fost elaborată în 1938 de către Georgi Dimitrov, un lider al Cominternului din Rusia, care a spus: „Să-i lăsăm pe prietenii noștri să facă treaba. Trebuie să ne amintim în permanență că un simpatizant valorează în general mai mult decât o duzină de militanți comuniști. Prietenii noștri trebuie să încurce adversarul în locul nostru, să îndeplinească directivele noastre principale, să mobilizeze în favoarea noastră oamenii care nu ne împărtășesc convingerile, precum și pe aceia la care noi n-am putea ajunge".

BURSELE RHODES

Cecil Rhodes, care a strâns o avere de pe urma minelor de aur și diamante din Africa de Sud la sfârșitul secolului nouăsprezece, cu ajutor financiar de la familia Rothschild, a avut o viziune (în afară de cum se câștigă bani) care l-a motivat pe tot parcursul vieții. Scopul lui „...se baza pe dorința de a federaliza populațiile vorbitoare de limbă engleză și de a aduce toate teritoriile locuibile din lume sub controlul acestora".

Autorul biografiei lui Rhodes a explicat destul de succint cine trebuia să fie, după părerea lui Rhodes, șeful guvernului mondial: „Rhodes își dorea pur și simplu să guverneze lumea".

După moartea lui Rhodes, testamentul lui stipula înființarea unui program de acordare de burse școlare prin care tinerilor extrem de inteligenți să li se permită să studieze în Anglia. Între două și trei mii de tineri din întreaga lume ar fi beneficiarii acestor burse, astfel încât fiecăruia dintre ei „să i se inoculeze visul Fondatorului la vârsta când este cel mai ușor de impresionat..."

„Visul Fondatorului" era, desigur, un guvern mondial.

Câțiva dintre beneficiarii burselor Rhodes în viață sunt bine cunoscuți: Dean Rusk, fost Secretar de Stat; Walt Whitman Rostow, reprezentant al guvernului; J. William Fulbright, fost senator; Nicholas Katzenbach, fost ministru al Justiției; Frank Church, fost senator; Howard K. Smith, realizator de știri la televiziune; Byron White, magistrat la Curtea Supremă de Justiție, și Bill Bradley, senator. Cei care au analizat declarațiile publice ale acestor indivizi știu că nici unul dintre ei nu poate fi considerat „conservator".

SOCIETATEA FABIAN

Societatea Fabian este o organizație britanică fondată în 1884. Denumirea sa vine de la numele generalului roman din secolul al treilea Quintus Fabius Maximus, care l-a învins pe Hannibal.

Fabianii au descoperit secretul strategiei acestui general: niciodată să nu înfrunți direct inamicul, la câmp deschis, ci înfrânge-l treptat, prin mai multe bătălii mici, retrăgându-te după fiecare atac victorios. Fabius a fost un mare războinic aplicând simpla strategie a răbdării gradate. Știa că nu poate înfrânge armatele puternice ale lui Hannibal într-o confruntare deschisă, pentru că avea mult mai puțini luptători. Niciodată nu și-a înfruntat direct inamicul.

Aceasta este strategia adoptată de Societatea Fabian. Au hotărât că sistemul întreprinderilor private le este superior ca forță și concepție și că strategia lor va fi să nu înfrunte niciodată sistemul cu capul

înainte. Trebuie să se mulțumească cu o serie de mici victorii care, însumate, vor avea ca rezultat o mare victorie și triumful absolut al socialismului.

Simbolul inițial al societății era o broască țestoasă, sugerând înaintarea înceată, greoaie a animalului, dar mai târziu l-au schimbat cu un lup îmbrăcat în piele de oaie „...pe care George Bernard Shaw (membru al Societății Fabian) îl sugerase cu mult timp înainte, considerându-l un simbol mult mai potrivit pentru emblema Societății Fabian decât o țestoasă".

Filosofia Societății a fost scrisă în 1887 și fiecare membru este obligat să o respecte. Ea spune așa:

> Societatea Fabian urmărește reorganizarea societății prin scoaterea pământurilor și capitalului industrial din regimul proprietății individuale și de clasă...
>
> Societatea are deci ca scop dispariția proprietății private asupra pământului...

Societatea Fabian confirmă primul principiu al marxismului: abolirea proprietății private, în acest caz dreptul de a avea pământ. Astfel ea se înscrie în rândurile armatei nonviolente a conspirației marxiste, acceptând calea nonviolentă a răbdării gradate spre guvernare totală.

Întreaga strategie a fost detaliată de H. G. Wells, cunoscutul scriitor de SF, și el membru al Societății Fabian, care a scris:

> Va rămâne în principal în puterea celor câțiva englezi care au fondat Societatea Fabian să asigure un al treilea sistem ideatic concepției de socialism, să transforme socialismul revoluționar în socialism administrativ.
>
> Socialismul va înceta să mai fie o revoluție deschisă și va deveni un complot.

George Orwell, la rândul lui membru al Societății Fabian, a spus în romanul *1984*, prin intermediul personajului său O'Brien: „Știm că nimeni nu ajunge la putere cu intenția de a o părăsi. Puterea nu este un mijloc; este un scop. Nimeni nu instituie o dictatură cu intenția de a păstra o revoluție; se declanșează o revoluție cu intenția de a institui o dictatură".

Toate eforturile acestor socialiști fabieni s-au concretizat atunci când, în 1905, Societatea Fabian a găzduit o ramură a metodei marxiste violente de a ajunge la putere: comuniștii bolșevici. Principalul scop al întâlnirii lor în Londra a fost ca Societatea Fabian să le împrumute bani bolșevicilor pentru a putea declanșa Revoluția din 1905 în Rusia.

John Maynard Keynes, membru al Societății Fabian, a participat la aceste întâlniri și i-a povestit mai târziu mamei sale, într-o scrisoare, că: „Singura cale care-mi e deschisă este să fiu bolșevic fervent".

Keynes s-a lăudat mai târziu că împărtășea dorința bolșevicilor de a distruge sistemul întreprinderilor private, declarând că ideile sale economice se concretizau în „eutanasia capitalismului".

Benito Mussolini, fascistul italian, a citit câteva dintre lucrările lui Keynes și a declarat personal că este de acord cu una dintre cărțile pe care le-a citit: „Mișcarea fascistă în întregime este de acord cu domnul Maynard Keynes, în ciuda faptului că este liberal. Într-adevăr, cărticica excelentă a domnului Keynes *Sfârșitul lui laissez-faire* (1926), ar putea reprezenta, prin ceea ce exprimă, o introducere în economia fascistă. Nu conține aproape nimic cu care să nu fiu de acord și are o mulțime de idei pe care le aprob".

Ideile lui Keynes l-au făcut „cu aprobarea majorității cel mai influent economist al acestui secol", conform lui John Kenneth Galbraith, și el economist.

Dar există alți economiști care cunosc ideile lui Keynes, dar nu sunt de acord cu ele. Unul dintre ei este Friederich A. Hayek, care a avertizat lumea că „responsabilitatea inflației actuale mondiale, îmi pare rău că trebuie să vă spun, aparține în întregime economiștilor care au îmbrățișat învățăturile lordului Keynes. La sfatul și chiar la somația elevilor lui, guvernele din toată lumea au finanțat marile cheltuieli prin crearea de monedă la un nivel pe care orice mare economist dinainte de Keynes l-ar fi prezis ca inflaționist".

Din nefericire pentru oameni, nu l-au ascultat pe Hayek, deși a fost co-laureat al premiului Nobel pentru Economie în 1974, așa că economia devine inflaționistă ori de câte ori este urmată teoria lui Keynes.

ȘCOALA DE ECONOMIE DIN LONDRA

Sidney Webb, fondatorul Societății Fabian, a creat o școală de economie care preda ideile socialismului copiilor bogătașilor. Se numea Școala de Economie din Londra.

Înființarea acesteia a fost finanțată de cei mai bogați oameni: de Fundația Rockefeller, de Carnegie United Kingdom Trust Fund și de văduva partenerului lui J. P. Morgan, Williard Straight, printre mulți alții.

Unii dintre studenții de marcă ai Școlii au fost: Joseph Kennedy Jr., fiul lui Joseph Kennedy Sr., care urma să devină primul președinte catolic al Statelor Unite; John Kennedy, care mai târziu a ajuns președinte; David Rockefeller; Robert Kennedy Jr., fiul lui Robert Kennedy;

senatorul Daniel Moynihan; Jomo Kenyatta, care mai târziu a organizat gruparea teroristă africană Mau-Mau, care va măcelări mii de africani; și Eric Sevareid, realizator de emisiuni la CBS.

CONSILIUL RELAȚIILOR EXTERNE

Thomas Jefferson a încercat să avertizeze poporul american despre conspirația internațională atunci când a declarat: „Acțiunile tiranice singulare pot fi atribuite opiniei accidentale dintr-o zi anume; dar o serie de opresiuni, începute într-o perioadă distinctă și urmate consecvent, indiferent de schimbarea miniștrilor, demonstrează foarte clar un plan deliberat și sistematic de aducere a poporului nostru la starea de sclav".

Jefferson a încercat să răspundă la întrebările celor care nu înțelegeau de ce nu se schimbă nimic atunci când optează pentru schimbarea guvernului american, votând cu partidul de opoziție. În esență, el spune că dacă nimic nu se schimbă, este corect să presupunem că există o conspirație.

Mulți cred că motivul principal pentru care nimic nu se schimbă o dată cu schimbările administrative este Consiliul Relațiilor Externe (*Council of Foreign Relations* – CFR), înființat în 29 iulie 1929, la New York.

Deși această organizație are în zilele noastre aproximativ 2 000 de membri, reprezentând elita guvernului, sindicatelor, afacerilor, finanțelor, comunicațiilor și academiei, nu este încă cunoscută cu adevărat de poporul american.

Cauza principală pentru care nu este încă bine cunoscută este articolul II din statutul CFR. Acest articol stipulează ca întâlnirile membrilor CFR să rămână secrete și oricine dezvăluie conținutul acestor întâlniri să fie exmatriculat.

CFR a fost fondat de un grup de „intelectuali" care au simțit că lumea are nevoie de un guvern mondial, pentru care poporul american nu era încă pregătit. După ce tratatul Ligii Națiunilor nu a fost adoptat de Senatul Statelor Unite, fondatorii CFR-ului au organizat această asociație cu scopul clar de a convinge oamenii să accepte un guvern mondial ca fiind singura soluție a problemelor mondiale.

Printre fondatori se numără mulți dintre cei care au participat la semnarea Tratatului de la Versailles, la sfârșitul primului război mondial: colonelul Edward Mandell House, autorul cărții *Philip Dru – administrator*; Walter Lippmann, care mai târziu a ajuns unul dintre editorialiștii preferați ai Institutului Liberal; John Foster Dulles, care mai

târziu a devenit Secretar de Stat în timpul președintelui Eisenhower; Allen Dulles, care a devenit apoi directorul CIA, și Christian Herter, succesorul lui Dulles în postul de Secretar de Stat.

Banii pentru fondarea CFR au venit de la J. P. Morgan, John D. Rockefeller, Bernard Baruch, Paul Warburg, Otto Kahn și Jacob Schiff, printre alții.

CFR a comunicat constant poporului american ce scopuri urmărește, prin intermediul publicațiilor sale, una dintre ele fiind revista *Foreign Affairs*. În plus, tipărește adesea ziare de opinie, cum ar fi *Study no. 7*, publicat în 25 noiembrie 1959. Acest document a explicat în detaliu scopul CFR-ului, ca susținător al „instituirii unei noi ordini mondiale, care poate satisface aspirațiile lumii la pace și stabilizare economică și socială... O ordine internațională... formată din state care se înscriu în curentul socialist (comunist)".

Cuvintele „o nouă ordine mondială" sunt cuvintele-cheie ale guvernului mondial.

Un fost membru CFR, contraamiralul Chester Ward, a comunicat poporului american următoarele, în legătură cu intențiile organizației:

> Clica cea mai puternică din acest grup elitist urmărește un singur obiectiv – vrea să anihileze suveranitatea și independența națională a Statelor Unite.
>
> O a doua clică de membri internaționali CFR... cuprinde bancherii internaționali din Wall Street și agenții lor cheie.
>
> În primul rând, aceștia doresc obținerea monopolului bancar mondial în cadrul viitorului guvern mondial.
>
> Probabil că ar prefera ca această organizație să fie atotputernică în Statele Unite, dar sunt pregătiți să facă față în cadrul unui guvern mondial unic, controlat de comuniștii sovietici, dacă vreodată Statele Unite ar fi învinse de aceștia.

Comitetul Reece din cadrul Congresului a studiat fundamentele CFR-ului și l-a acuzat că nu este „obiectiv". A declarat că „realizările CFR nu sunt obiective și se canalizează covârșitor spre promovarea conceptului de globalizare".

Dan Smoot, unul dintre primii cercetători ai CFR-ului, a rezumat scopul acestuia astfel: „Scopul final al Consiliului Relațiilor Externe ...este ...crearea unui sistem mondial socialist și includerea oficială a Statelor Unite în acesta".

Contraamiralul Ward a avertizat poporul american că enorma lui putere de influență este folosită în scopul de a „promova dezarmarea și diminuarea suveranității și independenței naționale a Statelor Unite în favoarea unui guvern mondial atotputernic".

Acum este evident că mulți dintre fondatorii CFR, de exemplu Walter Lippmann, Allen Dulles și Christian Herter au scris Carta Ligii Națiunilor, care, după cum sperau ei, trebuia să devină guvernul mondial pentru care s-a purtat războiul.

Într-adevăr, punctul al paisprezecelea din faimosul discurs al președintelui Woodrow Wilson, din 8 ianuarie 1918, stipula că „...trebuie să se asocieze toate națiunile..."

CFR-ul a fost bine reprezentat la a doua perspectivă de formare a guvernului mondial, Națiunile Unite, în 1945, după ce Liga a eșuat în tentativa de înființare a unui guvern mondial. De fapt patruzeci și șapte de membri CFR au făcut parte din delegația Statelor Unite, inclusiv Edward Stettinius, secretarul de Stat; John Foster Dulles; Nelson Rockefeller; Adlai Stevenson și primul președinte al Națiunilor Unite, Alger Hiss.

CFR și-a făcut de asemenea simțită prezența la Washington: „Lista sa de membri a constituit de generații întregi, sub administrațiile republicane ca și sub cele democrate, baza recrutării de personal la nivelul oficialităților de cabinet".

Un comentariu specific funcționării CFR a venit de la John McCloy, un membru CFR care a devenit asistentul însărcinat cu angajarea de personal al secretarului de Război Henry Stimson. McCloy a spus: „Ori de câte ori aveam nevoie de cineva, răsfoiam catastiful cu membrii Consiliului și dădeam un telefon la New York (sediul central al CFR)".

Șase din șapte superintendenți din West Point, toți comandanții supremi ai Aliaților din Europa și toți ambasadorii Statelor Unite din NATO au fost membri CFR.

Nici alte posturi ale executivului nu au fost ocupate fără aprobarea CFR-ului. Fiecare administrație, atât republicană, cât și democrată, are patru posturi-cheie, care au fost ocupate aproape întotdeauna de membri CFR. Acestea sunt: consilierul Securității Naționale, secretarul de Stat, secretarul Apărării și secretarul Trezoreriei.

Ca o confirmare recentă a acestui fapt, președintele Ronald Reagan a desemnat trei membri CFR pe aceste posturi: Alexander Haig – secretar de Stat, Casper Weinberger – secretarul Apărării și Donald Reagan – secretarul Trezoreriei.

Cel de-al patrulea post, acela de consilier al Securității Naționale, a fost ocupat de Richard Allen, care nu era membru CFR. Allen a fost concediat de președintele Reagan la scurt timp de la numirea sa în funcție.

Chiar și ramura legislativă a guvernului are partea sa de membri CFR. În 1978 cincisprezece senatori făceau parte din CFR, iar în cadrul

votului crucial de a da canalul Panama statului Panama, au existat paisprezece voturi pentru. Este evident că membrii CFR au fost cei care și-au exprimat dorința de a da canalul guvernului Panama.

Dar impactul major al CFR se manifestă la alegerile prezidențiale și la alegerea vicepreședintelui Statelor Unite. CFR-ul este extrem de activ în ambele partide majoritare, după cum a arătat și dr. Carroll Quigley în cartea sa, *Tragedie și speranță*: „...interesele de afaceri intenționau să contribuie la ambele și să permită alternarea celor două partide la putere, pentru a-și păstra propria influență, pentru a înăbuși orice tentativă de independență din partea politicienilor și pentru a permite electoratului să creadă că își exercită libertatea de a alege".

CFR-ul a manipulat o serie de alegeri, lăsând electoratul să aleagă dintre următorii candidați, toți membri CFR:

Anul	*Candidat democrat*	*Candidat republican*
1952	Adlai Stevenson	Dwight Eisenhower
1956	Adlai Stevenson	Dwight Eisenhower
1960	John Kennedy	Richard Nixon
1964	Nici unul	Nici unul
1968	Hubert Humphrey	Richard Nixon
1972	George McGovern*	Richard Nixon
1976	Jimmy Carter**	Gerald Ford***
1980	Jimmy Carter**	Ronald Reagan****
1984	Walter Mondale*****	Ronald Reagan****

* George McGovern a aderat mai târziu la CFR, nu era încă membru când a candidat.

** Jimmy Carter nu era membru CFR când a candidat, dar a devenit în 1983. Era membru al Comisiei Trilaterale, organizație înfrățită cu CFR-ul.

*** Gerald Ford nu era membru CFR, dar a participat la ședințele Organizației Bilderberg, înrudită îndeaproape cu CFR.

**** Ronald Reagan nu este membru CFR, dar George Bush, vicepreședintele său, a fost membru al CFR și al Comisiei Trilaterale.

***** Walter Mondale a fost membru al Comisiei Trilaterale și acum este membru CFR.

(O broșură publicată de Consiliul de Publicitate, intitulată „Sistemul economic american", definea comunismul ca: „...o economie so-

cialistă, condusă de un singur partid politic". Unii cred că America este condusă de „un singur partid politic", acesta fiind Consiliul Relațiilor Externe.)

Pogo, personajul din desenele animate, medita la un moment dat: „De unde să știu io ce să zic, dacă nu-mi zice nimeni cum să gândesc".

Una dintre atribuțiile principale ale mass-media din Statele Unite este să le spună oamenilor cum să gândească și ce să spună, exact cum a remarcat Pogo. CFR-ul a jucat un rol covârșitor în această îndoctrinare, având membri artiști, scriitori, editorialiști și redactori de televiziune.

Acest control asupra presei americane a început în 1915, conform lui Oscar Callaway, pe vremea aceea congresman, care a inclus următoarele comentarii în Dosarele Congresului:

> În martie 1915, J. P. Morgan... a adunat 12 persoane importante din presă și le-a angajat să selecteze cele mai influente publicații din Statele Unite în număr suficient de mare pentru a căpăta controlul general asupra politicii cotidienelor din America.
>
> Aceste 12 persoane au rezolvat problema selectând 179 de ziare și le-au reținut, prin tehnica eliminării, pe cele suficiente pentru atingerea scopului propus.
>
> Au ajuns la concluzia că este suficient să controleze 25 dintre cele mai importante cotidiene.
>
> Fiecărui ziar i s-a desemnat un editor care să supravegheze și să furnizeze informațiile privind pregătirea, militantismul și politicile financiare, precum și alte chestiuni de natură națională și internațională considerate vitale pentru interesele respectivilor.

Controlul precoce al lui Morgan asupra ziarelor a fost continuat sub forma deținerii sau controlării celor mai variate forme de mass-media de către membrii CFR. De exemplu, următoarele forme de mass-media au următorul număr de membri CFR, fie ca simpli angajați, fie în poziții-cheie, începând din octombrie 1980:

Rețele de televiziune:	
CBS:	12
NBC:	8
Corporația RCA:	7
ABC:	5
Agenții de presă:	
Associated Press:	5
United Press:	1

Ziare:	
New York Times:	8
The Washington Post:	3
Dow Jones & Co.: (inclusiv *Wall Street Journal*)	5
Times Mirror: (inclusiv *Los Angeles Times*)	2
Field Enterprises: (inclusiv *Chicago Sun-Times*)	3
Daily News din New York:	1
Reviste:	
Compania Time: (inclusiv *Fortune, Life, Money, People, Sports Illustrated* și *Time*)	8
Newsweek:	3
Reader's Digest:	2
Atlantic Monthly:	1
Harper's Magazine:	1
National Review:	1
Editorialiști:	
Marquis Childs	
Joseph Kraft	
Bill Moyers	

(Este oare posibil ca revista *Life*, în articolele despre revoluții, să-și fi fabricat intenționat concluziile că nu au existat conspirații în ceea ce privește revoluțiile din America? Există oare o conspirație de a cărei existență revista *Life* știe deja, dar încearcă să o ascundă publicului larg? Cititorul este cel care trebuie să răspundă la aceste întrebări.)

Mulți dintre editorii de reviste și ziare din America au urmat cursurile a două dintre cele mai prestigioase școli de jurnalism din Statele Unite: Columbia și Harvard. Președinții acestor instituții sunt membri CFR. Funcția lor este să se asigure că studenții urmează cursuri la care să învețe ceea ce vrea CFR-ul, astfel ca, la rândul lor, ei să învețe publicul american, fiecare pe specializarea lui, ceea ce vrea CFR-ul.

Unul dintre cei care au confirmat că una dintre formele de presă controlate de CFR a deformat deliberat informațiile este Herman Dinsmore, editorul ediției străine a cotidianului *New York Times* în perioada 1951-1960. Dinsmore a acuzat ziarul că „...este constant înclinat spre așa-numitul punct de vedere liberal". Și că: „Indiferent de situație,

atitudinea ziarului a fost în general în favoarea comuniștilor, încă de la sfârșitul celui de-al doilea război mondial".

New York Times are un motto care exprimă filosofia aplicată de ziar pentru a hotărî ce să publice: „Toate știrile publicabile".

Dinsmore și-a intitulat cartea: *Toate știrile potrivite*.

Descoperirea lui Dinsmore că *New York Times* susține punctul de vedere al comuniștilor nu este cine știe ce revelație, căci au mai existat voci care să spună același lucru. În cartea sa, *Înțelepciune*, Whittaker Chambers, un fost membru al Partidului Comunist din Statele Unite, a scris că: „Probabil că nu există nici o revistă sau ziar în țară în care să nu fie infiltrați în oarece măsură comuniștii".

Ceea ce e important de conștientizat este că majoritatea ziarelor și revistelor importante din Statele Unite sunt deținute sau controlate de membrii CFR. La întrebarea de ce mijloacele de informare controlate de CFR permit infiltrarea Partidului Comunist, nu se poate obține un răspuns din partea presei.

O altă modalitate prin care oamenii, în special tinerii, sunt îndoctrinați spre un anumit punct de vedere este muzica.

Cineva a scris la un moment dat: „Știu un om foarte înțelept care crede că dacă o singură persoană ar fi însărcinată să compună toate baladele acestei națiuni, n-ar mai conta cine face legile".

Ann Landers, consilierul sindicatelor naționale, n-a vrut, aparent, să admită că muzica pe care o ascultă tineretul în zilele noastre este periculoasă pentru minte, dar în octombrie 1979 a scris: „Am auzit vorbindu-se demult despre versurile murdare din muzica rock and roll și m-am hotărât să ascult și eu. În douăzeci și trei de ani de când sunt editorialistă credeam că nimic nu mă mai poate șoca, dar unele versuri sunt incredibil de crude". Mizeria acestor versuri nu este neintenționată. Tineretul este folosit de industria muzicală în anumite scopuri, extrem de importante. Unul dintre cei care au încercat să descopere care e scopul cruzimii acestui gen de muzică a fost Gary Allen, care a scris:

> Tinerii cred că se revoltă împotriva instituțiilor. Totuși instituțiile dețin și manipulează radioul, televiziunea, revistele și studiourile de înregistrare care au creat muzica rock și artiștii care o interpretează, transformând-o într-o mare putere a vieții americane.
>
> Nu pare puțin ciudat ca aceleași instituții care au folosit mass-media pentru a ridiculiza și a denigra mișcarea anticomunistă să-și deschidă porțile celor care se cred inamicii instituțiilor?

Legătura dintre muzică si scopul muzicii a fost explicată de doctorul Timothy Leary, cel care s-a autoproclamat regele drogului LSD:

„...faptul că muzica rock îi încurajează pe puștani să ia droguri este absolut corect. Este unul dintre scopurile noastre... Drogurile sunt calea cea mai eficientă spre revoluție..."

Un muzician, Frank Zappa, liderul grupului rock numit Mothers of Invention, a dat incredibila declarație: „Sunetele puternice și luminile strălucitoare ale zilelor noastre sunt scule cumplite ale îndoctrinării. Este posibil să se modifice structura chimică a omului cu combinația potrivită de frecvențe? Dacă ritmul potrivit te face să bați tactul cu piciorul, ce fel de ritm te face să strângi pumnul și să lovești?"

Ideea că muzica a fost creată cu scopul precis de a controla tineretul este străină părinților celor care ascultă această muzică, deci mesajul pe care îl transmite muzica trebuie să fi fost codificat în așa fel încât să nu poată fi perceput decât de tineri. Numai muzicienii și compozitorii foarte talentați pot crea o asemenea muzică încât părinții să o interpreteze într-un fel, iar tinerii altfel, dar așa se întâmplă cu muzica din zilele noastre.

Mesaje codate au transmis multe formații, dar cel mai bine a reușit să facă acest lucru o formație de rock and roll numită Beatles. Mesajul pe care au încercat să-l transmită tinerilor se referea la meritele drogurilor, prin cântece cum ar fi:

„Yellow Submarine"	„Submarinul" este un drog care dă reacții întârziate, îl încetinește pe cel care și-l administrează.
„Lucy in the Sky with Diamonds"	Inițialele cuvintelor principale din titlul cântecului sunt „L", „S" și „D", adică drogul LSD.
„Hey Jude"	Termenul este interpretat în general ca referindu-se la drogul cunoscut sub numele de metadrină.
„Strawberry Fields"	Macii din care se extrage opiumul sunt plantați adesea în câmpurile de căpșuni pentru a nu fi detectați.
„Norwegian Wood"	Termenul britanic pentru marijuana.

Un fenomen mai recent în industria muzicală este pregătirea tinerilor pentru experiențe sataniste, prin intermediul formației KISS. Numele acesteia dezvăluie scopul său real:

*K*nights *I*n *S*ervice to *S*atan (KISS), adică
Cavaleri În Slujba lui Satana.

Există chiar formații care își folosesc înregistrările pentru a transmite mesaje subliminale ascultătorilor, folosind tehnica introducerii unor fraze care au sens doar dacă asculți banda invers. În ziarul *Citizen* din Tucson, din 30 aprilie 1982, a apărut un articol care a pus următoarea întrebare, căreia apoi i-a dat și răspunsul:

> Muzica transmite mesaje sataniste subliminale?
> Membrii Comitetului Asociației pentru Protecția Drepturilor Consumatorului (din California)... au ascultat o bandă cu Led Zeppelin – pusă invers.
> În zgomotul înregistrării puse invers a melodiei „Stairway to Heaven" se puteau percepe cuvinte murmurate, cum ar fi „În sănătatea dragului meu Satana" („Here's to my sweet Satan") sau „Trăiesc pentru Satana" („I live for Satan").
> William Yarroll, din Aurora, California, expert în studierea creierului uman, le-a comunicat membrilor comisiei că mesajul poate fi descifrat la nivel subconștient chiar și atunci când banda este pusă normal.
> Yarroll a ajuns la concluzia că mesajele, plasate pe bandă de membrii formației care fac parte din Biserica lui Satana, sunt într-adevăr receptate de creier.

Conexiunea dintre muzica rock and roll și marxism a fost ilustrată de melodia „Imagine", compusă de John Lennon, membru al formației Beatles. Dacă citiți cu atenție versurile, veți descoperi că Lennon cunoștea bine învățăturile lui Karl Marx:

Cântecul	*Învățăturile lui Marx*
Imagine there's no heaven (Închipuie-ți că nu există Raiul) It's easy if you try (E ușor, dacă încerci) No hell below us (Nu există Iad sub noi) Above us only sky (Deasupra numai cerul)	Atacul asupra religiei
Imagine all the people (Închipuie-ți că toți oamenii) Living for today (Trăiesc pentru ziua de azi)	Filosofia zilelor noastre „fă după cum te duce capul"; nu-ți face griji pentru ziua de mâine
Imagine there's no countries (Închipuie-ți că nu există țări)	Atacul asupra naționalismului

It isn't hard to do (Nu e greu deloc) Nothing to kill or die for (Nimic pentru care să ucizi sau să mori) and no religion too (și nici religie)	Atacul asupra religiei
Imagine all the people (Închipuie-ți toți oamenii) Living life in peace (Trăindu-și viața în pace)	
Imagine no possessions (Închipuie-ți că nu-s proprietăți)	Abolirea proprietății private
I wonder if you can (Mă întreb dacă poți) No need for greed or hunger (Fără lăcomie sau foamete) A brotherhood of man (Înfrățirea omenirii) Imagine all the people (Închipuie-ți toți oamenii) Sharing all the world (Împărțind întreaga lume)	„Noua ordine mondială“
You may say I'm a dreamer (Poate crezi că-s visător) But I'm not the only one (Dar nu sunt singurul) I hope someday you'll join us (Sper ca-ntr-o zi să ni te-alături) And the world will be as one (Iar lumea va fi un tot).	Un guvern mondial unic

Instituțiile fie dețin în totalitate cele mai importante companii și studiouri de înregistrare, fie le controlează prin capacitatea de a acorda sau de a refuza să acorde împrumuturi companiilor care le solicită. Companiile care nu promovează cântecele pe care instituțiile le consideră importante pentru scopurile lor nu primesc împrumuturi, și prin urmare nu mai funcționează deloc. Pentru cei care se întreabă de ce

bancherii acordă împrumuturi în primul rând, băncile pot pretinde oricând că acordă împrumuturi numai acelor companii care au demonstrat că satisfac nevoile cumpărătorilor de muzică. Este vechea întrebare: ce a fost mai întâi – oul sau găina?

Iar tinerii continuă să asculte muzică pe care părinții lor nu o înțeleg.

CRANIUL ȘI OASELE

În numărul din septembrie 1977 al revistei *Esquire*, autorul Ron Rosenbaum a scris un articol intitulat „Ultimul secret al craniului și oaselor", în care explica existența unei societăți secrete la Yale.

A declarat că există de aproape un secol și jumătate (din 1820 sau 1830) o organizație pe care a numit-o „cea mai influentă societate secretă din Statele Unite".

Există persoane care ar putea să nu fie de acord cu această afirmație, dar este greu să nu fie de acord cu alte concluzii la care a ajuns. Una dintre ele este chiar uimitoare: „Se pare că am ajuns la legături concrete, aș putea spune chiar organice, între originile ritualurilor oaselor și cele ale cunoscuților Iluminiști Bavarezi (Iluminații)".

Rosenbaum a menționat de asemenea numele câtorva dintre membrii mai importanți ai grupului. Din această listă, două nume prezintă interes pentru cei care studiază conspirațiile din zilele noastre: William F. Buckley, Jr., „conservatorul" care declară în mod frecvent că „nu există nici o conspirație", și George Bush, vicepreședintele lui Ronald Reagan, membru al Comisiei Trilaterale și al Consiliului Relațiilor Externe (CFR).

ORGANIZAȚIA BILDERBERG

Această grupare nu are nici un nume oficial, dar e cunoscută sub numele Bilderberg de cercetătorii conspirațiilor, care au descoperit-o în 1954, la o ședință în hotelul Bilderberg din Oosterbeek, Olanda.

Primul președinte al grupului a fost prințul Bernhard, soțul fostei regine Iuliana a Olandei. (Regina Iuliana a abdicat în favoarea fiicei sale.) Această familie, cunoscută ca dinastia de Orania, este extrem de bogată. Ziaristul danez Wim Klingenberg estimează că regina Iuliana deține 5% din pachetul de acțiuni al companiei Royal Dutch Shell, care valora aproximativ 425 000 000 de dolari în 1978.

Se spune că deține de asemenea acțiuni ale companiei Exxon, cea mai mare companie de petrol din lume.

Averea sa totală a fost estimată la circa 2 miliarde de dolari.

Soțul ei, prințul Bernhard, și-a explicat crezurile acum câțiva ani, când a scris: „Aceasta este cea mai mare problemă cu care ne confrun-

tăm. Căci guvernele națiunilor independente sunt alese de popor, iar dacă nu sunt ceea ce poporul a vrut, sunt date jos. Este greu să reeducăm oamenii care au crescut în spiritul naționalist să accepte ideea de a ceda o parte din suveranitatea statului lor unui organism supranațional... Aceasta este tragedia".

Organizația Bilderberg a fost descrisă ca fiind „la fel ca CFR-ul, încă una dintre conspirațiile oficiale dedicate creării unei «noi ordini mondiale». Membrii Bilderberg se întâlnesc o dată sau de două ori pe an în stațiuni obscure și ascunse din lume. La conferințele lor secrete participă internaționaliști de frunte din domeniul finanțelor, academicieni, membri ai guvernelor, oameni de afaceri, sindicaliști, din Europa de Vest și din Statele Unite".

Întâlnirile sunt secrete, și foarte puține informații sunt dezvăluite publicului cu privire la subiectele discutate. Oricum, de multe ori fac public subiectul principal al ședințelor lor. Este extrem de interesant să observăm exact cât durează pentru diferitele națiuni reprezentate la aceste întâlniri să schimbe directivele guvernamentale după ce participă la o ședință cu un subiect anume.

Un cercetător al acestei organizații a declarat: „Chiar și rapoartele fragmentare pe care le avem la dispoziție arată că deciziile luate la aceste întâlniri devin rapid politici guvernamentale oficiale în întreaga lume".

Importanța acestei organizații poate fi dezvăluită cel puțin parțial studiind ședința lor din 1966, la care a participat un grup de indivizi relativ necunoscuți. Acești indivizi erau: Henry Kissinger, din Statele Unite; Palme, din Suedia; Bieusheuval, din Olanda; Gerald Ford, din Statele Unite; Helmut Schmidt, din Germania de Vest; Rumor, din Italia și Giscard d'Estaing, din Franța (domnul d'Estaing nu a participat la ședința din 1966, dar a fost prezent la cea din 1968).

Acești oameni erau niște necunoscuți la vremea respectivă, dar opt ani mai târziu fiecare a ajuns șeful executivului din țara de origine sau implicat în posturi-cheie de guvernământ.

Gerald Ford a participat nu numai la ședința din 1966, ci și la cele din 1962, 1964, 1965 și 1970. De fapt, prințul Bernhard a venit în 1952 în Statele Unite pentru a susține campania electorală a lui Ford, când acesta a candidat prima oară pentru Congres.

Trecerea în revistă a listei de participanți la ședințe este revelantă, căci arată legăturile dintre cei mai bogați oameni din America și cei din alte țări:

1971: Henry Kissinger; George Ball; Cyrus Vance; David Rockefeller; Robert Anderson, președintele ARCO, și baronul Edmond de Rothschild din Franța.

1975: Garett Fitzgerald, ministrul de Externe din Irlanda; Denis Healey, cancelar britanic al ministerului de Finanțe; Robert McNamara, de la Banca Mondială; David Rockefeller; Edmond de Rothschild; Margaret Thatcher, pe atunci președintele Partidului Conservator din Marea Britanie, mai târziu prim-ministru al Angliei; părintele Theodore Hesburgh, președintele Universității Notre Dame, și William F. Buckley, Jr.

Cercetătorii acestei organizații au descoperit că o serie de fundații scutite de impozit au finanțat aceste întâlniri. De exemplu, la ședința din 1971, la Woodstock, Vermont, „...toate cheltuielile... (au fost) suportate de cele două fundații (Ford și Rockefeller) scutite de impozit".

FUNDAȚIILE SCUTITE DE IMPOZIT

Când cel de-al șaisprezecelea amendament, impozitul gradual pe venit, a fost adăugat Constituției Statelor Unite, una dintre clauzele pe care le conținea legea care l-a creat era posibilitatea înființării de fundații scutite de impozit. Prin această metodă, anumiți indivizi bogați puteau evita efectele graduale ale impozitului pe venit.

Anumiți cetățeni americani deja înființaseră fundații care au devenit apoi scutite de impozit prin legea adoptată de Congres, după impunerea impozitului gradual pe venit. Andrew Carnegie, magnatul oțelului, și John D. Rockefeller, de exemplu, și-au creat fundații înainte de adoptarea legii impozitului pe venit, în 1913.

Alte fundații au fost create de guvern conform acestei legi, până la punctul în care s-a estimat că există peste 100 000 de astfel de organizații în prezent în Statele Unite.

Dr. Martin Larson, un cercetător al legilor impozitului pe venit și al fundațiilor scutite de impozit, prezintă avantajele înființării acestor fundații:

1. Proprietățile transmise fundației reprezintă o contribuție deductibilă pentru acte de caritate;

2. La moartea donatorului, proprietatea este scutită de taxe de moștenire și de proprietate;

3. Câștigurile excepționale sau din afaceri rămân intacte;

4. Dacă donatorul este o companie-mamă, aceasta își continuă afacerile exact ca înainte;

5. Fundația este scutită de toate taxele de rentă viageră;

6. Persoanele care preiau funcția de director sau manager dețin poziția strategică pentru a se îmbogăți în urma tranzacțiilor care, deși nu sunt acte de caritate sau etice, sunt totuși legale; chiar dacă nu sunt perfect legale, pot fi practicate aproape cu impunitate.

În 1952, al 82-lea Congres a adoptat rezoluția Casei Albe nr. 561 privind „Selectarea comitetului însărcinat cu investigarea fundațiilor și organizațiilor similare".

Acest comitet a fost instruit să determine dacă fundațiile „și-au folosit sau nu resursele pentru activități antiamericane sau subversive, sau în scopuri care nu servesc interesul Statelor Unite".

Congresmanul B. Carrol Reece, un membru al acestui comitet, a declarat: „Dovezile adunate de echipa noastră indică o situație fundamentală, și anume că fundațiile cele mai importante, subvenționând educatori cu convingeri colectiviste, finanțează curentul socialist din cadrul guvernului american".

Motivul pentru care fundațiile sunt folosite în acest mod este parțial explicat de fostul oficial comunist Maurice Malkin, care a mărturisit că în 1919 un agent sovietic numit Ludwig Martens „ne-a ordonat să încercăm să ne infiltrăm în aceste organizații, dacă e necesar, să preluăm controlul asupra lor și asupra patrimoniului lor; ...pentru a putea finanța propaganda în favoarea Partidului Comunist în Statele Unite..."

Importanța fundațiilor de credință colectivistă se reflectă în alocarea de fonduri pe care o asigură universităților de pe întreg teritoriul Statelor Unite, care, însumate, reprezintă aproximativ două treimi din total. Acesta să fie motivul pentru care marile universități nu au un specialist în economia „de piață liberă" în personalul de profil economic, sau un cercetător al „conspirațiilor" în cel de profil istoric?

Scopul cel puțin al uneia dintre aceste fundații a fost ilustrat de o conversație pe care Norman Dodd, investigatorul-șef și directorul comitetului de investigare a fundațiilor, a avut-o cu H. Rowan Gaither, pe atunci președintele Fundației Ford. Gaither l-a rugat pe Dodd să vină la fundație pentru a-i pune întrebările pe care le cuprindea investigația. În timpul conversației, Gaither i-a spus lui Dodd: „noi toți, cei de la nivelul elaborării politicii, am avut experiențe fie în OSS, fie în administrația economică europeană, cu directive de la Casa Albă. Funcționăm aici cu respectarea acestor directive. Doriți să știți despre ce directive este vorba?"

Dodd a răspuns că da, așa că Gaither i-a spus: „În esență, trebuie să ne folosim puterea de a acorda fonduri pentru a schimba viața în

Statele Unite în așa fel încât să putem fuziona cu ușurință cu Uniunea Sovietică".

Ceea ce încerca să spună Gaither era că economia Americii, puterea ei militară, puterea navală etc., trebuiau toate diminuate astfel încât America să se poată uni cu Uniunea Sovietică pentru constituirea unui guvern mondial unic.

Din punct de vedere economic, dorințele exprimate atunci de Fundația Ford încep să se îndeplinească.

Un articol transmis de Associated Press în 11 august 1981 se intitula „SUA în decădere – locul 8 în lume ca nivel al venitului pe cap de locuitor".

Una dintre metodele promovate de fundații pentru a reduce standardele de viață în America este socialismul. Un cercetător, Gary Allen, studiază de ceva timp câteva dintre fundațiile Rockefeller și a ajuns la următoarea concluzie: „nu am găsit nici măcar un proiect în istoria fundațiilor Rockefeller care să promoveze proprietatea privată".

Asta chiar este o revelație, ținând cont că aceste fundații își procură fondurile din economia de piață.

Ca o demonstrație a faptului că această afirmație este adevărată și pentru alte fundații, în acest caz Fundația Ford, Henry Ford II, membru în Comitetul Director, și-a dat demisia din acest post pentru că simțea că „fundația este o creatură a capitalismului. Este greu să nu recunoști acest lucru în orice întreprinde fundația. Este chiar mai dificil să înțelegi asta în multe instituții, mai ales în universități, care sunt beneficiare ale programului de acordare de fonduri. (El a sugerat) beneficiarilor și personalului că sistemul care face posibilă funcționarea fundației probabil că merită să fie păstrat".

Una dintre universitățile subvenționate atât de multele fundații Rockefeller, cât și de familia Rockefeller, este Universitatea Chicago. Unul dintre profesorii acestei școli este dr. Milton Friedman, presupusul specialist „conservator" în economia de piață. Dr. Friedman a fost înregistrat spunând: „Peste 40% din venitul poporului american este acum cheltuit în numele lui de persoane particulare... Vorbim despre cum evităm socialismul. Totuși 48% din fiecare corporație este proprietate guvernamentală. Suntem 48% socialiști... Ce a produs trecerea ...la cele 48 de procente de societate socialistă? Nu a fost provocată de persoane rău intenționate sau în scopuri negative. Nu a avut loc nici o conspirație".

Unul dintre cei mai celebri absolvenți ai Universității Chicago este David Rockefeller, care și-a luat acolo doctoratul în economie. Dr. Rockefeller este de acord cu dr. Friedman că nu a avut loc nici o conspirație.

INSTITUTUL RELAȚIILOR DIN PACIFIC

„În 1925, Institutul Relațiilor din Pacific (*Institute of Pacific Relations* – IPR) s-a format ca o asociație de consilii naționale... Consiliul Statelor Unite se numea Institutul American al Relațiilor din Pacific (*American Institute of Pacific Relations* – AIPR). Din 1925 până în 1950, IPR a primit 77% din fonduri de la fundații americane și de la AIPR. În schimb, AIPR primea 50% din ajutorul financiar de la Fundația Rockefeller, Corporația Carnegie și de la Fondurile Carnegie... Cele mai importante contribuții pe care AIPR le primea din partea unor instituții erau asigurate de: Standard-Vacuum Oil (controlat de Rockefeller); International General Electric; National City Bank; Chase National Bank (acum numită Banca Chase-Manhattan și controlată de familia Rockefeller); International Business Machines (IBM); International Telephone and Telegraph (ITT); Time, Inc.; J. P. Morgan și firmele lui; Banca Americii și Shell Oil."

Ce primeau bogătașii în schimbul investițiilor în AIPR și IPR?

În 1951 și 1952, subcomitetul de securitate internă a Senatului a investigat activitatea AIPR-ului și IPR-ului și a ajuns la următoarea concluzie:

> IPR este considerat de Partidul Comunist din America și de oficialii sovietici un instrument de politică, propagandă și inteligență militară comunistă.
>
> IPR a încercat să popularizeze informații false, inclusiv informații provenind din surse comuniste și sovietice.
>
> Membrii grupului restrâns de oficiali și angajați care controlează IPR-ul sunt fie comuniști, fie procomuniști.
>
> IPR-ul a constituit un mijloc folosit de comuniști pentru a orienta politica americană din Extremul Orient spre obiective comuniste..
>
> Martorii au identificat în fața Comitetului McCarren 47 de persoane având legături cu Institutul Relațiilor din Pacific ca fiind comuniști sau agenți sovietici.

IPR a încercat să schimbe mentalitatea poporului american în privința relațiilor guvernului Statelor Unite cu Pacificul, mai precis în legătură cu interesele în guvernarea Chinei. Unul dintre modurile în care s-a realizat acest lucru a fost influențând gândirea studenților americani. În acest scop „școlile americane au cumpărat un milion de manuale editate de IPR. Guvernul Statelor Unite a distribuit aproximativ 750 000 de broșuri ale IPR-ului soldaților americani din Pacific".

Totuși, unii membri IPR nu au fost de acord în totalitate cu ceea ce făcea Institutul și au încercat să avertizeze populația despre ideile pro-

movate de IPR. Alfred Kohlberg, un om de afaceri american membru al IPR, a depus mărturie în fața Comitetului Cox, care investiga fundațiile, că:

> ...nu fusese prea atent la ceea ce făcea Institutul până în 1943, când a găsit niște materiale pe care le-a considerat îndoielnice.
>
> A studiat apoi acumularea materialelor IPR și a întocmit un raport detaliat pe care l-a trimis în 1944 lui Carter, secretarul IPR, precum și beneficiarilor și altora.
>
> Ca rezultat, a fost chemat la o întrevedere cu Willets, vicepreședintele uneia dintre fundațiile Rockefeller. În vara anului 1945 au fost luate măsuri, aparent de către Willets, pentru alcătuirea unui comitet format din trei membri care să asculte acuzațiile lui Kohlberg și să examineze dovezile strânse de acesta privind infiltrarea și propaganda comunistă, și care să scrie un raport către IPR și către Fundațiile Rockefeller.
>
> Mai târziu, se pare că la insistențele lui Carter, Willets s-a retras din postul de mediator. Carter a declarat că preferă să se ocupe personal de problemă.
>
> N-a avut loc nici o investigație. Fundația Rockefeller a continuat să susțină financiar Institutul.
>
> Conform declarației lui Willets, s-a format un comitet special, care cuprindea beneficiari IPR, și al cărui raport conchidea: „Comitetul Executiv a investigat acuzațiile domnului Kohlberg și le consideră false și iresponsabile".

Scopul global al Institutului Relațiilor din Pacific nu a ieșit la suprafață decât după Revoluția din China, care s-a încheiat când comuniștii chinezi au preluat puterea după lupte îndelungate și sângeroase.

Povestea rolului jucat de IPR în aceste evenimente începe cu anul 1923, când dr. Sun-Yat-Sen, conducătorul Chinei, a fost încântat de ideea comunismului. A legat relații cu comuniștii ruși și le-a acceptat sfatul, „...căci era prieten și admirator al lui Lenin, devotat teoriei economice a lui Karl Marx..."

Sun-Yat-Sen și-a trimis moștenitorul, Chiang Kai Shek, la Moscova, ca să învețe avantajele filosofiei comuniste. Dar altcineva s-a gândit să-i facă un bine și i-a trimis o carte „...intitulată *Interpretarea socială a istoriei*, scrisă de un stomatolog din New York, Maurice William, fost membru al Partidului Socialist. Dar apropierea strânsă de ierarhia socialistă l-a făcut (pe William) să ajungă la concluzia că asemenea extremiști sunt idealiști și falși. S-a despărțit de Partidul Socialist și și-a exprimat motivele în această carte".

Cartea a avut un impact imens asupra lui Sun-Yat-Sen, care „a citit și recitit cartea lui William. În câteva luni a început să urască comunis-

mul și a început să pregătească instituirea unei republici precum cea elaborată în Constituție de părinții fondatori ai Statelor Unite".

Sun-Yat-Sen a mai domnit doi ani, până la moartea sa, în 1925, când Chiang a devenit conducătorul Chinei. Era perioada în care Chiang trecea printr-o experiență religioasă, după ce o cunoscuse pe May Lin Soong, fiica unui misionar creștin. După ce Chiang a venit la familia fetei pentru a o cere în căsătorie, a devenit și el creștin. Asta s-a întâmplat în 1927, după ce Chiang și-a exprimat admirația pentru calitățile și devotamentul creștinilor pe care îi cunoștea. Unul dintre cei pe care i-a cunoscut Chiang în acea perioadă a fost dr. Walter Judd, un misionar creștin, ajuns mai târziu congresman american, care a atestat că acesta a fost principalul motiv pentru care Chiang și-a sacrificat propria religie, devenind creștin.

Deci n-a fost o coincidență faptul că Revoluția Comunistă Chineză a început de asemenea în 1927, fiind provocată printre alții de Chou En Lai și Mao Zedong.

Chiang a început schimbarea direcției de bază a guvernării Chinei când, în mai 1931, a convocat o Convenție a Poporului, formată din 447 de delegați aleși de asociația fermierilor, sindicate, Camera de Comerț și alte asociații din domeniul afacerilor, educațional și profesional, precum și de Kuomintang, partidul lui Sun-Yat-Sen. Acești delegați nu erau aleși direct de către populație, ci de membrii diverselor asociații și organizații.

Chiang urmărea îndeplinirea a două obiective, prin formarea acestei convenții:

1. Dorea ca delegații să adopte o constituție provizorie, prima din istoria Chinei și

2. Spera că va reuși să încredințeze poporului o parte din autoritatea cu care era investit, prin intermediul reprezentanților aleși de acesta.

Convenția nu a reușit să adopte o constituție provizorie, iar patru ani mai târziu, în 1935, se spera ca populația să-și aleagă proprii reprezentanți, prin alegeri directe.

În afară de constituție, convenția a promis poporului chinez că guvernul:

1. va exploata toate resursele naturale prin mijloace modernizate;
2. va moderniza agricultura;
3. va crește producția de materii prime;
4. va înființa noi ramuri industriale pentru prelucrarea materiilor prime ale națiunii;
5. va extinde infrastructura națională, inclusiv căile ferate, autostrăzile și liniile aeriene;

6. va stabili un control riguros al apelor și pădurilor;
7. va garanta protecția celor care vor investi în întreprinderi productive;
8. va adopta măsuri pentru a asigura cooperarea armonioasă a muncii și capitalului;
9. va unifica moneda;
10. va încuraja investirea economiilor și
11. va încasa taxe fundamentate științific.

Guvernul lui Chiang s-a numit Guvernul Naționalist al Chinei și mulți au apreciat schimbările radicale pe care le-a instituit în conducerea Chinei, precum și avantajele pe care le oferea poporului.

Unul dintre susținătorii acestei metode de guvernare a fost dr. Arthur Young, consilierul de finanțe al Chinei în perioada 1929-1946, care a scris: „Când Guvernul Naționalist a preluat conducerea Chinei, a elaborat un program de reabilitare financiară. Între anii 1928 și 1937, a reușit să unifice și să stabilizeze moneda. A dezvoltat destul de rapid venituri mari din taxele vamale și interne, ceea ce a avut ca rezultat faptul că guvernul avea deja în 1937 o mare stabilitate financiară."

Cu alte cuvinte, guvernarea lui Chiang era benefică pentru poporul chinez, pentru că îi proteja banii și a reușit să anihileze efectele distructive ale inflației. De asemenea, dacă guvernul urmărește protejarea drepturilor populației și stabilizarea monedei, se dezvoltă o clasă de mijloc.

Profesorul John Fairbank, care în mod sigur nu era un admirator al lui Chiang, a fost nevoit să recunoască, în cartea sa *Statele Unite și China*, că: „Guvernul naționalist din China a fost, în decada 1927-1937, cel mai modern și eficient guvern din istoria Chinei".

Oricum, experimentarea democrației în China s-a confruntat cu probleme externe când Japonia a atacat Shanghai-ul, în 13 august 1937. Brusc, Chiang s-a confruntat cu două războaie: pe de o parte, trebuia să-i alunge pe invadatorii japonezi, iar pe de altă parte, trupele sale se luptau cu comuniștii chinezi.

Atacul japonez a provocat însă cele mai multe probleme, pentru că „...japonezii au cucerit rapid principalele orașe și au distrus sursele de venit. În consecință, guvernul chinez a fost nevoit să se folosească de bancnote, ca resurse financiare principale pentru continuarea războiului".

Guvernul chinez avea nevoie de aliați, așa că a solicitat ajutor american după atacul Japoniei de la Pearl Harbor. Chiang a trimis următoarea telegramă președintelui Roosevelt la 8 decembrie 1941: „Oferim în noua noastră bătălie comună tot ceea ce suntem și tot ceea ce avem

pentru a fi alături de voi până când Pacificul și lumea vor fi eliberate de blestemul forței brute și al perfidiei fără limite".

America, în afară de intrarea în război împotriva Japoniei după atacul de la Pearl Harbor, se afla de asemenea în război cu Italia și Germania și a devenit aliata Rusiei, care lupta contra Germaniei.

Soluția pe care a dat-o America pentru încheierea războiului, mai ales în primele faze, era ceea ce s-a numit *Lend Lease* (acordare de împrumut), adică echiparea forțelor militare ale aliaților săi. Totuși, prioritățile americane păreau puțin deplasate, pentru că de multe ori își echipa propriile trupe după echiparea aliaților.

America a hotărât să-și echipeze mai întâi soldații de pe frontul european, apoi aliații ruși, forțele generalului MacArthur de pe frontul din Pacific și în ultimul rând China. Acordarea de ajutor militar Rusiei avea prioritate față de echiparea trupelor din Pacific. Iar Chiang n-a primit mai mult de 5% din echipamentul de război american pe parcursul războiului.

Chiang, având nevoie disperată de asistență, „...a contractat un împrumut în valoare de 250 milioane de dolari în aur de la Statele Unite pentru stabilizarea monedei. Persoana însărcinată cu livrarea acestor bani către China era adjunctul secretarului Trezoreriei, Harry Dexter White, un agent sovietic (și membru CFR). În trei ani și jumătate, White a trimis Chinei numai 27 de milioane de dolari din cele 250 care-i fuseseră promise lui Chiang".

Trebuie să remarcăm că White a încălcat legea prin faptul că nu a livrat Chinei suma votată de Congres. Dar povestea nu se încheie aici, căci: „în 1945, Congresul a votat un al doilea împrumut, de data aceasta de 500 de milioane de dolari – dar nici măcar un cent din acești bani n-a ajuns în China. Din nou, agentul sovietic Harry Dexter White era vinovatul. Inflația a explodat în China".

Chiar și cu toate aceste probleme, Chiang a continuat lupta atât împotriva comuniștilor, cât și împotriva armatelor japoneze. După ce războiul s-a sfârșit, în 1945, Chiang a convocat Adunarea Națională în data de 15 noiembrie 1946, pentru a aproba adoptarea unei constituții permanente, ceea ce s-a înfăptuit la 25 decembrie 1946. Constituția urma să intre în vigoare un an mai târziu, în 1947.

Noua constituție a fost elaborată cu scopul de a oferi unui sistem de asigurări sociale și de a coordona guvernamental utilitățile publice, dar conținea de asemenea o „Declarație a Drepturilor" care garanta libertatea personală și drepturile cetățenilor chinezi. De asemenea, a făcut posibile primele alegeri naționale care au avut loc în China (nu se organizaseră niciodată alegeri în China) în 21-23 noiembrie 1947.

Constituția stipula de asemenea întrunirea unei Adunări Naționale la data de 29 martie 1948, unde 1 744 de delegați trebuiau să aleagă președintele și vicepreședintele Chinei.

Chiang a refuzat în repetate rânduri să candideze la funcția de președinte, dar delegații Convenției l-au ales pentru un mandat de șase ani, cu o majoritate de aproximativ șapte la unu.

Comuniștii nu au fost însă de acord cu mandatul popular al Convenției și și-au continuat atacurile agresive asupra guvernului proaspăt format.

Dușmanul lui Chiang nu era guvernul japonez, nici măcar comuniștii conduși de Chou En Lai și Mao Zedong, ci guvernul american și secretarul de Stat George Marshall, membru CFR.

Secretarul de Stat Marshall a luat măsuri în 1946 pentru impunerea unui „embargo asupra vânzărilor și furnizării de arme de către Statele Unite..."

Folosind chiar limbajul lăudăros al lui Marshall: „Ca șef al guvernului, am înarmat 39 de divizii anticomuniste; acum, cu o simplă semnătură, le dezarmez".

Guvernarea lui Chiang era condamnată la eșec, iar comuniștii lui Mao și Chou au reușit în cele din urmă să-l forțeze pe Chiang să părăsească continentul chinez și să-și mute armatele în îndepărtatele insule chineze Formosa.

Au crescut presiunile exercitate asupra guvernului american în sensul recunoașterii oficiale a comuniștilor ca guvern legitim al Chinei. Această presiune a fost susținută parțial prin apariția a douăzeci și nouă de cărți, publicate între anii 1943 și 1949. John T. Flynn, în cartea sa intitulată *În timp ce dormeai*, a analizat aceste cărți și a catalogat douăzeci și două dintre ele drept „procomuniste", iar pe celelalte șapte drept „anticomuniste". Cele douăzeci și două de cărți au fost analizate cu ceea ce Flynn a numit „o aură de aprobare" în publicațiile *New York Times, Herald Tribune, The Nation, The New Republic* și *Saturday Review of Literature*.

Nouă autori au scris douăsprezece dintre cărțile respective și aceiași nouă autori au scris patruzeci și trei de analize ale propriilor lucrări. Cu alte cuvinte, aceiași autori procomuniști erau criticii cărților procomuniste, fie neglijând cărțile anticomuniste, fie ridiculizându-le.

Ideea generală a cărților procomuniste era că Chou și Mao erau „reformatori ai agriculturii", care încercau să schimbe distribuirea terenurilor de la marii proprietari de pământuri la țăranii săraci. De exemplu, în 1946 George Marshall însuși a spus despre comuniștii lui Mao și

despre adepții lui: „Să nu fim ridicoli. Acești oameni sunt simpli reformatori ai agriculturii de modă veche".

Chiang și susținătorii săi erau deja în siguranță, ascunși în insulele Formosa, iar acum putem vedea cu ochii noștri ce fel de guvernare a instituit el asupra taiwanezilor, populația care se afla pe insule la sosirea sa.

Taiwan a elaborat o reformă agrară în adevăratul sens al cuvântului, iar în zilele noastre 97% din pământuri sunt cultivate de micii fermieri. Această reformă a fost aplicată fără a fi necesară o revoluție sângeroasă.

În plus, Chiang Kai Shek și succesorii lui au fost liber aleși de locuitorii din Formosa, pe când Mao și acoliții săi din China continentală nu au permis niciodată poporului să participe la alegeri libere pentru a-și alege conducătorii.

Congresmanul Eldon Rudd a emis în 1979 un mesaj care detalia și mai mult diferențele dintre guvernarea comunistă a Chinei continentale și cea taiwaneză, a lui Chiang: „Cu terenuri agricole de 270 de ori mai mari și cu o populație de 53 de ori mai mare, Produsul Național Brut al Chinei continentale este doar de 10 ori mai mare decât Produsul Național Brut al Taiwan-ului. .. Cifrele pe care le-am dat ilustrează dincolo de orice îndoială abundența materială produsă de o conducere bazată pe libertate. După părerea mea, aceasta este cea mai mică și nesemnificativă dintre diferențele între Republica Populară Chineză și conducerea Taiwanului. Adevărata diferență constă în spiritul guvernării – condiția umană, lipsa constrângerilor și a înregimentărilor, prezența oportunităților individuale".

Cât a costat Revoluția din China, provocată de secretarul de Stat George Marshall, de Harry Dexter White și de comuniștii Mao Zedong și Chou En Lai?

În 1971, Comitetul Judiciar al Senatului a emis un document de douăzeci și opt de pagini, intitulat „Costurile umane ale comunismului în China", a cărui concluzie era că Chou și Mao erau „responsabili pentru moartea a aproximativ 64 de milioane de oameni".

În afară de moartea a 64 de milioane de chinezi, guvernul comunist se mai poate mândri și cu alte „progrese". Valentin Chu este un ziarist profesionist, născut și crescut în China, dar care a scăpat de regimul comunist. El a scris în 1963 o carte intitulată *Ta Ta, Tan Tan, povestea Chinei comuniste văzută din interior*. Chu a dedicat un capitol al cărții sale eforturilor comuniste de a distruge familia:

> Oriunde, familia este un izvor de putere și curaj pentru om, precum și adăpostul său emoțional, în cazuri de dezastre naturale sau neșanse personale.
> În China era chiar mai mult decât atât. Familia era însăși societatea.
> Comuniștii chinezi erau foarte conștienți că populația nu putea fi controlată definitiv decât dacă sistemul familial monolitic era distrus, împreună cu religia și convingerile morale.
> Asta erau hotărâți să facă imediat după ajungerea lor la putere.

O altă măsură a comuniștilor chinezi pentru distrugerea familiei a fost mutarea mamelor chineze departe de casă, trimițându-le la câmp, ca fermiere. Așa cum a formulat *Boston Glove* din 31 ianuarie 1973: „90% dintre femei muncesc în fabrici și pe câmp și își continuă studiile", ceea ce, evident, le lasă prea puțin timp pentru a-și îndeplini sarcinile de soții, mame și casnice.

O măsură asemănătoare, conform lui Chu, a fost sistemul comunal, care pur și simplu trimitea bărbații, femeile, copiii și bătrânii laolaltă în tabere de muncă comune, distrugea cimitirele vechi și limita relațiile maritale; pe scurt – egalizarea sexelor dictată de partid.

Unii consideră că aceste costuri – cele șaizeci și patru de milioane de morți, distrugerea familiei și înființarea sistemului comunal – au meritat.

David Rockefeller a declarat în legătură cu costurile revoluției, la întoarcerea sa din China, în 1973:

> Indiferent de pierderile provocate de revoluția chineză, aceasta a reușit în mod evident nu numai să producă un sistem administrativ mult mai eficient, ci și să instaureze reguli morale și comunitare în interesul poporului...
> Experimentul social din China, sub conducerea președintelui Mao, este unul dintre cele mai importante și de succes din istoria omenirii.

Această afirmație a lui Rockefeller a fost făcută la trei ani după ce președintele Mao a somat „lumea să înfrângă Statele Unite", apelând la popoarele lumii astfel: „Uniți-vă și înfrângeți agresiunile Statelor Unite și ale câinilor lor de pază".

Relațiile politice ale Americii cu China comunistă trebuiau să se schimbe. Venise timpul ca guvernul american să-i recunoască pe comuniști drept conducători legitimi ai poporului chinez și să rupă toate relațiile diplomatice cu Taiwan-ul, condus de Chiang și de succesorii lui. La 15 iulie 1971, premierul Chou En Lai, ca reprezentant al Republicii Populare Chineze, conform unui comunicat de presă emis de oamenii președintelui Nixon, „l-a invitat pe președintele Nixon să vizi-

teze China oricând, la orice dată stabilită de el, până în luna mai 1972. Nixon a acceptat invitația cu mare plăcere".

Nu a fost o coincidență faptul că Nixon a acceptat invitația pe 15 iulie 1971, exact în ziua când radio Peking, postul de radio chinez oficial, a transmis următoarea frază: „Popoare ale lumii, uniți-vă și înfrângeți agresiunile Statelor Unite și ale câinilor lor de pază".

Presa americană și președintele Nixon au refuzat să recunoască ipocrizia guvernului chinez și au acceptat invitația în aceeași zi în care acesta lansa chemarea la o revoluție mondială împotriva Statelor Unite.

Susținerea acordată de Nixon Chinei roșii a fost într-adevăr stranie. În 1968, când candida la președinție, Nixon a spus: „Nu voi recunoaște China roșie și nu voi susține admiterea ei în Națiunile Unite..." Iar în cartea sa *Șase crize*, a scris: „admiterea Chinei roșii în Organizația Națiunilor Unite ar fi o bătaie de joc la adresa specificației din Cartă de a nu primi decât «națiuni iubitoare de pace». Iar mai grav ar fi că astfel ar crește credibilitatea regimului comunist, care și-ar spori enorm puterile și prestigiul în Asia și probabil ar slăbi iremediabil sistemele non-comuniste de guvernare din zonă".

Deci președintele Nixon a plecat în China și a deschis calea guvernului comunist chinez al lui Mao și Chou.

Următorul pas în trădarea poporului chinez de către America a venit în 1976, când mai întâi Chou En Lai și apoi Mao Zedong au murit. Laudele care au curs de pe buzele conducătorilor lumii la adresa celor doi măcelari erau incredibile.

Comentariile de mai jos, referitoare la Chou En Lai, au fost făcute de următorii indivizi:

> Gerald Ford: „Chou va rămâne în memoria oamenilor ca un conducător remarcabil".
>
> Secretarul de Stat Henry Kissinger: „L-am admirat foarte mult pe Chou En Lai".
>
> Fostul președinte Richard Nixon: „Moștenirea lui Chou va fi că a contribuit la sfârșirea întunericului. Doar câțiva oameni ai secolului XX ar putea egala impactul premierului Chou asupra istoriei lumii".

Următoarele comentarii au fost făcute la adresa lui Mao Zedong:

> Premierul Canadei, Pierre Trudeau: „Republica Populară Chineză este un monument al spiritului și filosofiei politice a președintelui Mao. Poporul canadian recunoaște spiritul comunitar inedit care, sub îndrumarea președintelui Mao, a contribuit la modernizarea Chinei".
>
> Președintele Gerald Ford: „Mao a fost un om remarcabil și foarte important".

Secretarul de Stat Henry Kissinger: „Mao a fost unul dintre titanii acestei ere".

Fostul președinte Richard Nixon: „Un poet vizionar, adânc implicat în istoria poporului chinez".

New York Times: „un moralist care a crezut cu ardoare... că bunătatea omului este mai importantă decât simplul său progres economic".

Boston Globe: „un simbol, pentru milioane de oameni din toată lumea, al posibilității de schimbare socială, progres economic și politic, demnitate pentru cei exploatați".

Aceste eforturi au ajuns la o finalitate în decembrie 1978, când guvernul american a recunoscut oficial China comunistă, după cincizeci și cinci de ani de acceptare a guvernelor lui Sun-Yat-Sen și Chiang Kai Shek, drept reprezentanți ai poporului chinez.

Alții nu au fost de acord cu decizia guvernului american. Unul dintre aceștia, dr. Chiu-Yuan Hu, fost cetățean chinez, a spus unui Comitet al Congresului, la Washington: „Recunoașterea Chinei roșii reprezintă descurajarea oamenilor din întreaga lume... Lumea va ști astfel că marea națiune a Statelor Unite nu merită să le fie prietenă, că își trădează câteodată cei mai loiali aliați".

Senatorul Barry Goldwater a simțit de asemenea că decizia a fost nepotrivită. A declarat, la o conferință de presă: „Nu am idee care au fost motivele, în afară de (faptul că) Comisia Trilaterală, formată din bancherii acestei țări, dorește să-și extindă afacerile. Acest lucru este periculos, căci îi înspăimântă pe aliații noștri, mai ales pe cei mici, cu privire la cum își respectă Statele Unite promisiunile" (*Arizona Daily Star*, Tucson, 17 decembrie 1978, p. A-11).

Dar trădarea definitivă a poporului chinez a avut loc la 1 ianuarie 1979, când președintele Jimmy Carter a rupt relațiile diplomatice cu singurul guvern liber ales pe care l-a avut China, cu cel al Taiwanului, și a mers atât de departe încât să declare că poziția Statelor Unite era: „Există o singură China, iar Taiwan-ul face parte din China" (*Arizona Daily Star*, Tucson, 16 decembrie 1978, p. A-1).

Guvernul naționalist al Taiwan-ului a recepționat cu amărăciune trădarea, dar a declarat că: „nu va negocia cu regimul comunist chinez și nici nu va face un compromis comunist".

Ambele decizii l-au determinat pe senatorul Barry Goldwater să-l acuze pe președintele Carter că a urmat motivații economice și că „a făcut-o pentru marile bănci ale lumii – Chase Manhattan și bancherii francezi – și pentru companii cum e Coca Cola".

Ronald Reagan a numit ruperea relațiilor cu Taiwan-ul „trădare".

Ipocrizia întregului scenariu privind China a fost ilustrată dramatic în luna mai a anului 1979, când *New York Times* a publicat o poză a ministrului Comerțului Juanita Kreps în China, vizitând Marele Zid Chinezesc, zâmbind și părând să se simtă foarte bine. Poza era atașată articolului principal de pe aceeași pagină, al cărui titlu era „Prizonierii politici torturați și înfometați în «paradisul» chinez".

Articolul nu precizează dacă zâmbitoarea doamnă ministru a vizitat sau nu vreun prizonier „torturat" și „înfometat", dar acest lucru e îndoielnic.

Întrebării de ce jurnaliștii și demnitarii americani care au vizitat China în anii șaptezeci nu au menționat torturile la care erau supuși numeroși chinezi îi răspunde parțial Edward N. Luttwak, director asociat la Centrul de Cercetare a Politicii Externe al Universității John Hopkins din Washington, care a vizitat și el China continentală.

Luttwak a scris un articol în *Reader's Digest* din aprilie 1977, în care a pus o serie de întrebări:

> De ce nu ne-au dezvăluit ziariștii americani asemenea realități fundamentale ale Chinei? Oricum, sărăcia și mizeria țării este evidentă peste tot.
>
> Mai mult, de ce nu s-au revoltat vizitatorii precedenți de orele în care copiii învață din manuale propaganda brutală a luptei de clasă?
>
> De ce nu au denunțat „cercetătorii Asiei" militarismul sistemului în care cel mai ieftin costum pentru băieței este o miniuniformă cu pușcă?
>
> Și, mai presus de toate, cum de nu au sesizat fenomenul central al vieții din China (roșie): totalitarismul său unic, aproape pur?

Dar era deja prea târziu. Secretarul de Stat George Marshall, Institutul Relațiilor din Pacific și politicienii moderni au trădat singurul guvern liber ales al Chinei și l-au înlocuit cu cel mai brutal și sângeros guvern de pe fața pământului.

China era acum cu adevărat comunistă.

CONSILIUL NAȚIONAL AL BISERICILOR

În 1831, Alexis de Tocqueville, un tânăr francez, a fost trimis în Statele Unite de guvernul francez pentru a studia închisorile și penitenciarele americane.

La întoarcerea sa în Franța, a scris o carte intitulată *Democrația în America*, o examinare a motivelor pentru care forma de guvernământ republicană a avut succes în America. Își rezumă descoperirile astfel:

> Am căutat măreția și geniul Americii în câmpiile sale fertile și în pădurile nesfârșite; nu erau acolo.

> Le-am căutat în școlile sale libere și în instituțiile sale de învățământ; nu erau acolo.
>
> Le-am căutat în Constituția sa unică și în Congresul său democratic; nu erau acolo.
>
> Numai când am ajuns în bisericile din America și le-am descoperit predicând pentru dreptate am înțeles măreția și geniul Americii.
>
> America este măreață pentru că America este bună.
>
> Când America va înceta să fie bună, America va înceta să fie măreață.

La 2 decembrie 1908, Walter Rauschenbusch și Harry Ward au fondat Consiliul Federal al Bisericilor lui Christos din America, numit pe scurt Consiliul Federal al Bisericilor (*Federal Council of Churches* – FCC).

Dr. Rauschenbusch era un teolog care a scris: „Dacă socialismul va avea vreodată succes, nu poate reuși într-o țară nereligioasă".

Dr. Harry Ward, profesor la Seminarul Teologic Union, a fost identificat sub jurământ ca membru al Partidului Comunist de către Manning Johnson, și el membru. Johnson l-a numit pe dr. Ward „arhitectul-șef al infiltrării comuniste și al subversiunii în domeniul religios".

Organizația creată de cei doi indivizi primea o parte din resursele sale financiare dintr-o sursă destul de neobișnuită, dar nu neașteptată: „...John D. Rockefeller Jr. (care) a contribuit, din 1926 până în 1929, cu peste 137 000 de dolari la Consiliul Federal al Bisericilor – sumă reprezentând cam 10% din veniturile totale, din toate sursele, ale organizației".

Au existat și alții care au descoperit Consiliul Federal al Bisericilor. În 1927, congresmanul Arthur M. Free a înaintat o rezoluție Casei Reprezentanților, descriind Consiliul Federal al Bisericilor drept „o organizație comunistă, având ca scop instituirea unei biserici de stat..."

FCC a răsplătit parțial susținerea financiară a celor bogați când, în 1942, a emis o platformă care cerea „un guvern unic mondial, controlul internațional al tuturor armatelor și flotelor, un sistem monetar universal și o bancă internațională controlată în mod democratic".

Presiunea asupra FCC-ului a devenit prea mare, pe măsură ce activitățile sale deveneau din ce în ce mai cunoscute. Astfel, FCC a decis să-și schimbe numele, dar nu și orientarea. La 29 noiembrie 1950, FCC a devenit Consiliul Național al Bisericilor Bisericii lui Christos (*National Council of the Churches of the Church of Christ* – NCC).

Orientarea Consiliului Național al Bisericilor nu era diferită de cea a FCC-ului. Lucru relevat, de altfel, într-un interviu cu Gus Hall, secretarul general al Partidului Comunist, apărut în revista *Approach* din

15 iulie 1968. Hall a declarat că Biserica (aparent NCC) și comunismul au atâtea în comun încât „ar trebui să existe unul pentru altul". Hall a continuat numind „scopurile actuale ale comuniștilor în privința Americii ca fiind «aproape identice cu cele adoptate de biserica liberală. Putem și ar trebui să muncim împreună pentru aceleași lucruri»".

Indiferent de ce avea de oferit NCC, mulți au fost atrași. O anumită „Biserică", biserica lui Satana, condusă de „marele preot" Anton LaVey din San Francisco, a devenit de curând membră a Consiliului Național al Bisericilor.

CONSILIUL MONDIAL AL BISERICILOR

Această organizație mondială s-a format la 23 august 1948 și urmează în mare aceeași ideologie ca și Consiliul Național al Bisericilor (*World Council of Churches* – WCC).

Un exemplu al acestei asemănări este faptul că secretarul general al Consiliului Mondial al Bisericilor din 1975, Philip Potter, a spus că „poate fi câteodată mai radical decât majoritatea marxiștilor".

Un alt oficial din WCC s-a arătat de acord cu atitudinea lui Potter. În 1982, Emilio Castro, șeful Comisiei Consiliului pentru Misiuni Mondiale și Evanghelizare, a declarat: „Baza filosofică a capitalismului este răul, în contradicție totală cu Evanghelia".

Aceste exprimări în favoarea marxismului și împotriva sistemului economiei de piață sunt împărtășite și de cei care au participat la conferințele lor globale. La întâlnirea din noiembrie 1975, primul-ministru jamaican, Michael Manley, a spus mulțimii de delegați: „Creștinătatea trebuie să ajute la distrugerea sistemului capitalist și la crearea unei noi ordini economice mondiale..." Discursul lui a fost urmat de aplauze prelungite.

WCC-ul și-a investit banii în convingerile sale. Organizația a creat un Program pentru Combaterea Rasismului (PCR). Din 1970, această organizație a dat peste 5 000 000 de dolari pentru mai mult de 130 de organizații care combat aparent rasismul în treizeci de țări.

Dar aproape jumătate din acești bani au ajuns la trupele de mercenari care luptă pentru supremația albilor în Africa de Sud.

Oricum, WCC-ul s-a arătat destul de selectiv din acest punct de vedere, căci „nici un cent din banii PCR nu este alocat grupurilor disidente din Uniunea Sovietică..."

Lucru curios, întrucât se estimează că există aproape 5 000 000 de ruși în 3 000 de lagăre de concentrare de muncă silnică în Rusia. O persoană care știe acest lucru mai bine este Avraham Shifrin, un rus

exilat de guvernul rus în 1970, care este directorul executiv al Centrului de Cercetări pentru Închisori, Azile și Lagăre de Concentrare de Muncă Silnică din URSS. El a declarat că „cele mai mari grupuri de indivizi din lagărele de concentrare rusești sunt formate din creștini credincioși", care se află acolo din singurul motiv că sunt creștini.

FRANCMASONERIA

În 1871, un francmason, pe numele lui Albert Pike, a redactat o carte de 861 de pagini intitulată *Morala și dogmele ritului scoțian străvechi și acceptat al francmasoneriei, pregătite pentru Consiliul Suprem al Celor Treizeci și Trei de Grade pentru jurisdicția Statelor Unite și publicate prin autoritatea sa.* Mulți istorici cred că Pike a scris el însuși respectiva carte.

A avut un trecut interesant. Destui istorici pretind că Pike a fost ales de Giuseppe Mazzini să conducă Iluminații din Statele Unite. În plus, a devenit brigadier general în armata confederată în timpul Războiului Civil.

Mazzini i-a scris lui Pike în ianuarie 1870 despre nevoia de a crea un „super-rit" în interiorul ordinului masonic tradițional:

> Trebuie să permitem tuturor federaților (masonilor) să continue exact așa cum sunt...
>
> Trebuie să creăm un super-rit care să rămână necunoscut și din care să facă parte acei masoni de grad mare pe care îi vom selecta...
>
> Acești oameni trebuie aleși în cel mai strict secret.
>
> Prin acest rit suprem, vom guverna asupra întregii francmasonerii, care va deveni singurul centru internațional, cel mai puternic, întrucât orientarea sa nu va fi cunoscută.

Scrisoarea lui Mazzini a fost scrisă înainte ca Pike să fi scris studiul celor treizeci și trei de grade ale masoneriei numit *Morala și dogmele,* deci este posibil ca această carte, despre care Pike declară că „nu se adresează întregii lumi", să fi fost scrisă în scopul acestui „super-rit" în interiorul masoneriei. Oricum, conținutul ei este extrem de relevant, așa cum se observă din următoarele spicuiri din aspectele sale cele mai izbitoare.

Cartea afirmă că masoneria este o religie: „Fiecare lojă masonică este un templu al religiei, iar învățăturile ei sunt porunci ale acestei religii." „Masoneria este o adorare..." Mai târziu, identifică obiectul acestei adorații: „Iată scopul, sfârșitul, anihilarea definitivă a răului și readucerea omului la starea sa inițială prin Rațiune..." „La început a fost... cuvântul... Rațiunea care vorbește." „Ritul scoțian străvechi și

acceptat al masoneriei a devenit... învățătorul marilor adevăruri, inspirate de o rațiune dreaptă și iluminată." „Rațiunea este absolută, căci în ea trebuie să credem."

Pike a declarat că cea mai mare încântare a „religiei rațiunii" ar fi momentul când „Rațiunea umană va ajunge în tronul lui Dumnezeu și își va agita torța deasupra ruinelor Universului".

Cartea ridiculizează creștinismul: „Învățătorii, chiar și cei ai creștinismului, sunt în general cei mai ignoranți în privința învățăturilor pe care le transmit". „...Iisus din Nazareth n-a fost decât un om ca noi..." „(Masoneria)... vede în Iisus un mare învățător al moralității."

...Și credința în Dumnezeu: „Eul... adevăratul conducător al Universului." „Concepția unei zeități absolute în afara sau independent de Rațiune este idolul magiei negre."

Religia lui Pike prezintă multe dintre obiectele și credințele creștinătății tradiționale: un altar („Masoneria... în jurul altarelor căreia..."); o experiență de renaștere („inițierea (în Mistere) era considerată o moarte mistică... iar (inițiatul) era atunci regenerat, renăscut...") și un botez („...botezul... (este un simbol) al purificării, necesar pentru a ne face masoni perfecți").

Pike identifică obiectul adorării masonice: „Lucifer, purtătorul de Lumină! Lucifer, Fiul Dimineții! El este cel care poartă Lumina..."

Lucrarea lui Pike limitează dreptul individual la viață, dat de Dumnezeu: „Nu este adevărat că «nici un om sau o minoritate nu trebuie sacrificați pentru altul, pentru o majoritate sau pentru toți oamenii». Aceasta nu este numai o afirmație falsă, ci și una foarte periculoasă. Adeseori, un om sau mai mulți trebuie sacrificați, în sensul obișnuit al cuvântului, în interesul mai multora."

Și, în cele din urmă, Pike afirmă scopul final al masonilor: „...lumea va veni în curând la noi pentru suverani (conducători politici) și pontifi (conducători religioși). Vom constitui punctul de echilibru al universului și vom guverna asupra stăpânitorilor lumii".

Scopul masonilor, conform lui Pike, este „de a guverna asupra stăpânitorilor lumii".

Puterea secretă din spatele puterii!

13. DE UNDE NE VINE „SALVAREA" ȘI CE NE CERE EA?

Dr. Paul Ehrlich a scris o carte intitulată *Bomba populației*, în care a lansat următoarea profeție: „Deja este prea târziu pentru a evita foametea care va omorî milioane de oameni, probabil până în 1975".

Ehrlich a prezis de asemenea „poluarea totală și moartea oceanelor lumii până în 1979".

Revista *Harper's* din ianuarie 1970 a tipărit o pagină întreagă dedicată avertizării omenirii, cu titlul „Indiferent ce faci, faci degeaba dacă nu controlăm populația".

Articolul soma guvernul american să „controleze afluxul de populație care amenință să sufoce pământul".

Kenneth Boulding, un economist al Universității Colorado, a prevenit lumea în februarie 1973 că populația umană trebuie să înceteze să se înmulțească, „altfel, în câteva sute de ani, nu vor mai exista decât locuri în picioare".

Credința că Pământul era amenințat de o „explozie demografică" și că exista pericolul ca, în câteva secole, să nu mai existe loc pe Pământ decât atât cât oamenii să stea înghesuiți unul peste altul, poate fi imediat denunțată drept o fraudă imensă, folosind pur și simplu matematica.

Oregon, un stat destul de mic din Statele Unite în comparație cu altele, are o suprafață totală de 247 608 kilometri pătrați. Pământul are aproximativ 4 000 000 000 (patru miliarde) de locuitori. Dacă întreaga populație a lumii s-ar muta în Oregon, toți cei patru miliarde de oameni, și ar lăsa restul Pământului complet lipsit de locuitori, unei familii de patru persoane i-ar reveni o parte din Oregon de aproximativ 248 de metri pătrați. Asta înseamnă cam jumătate din dimensiunile unei parcele rezidențiale într-o subdivizie.

Omenirii i s-a spus că motivul pentru care există foamete în India este că populația este prea numeroasă în comparație cu producția de alimente. Dar o revizuire mai atentă a istoriei acestei națiuni ar dezvălui că în India există foamete de secole întregi, deși populația era mult mai mică în trecut, iar suprafața țării a rămas aceeași.

Există oare o altă explicație a faptului că în India oamenii mor de foame, în afară de faptul că are o populație prea mare?

Motivul ar putea fi oare că India are un guvern socialist, care crede că tot ceea ce produce individul aparține statului? Ar putea fi oare faptul că acest guvern socialist a distrus dorința oamenilor de a munci? Și face asta de secole?

India are aproximativ 200 de locuitori pe kilometru pătrat, Japonia aproximativ 270, iar Olanda aproximativ 310. Dar remarcați că Japonia și Olanda au economii mult mai prospere decât India, pentru că, în mare, Japonia și Olanda permit oamenilor să păstreze produsul muncii lor.

„Explozia demografică" a fost, deci, o fraudă enormă. Este interesant însă să vedem care au fost soluțiile oferite pentru rezolvarea acestei probleme imaginare.

Una a venit de la un psiholog și sexolog din Washington, care a propus „ca națiunile lumii să le ia popoarelor lor «dreptul la reproducere», aceasta fiind singura soluție pentru explozia demografică globală... prin metode ca introducerea unor chimicale cu efect de sterilizare temporară în alimente și în apă... cu sau fără acordul și consimțământul cetățeanului".

Un alt individ a spus că în Statele Unite trăiesc prea mulți oameni. A identificat problema și a oferit o soluție: „Este necesar ca Statele Unite să-și reducă populația cu două treimi în următorii 50 de ani, conform lui Howard Odum, un cercetător al biologiei marine la Universitatea Florida. Odum a afirmat că națiunea nu va fi capabilă să întrețină populația actuală, de 225 de milioane de persoane. O dată populația redusă la 75 de milioane... s-ar putea implica definitiv în agricultură".

În articol nu se precizează prin ce metodă vroia Odum să reducă populația Statelor Unite la 75 de milioane de oameni. Poate că intenționa să „îi execute în mod milos".

John Maynard Keynes, socialist-comunistul membru al Societății Fabian, a avut și el de făcut niște comentarii în privința exploziei demografice: „Deja a venit vremea când fiecare țară trebuie să-și elaboreze o politică națională în ceea ce privește mărimea populației, diminuarea sau creșterea acesteia, sau poate chiar menținerea dimensiunilor actuale, dar este foarte necesară. Și o dată stabilită această politică, trebuie să ia măsuri pentru a o pune în aplicare. Poate că ceva mai târziu, va veni vremea când comunitatea în ansamblu va da atenție calităților înnăscute, dar și celui mai umil dintre viitorii săi membri".

Din articol reiese că Keynes nu a explicat cum intenționa să limiteze mărimea populației. Trebuie să fie frustrant pentru oameni ca Key-

nes să vadă o problemă și să nu le poată explica oamenilor că soluția este omorârea în masă a celor care sunt considerați exces de populație. Trebuie să fie greu pentru Keynes și ceilalți să le explice celor pe care vor să-i vadă uciși că este important ca ei să moară pentru ca ceilalți să poată trăi.

India a luat măsuri pentru controlul populației folosind sterilizarea forțată a cetățenilor ei. În statul indian Maharashtra, de exemplu, unde se află orașul Bombay, toți bărbații sub 55 de ani și toate femeile sub 45 de ani trebuie să fie sterilizați în maxim șase luni de la nașterea celui de-al treilea copil. Cuplurile cu trei copii, dar dintre care nici unul nu este mai mic de cinci ani, sunt scutite – însă dacă femeia rămâne gravidă, trebuie să avorteze. Într-adevăr, într-o perioadă de „stare de necesitate", guvernul indian a ordonat cam 10 milioane de sterilizări forțate.

Oricum, China deține încă recordul în ceea ce privește controlul populației. În prezent fiecare familie se limitează la un copil. „Cei care au mai mulți copii nu primesc rație și pentru ei."

Decizia asupra nașterilor, ca și asupra deceselor, a devenit o „decizie colectivă", conform unui medic chinez, iar „locuitorii fiecărei străzi se adună și hotărăsc câți copii se vor naște de-a lungul anului... Femeilor obligate prin decizie colectivă la sarcini prestabilite nu li se permite scuza de a fi uitat să-și ia pilula. Un voluntar... distribuie pilule în fiecare dimineață când femeile ajung la locul de muncă".

Unul dintre obiceiurile chineze încă păstrate, în pofida atacurilor comuniste la adresa structurii familiale, este tradiția ca băieții să-și întrețină părinții la bătrânețe. Acum, când în China familiile nu mai pot avea decât un singur copil, multe cupluri chineze sunt îngrijorate că, dacă au o fetiță, aceasta nu va avea grijă de ei la bătrânețe, așa că își *asasinează* descendenții de sex feminin. De fapt, mulți părinți lasă cadavrul fetiței lor pe treptele sediului filialei locale a partidului comunist.

Însă China nu numai că a impus un control asupra nașterii cetățenilor ei pentru a controla mărimea populației, ci controlează de asemenea moartea bătrânilor. Într-un raport al guvernului intitulat *Persecuția comunistă a Bisericii în China roșie și Coreea de Nord*, din data de 26 martie 1959, se raportează că: „Toți bătrânii peste 60 de ani care nu pot munci sunt internați în azile de bătrâni. După internarea în azil, li se administrează injecții. Li se spune că injecțiile sunt pentru vindecarea bolilor. Dar după administrarea injecțiilor mor în termen de două săptămâni".

În plus, soluțiile pentru imaginara explozie demografică afectează și vârsta mijlocie. Într-un eseu intitulat „O loterie a mortalității internaționale", studenții din America citesc despre o loterie „...care ar rezol-

va criza de suprapopulare a pământului. În fiecare an, 5% din locuitorii Pământului cu vârste cuprinse între 30 și 40 de ani ar fi exterminați..."

Dar, pe scurt, altul este scopul acestui mit al suprapopulării. A fost rezumat într-un articol din *Reader's Digest*, scris de Laurence Rockefeller, fratele lui David Rockefeller, intitulat „Cazul unui mod de viață mai simplu". Articolul spune, printre altele: „În ansamblu, toate acestea duc la un alt stil de viață... Dacă nu-l adoptăm de bunăvoie și în mod democratic, ne poate fi impus cu forța. Unii economiști și analiști argumentează că, dacă vom continua să consumăm resursele așa cum o facem acum, singurul mod în care se va putea stabili un echilibru între cerere și ofertă va fi controlul autoritar. Robert Heilbroner, cunoscutul economist, este foarte pesimist cu privire la capacitatea statului democrat și capitalist de a impune disciplina necesară pentru a supraviețui într-o lume a insuficiențelor".

Deci motivul „exploziei demografice" este controlul guvernamental absolut nu numai asupra cetățeanului, ci și asupra mediului. Acest transfer de autoritate de la individ către stat este susținut și mai mult de alt individ, Zbigniew Brzezinski, care a scris: „Cred că acceptăm ideea unei vaste expansiuni a regulilor sociale. Poate lua forme cum ar fi legi privind numărul de copii, poate chiar legi privind sexul copiilor, o dată ce trebuie să alegem, starea vremii, reguli ale timpului liber și așa mai departe".

Încă o dată, ca și în cazul organizațiilor discutate în capitolul anterior, este important să ne întrebăm cine a plătit campania cu privire la „explozia demografică". Încă o dată, curiosul descoperă banii fundațiilor scutite de impozit: „primele mari fundații care au donat fonduri în domeniul populației au fost Fundația Rockefeller și Fundația Carnegie. Acestora li s-a alăturat Fundația Ford..."

Și „clanul Rockefeller a băgat bani în mișcarea pentru controlul populației finanțând Consiliul Populației, planificarea familială și Biroul de Statistică a Populației".

Însă cei din China care își omoară copiii de sex feminin pentru că nu sunt potriviți nu sunt singurii. Alții au adoptat atitudinea lor în America: „Doctorii din întreaga țară (Statele Unite) au început să ajute femeile însărcinate să-și ucidă copiii pentru că părinții își doreau un copil de sex opus", conform unui articol din *Washington Post*.

Sunt oare necesare aceste măsuri extreme? Trebuie oare să controlăm populația Pământului, indiferent câți oameni sunt, pentru că mor de foame într-o lume care curând va fi atât de aglomerată încât nu va mai fi loc pentru producerea hranei? Mor oare oamenii de pe Pământ de foame?

O persoană care credea că rezervele de alimente cresc a fost Bob Berglund, ministrul Agriculturii în timpul administrației Carter, care se spune că ar fi afirmat: „De fapt, cele patru miliarde de oameni care populau Pământul în 1978 aveau la dispoziție cam cu o cincime mai multă hrană pe cap de locuitor decât cele 2,7 miliarde de oameni care trăiau pe Pământ acum douăzeci și cinci de ani".

Rezultatul? Fermierii americani scot terenuri fertile din folosință. Ministrul Agriculturii John Block a raportat în 1983 că acești fermieri au fost de acord să scoată din uz cam o treime din pământurile lor, în total optzeci și două de milioane de acri, în schimbul unor programe de subvenționare.

Iar în Statele Unite există grija că rata de creștere a populației scade prea repede: „Până în anul 2000, guvernul federal va fi nevoit să încurajeze sarcinile, dacă rata natalității continuă să se prăbușească", conform unui sociolog de la Universitatea Temple.

O persoană care crede că în spatele „exploziei demografice" se află intenții necurate este cercetătorul Gary Allen, care a scris că „...implicându-se în mișcări care provoacă haosul social și al mediului, Stânga speră să cultive îngrijorarea sinceră și legitimă cu privire la mediu (și la numărul de oameni care-l populează), astfel încât să fie acceptat controlul guvernamental asupra mediului. Scopul este controlul federal asupra mediului în care suntem nevoiți să trăim".

Controlul federal despre care vorbește Allen trebuie să se manifeste în fiecare aspect al vieții fiecărui cetățean. Noile fraze care descriu schimbările atotcuprinzătoare sunt: „noua ordine economică" sau „noua ordine economică internațională" sau „noua ordine mondială".

Aceste fraze înseamnă toate același lucru și sunt folosite pe rând. Conferința Națiunilor Unite pentru Populația Mondială care a avut loc la București a cerut „o nouă ordine economică prin eradicarea cauzelor sărăciei mondiale, asigurând distribuirea echitabilă a resurselor lumii..."

Acesta este pur și simplu marxism, dus cu un pas înainte: „De la fiecare (națiune), în funcție de posibilități, pentru fiecare (națiune), în funcție de necesități".

Dacă guvernele vor crea o nouă ordine economică și vor împărți avuția națiunilor bogate și sărace, vor avea nevoie de o metodă prin care să îndeplinească acest lucru. O metodă propusă de Națiunile Unite în 1969 și 1979: „Adunarea Generală a adoptat joi, fără disensiuni, o declarație cerând: utilizarea sistemului fiscal al lumii și a cheltuielilor guvernamentale în sensul unei distribuiri mai echitabile a veniturilor".

Națiunile Unite au luat mai târziu în considerare o propunere prin care „fiecare țară a lumii va plăti o taxă pe mărfuri sau pe anumite bunuri de uz casnic și de lux pentru ajutorarea națiunilor sărace".

(Este evident care sunt națiunile care au „anumite bunuri de uz casnic și de lux": națiunile mai bogate, cele care apără dreptul la proprietatea privată.)

Alte discuții pe aceeași temă, a ajutorării națiunilor sărace, suprapopulate ale lumii, au avut loc în 1979, când reprezentanții a 156 de țări s-au întâlnit „...pentru a hotărî cea mai bună metodă de a împărți puținele resurse ale planetei. Un bloc de 80 de națiuni sărace va avea nevoie de 25 de miliarde de dolari din partea națiunilor bogate".

Titlul articolului era „Avuții și neavuții se întâlnesc", iar poza însoțitoare îi înfățișa pe secretarul general al Națiunilor Unite de atunci, Kurt Waldheim, și pe președintele Filipinelor, Ferdinand E. Marcos.

Un titlu similar avea alt articol, care prezenta întrunirile din Cancun – Mexic, care au avut loc în octombrie 1981. Acesta era: „Avuții și neavuții se întâlnesc pentru a dezbate noua ordine economică".

Dacă va exista o taxă mondială colectată pentru ajutorarea națiunilor sărace, va fi nevoie de un încasator mondial al acestei taxe, și acesta va fi stabilit în viitorul apropiat. De exemplu, James Warburg a declarat unui subcomitet al Senatului american în 17 februarie 1950: „Va exista un guvern mondial (un colector mondial de taxe) fie că vă place, fie că nu, prin cuceriri sau prin consimțământ".

Chiar și un papă al bisericii catolice, în acest caz Papa Paul al VI-lea, prin enciclica sa intitulată *Acesta este progresul*, a devenit cunoscut pentru susținerea ideii unui guvern mondial. El a scris: „Este clar că avem nevoie, în timp, de un guvern mondial, cu autoritate mondială".

Colectorul mondial de taxe este aproape instituit.

14. TOT MARIE, DAR CU ALTĂ PĂLĂRIE

În 13 decembrie 1973, un mic guvernator al unui stătuleț din Sudul Statelor Unite a apărut într-o emisiune de televiziune numită „Ce orientare am" și a uluit auditoriul, care a încercat să ghicească cine este. Nimeni nu-l cunoștea.

Și totuși, în noiembrie 1976, la mai puțin de trei ani, același individ a fost ales președintele Statelor Unite.

Numele lui era Jimmy Carter.

Povestea ridicării domnului Carter de la funcția de guvernator al unui stătuleț neînsemnat la cea mai înaltă funcție din Statele Unite în atât de puțin timp este povestea unei organizații create în jurul său, cunoscută sub numele de Comisia Trilaterală.

În cartea sa, intitulată *Nu vă voi minți niciodată*, candidatul Jimmy Carter a spus poporului american: „Poporul acestei țări știe din experiențe amare că nu avem nici o șansă prin simpla rotație a acelorași grupuri de inițiați. Inițiații au avut șansa lor și nu și-au îndeplinit datoria. Iar timpul lor a trecut. A sosit vremea când marea majoritate a americanilor... își doresc un președinte care să întoarcă pe dos guvernul acestei țări".

Candidatul Carter spunea poporului american că nu va permite Consiliului Relațiilor Externe și organizației Bilderberg să continue să conducă țara, sau cel puțin așa se înțelege din declarația sa. Dacă va fi ales, îi va alege pe cei care nu au fost suspectați, femei și bărbați care nu au avut niciodată ocazia să conducă țara.

Și, fidel spuselor sale, a selectat membrii unei noi grupări, necunoscută până atunci, numită Comisia Trilaterală, pentru ocuparea posturilor importante.

Se pare că anumiți subordonați de-ai lui nu erau la curent cu scenariul. Înainte de alegerea lui Carter, consilierul său, Hamilton Jordan, a afirmat: „Dacă după inaugurare (a lui Jimmy Carter) îi veți vedea pe Cy Vance în postul de secretar de Stat și pe Zbigniew Brzezinski în postul de șef al Securității Naționale, înseamnă că am eșuat și îmi voi da demisia".

Dar, destul de bizar, după inaugurare îi găsim pe cei doi indivizi exact în posturile specificate de Jordan. Iar domnul Jordan nu și-a dat demisia. Se pare că Jordan a aflat care e scenariul după ce a făcut respectiva declarație. Se pare că domnul Carter nu i-a considerat pe cei doi „inițiați" care au făcut parte și din guvernele anterioare, deși ambii erau membri ai Consiliului Relațiilor Externe, adânc implicați în guvernarea Americii încă de la înființarea acestuia, în 1921.

Ședințele de înființare a Comisiei Trilaterale au avut loc în 23 și 24 iulie 1972, la reședința lui David Rockefeller, președintele Consiliului Relațiilor Externe. De fapt, toți cei opt reprezentanți americani prezenți la ședințele de constituire a Comisiei Trilaterale erau membri ai Consiliului Relațiilor Externe.

Ceilalți participanți erau fie cetățeni din Japonia, fie din state vest-europene (cele trei zone reprezintă prefixul „tri-" din numele Comisiei Trilaterale).

Comisia Trilaterală le spune curioșilor ce scopuri urmărește: „Cooperarea trilaterală strânsă în menținerea păcii, în conducerea economiei mondiale, în susținerea dezvoltării economice mondiale și în eliminarea sărăciei în lume va crește șansele unei evoluții line și pașnice a sistemului global".

Dar există persoane care nu sunt de acord cu scopul declarat și au încercat să detalieze ceea ce cred ei că reprezintă scopul real al grupării. Una dintre acestea este senatorul Barry Goldwater, care a scris următoarele în cartea sa, *Fără scuze*: „Ceea ce intenționează de fapt trilateralii este crearea unei puteri economice mondiale, superioară guvernelor politice ale națiunilor-state implicate. Ca manageri și creatori ai sistemului, vor ajunge să conducă lumea".

La scurt timp după fondarea Comisiei, în toamna anului 1973, cvasinecunoscutul guvernator al statului american Georgia a mers la Londra, în Anglia, unde a luat cina cu David Rockefeller. Ce a discutat de fapt guvernatorul Georgiei la Londra cu Rockefeller nu s-a explicat niciodată, cel puțin nu plauzibil, dar există două alternative. Fie:

1. Jimmy Carter l-a invitat pe David Rockefeller să ia cina împreună, fie:

2. David Rockefeller l-a invitat pe Jimmy Carter.

(Se presupune că cea de-a treia alternativă, ca cei doi să se fi întâlnit întâmplător, nu poate fi luată în serios.)

La o analizare atentă a primei alternative se ajunge la concluzia că este posibil, dar foarte puțin probabil.

Este posibil ca domnul Carter, dorind să devină președintele Statelor Unite, să fi descoperit că domnul Rockefeller, datorită relațiilor apropiate cu Consiliul Relațiilor Externe și cu organizațiile auxiliare, deținea puterea de a hotărî cine este ales președinte, și să fi aranjat întâlnirea.

Este destul de posibil, întrucât domnul Rockefeller este un individ extrem de important. De fapt, pe parcursul anului 1973, „David Rockefeller s-a întâlnit cu 27 de șefi de state, inclusiv cu conducătorii Rusiei și ai Chinei roșii".

Este un lucru cu adevărat greu de crezut, pentru că David Rockefeller n-a fost nici ales, nici numit în vreo funcție guvernamentală datorită căreia să fi putut reprezenta oficial guvernul Statelor Unite.

Ferdinand Lundberg, autorul cărții *Sindromul Rockefeller*, a scris despre puterea clanului Rockefeller:

> Una dintre caracteristicile puțin cunoscute ale fraților (Rockefeller) este libera-trecere pe care o au la toate nivelurile oficiale ale puterii, externe sau interne.
>
> Un telefon de la David către Chase (Manhattan – banca) poate debloca practic la fel de multe uși încuiate ermetic la nivelul cel mai oficial posibil cât un telefon dat de președintele Statelor Unite însuși, poate chiar mai multe.
>
> Asta înseamnă putere.

Trei exemple ale puterii deținute de Rockefeller ar putea ilustra puterea pe care a intuit-o Jimmy Carter înainte de întâlnirea lor din Londra.

Se știe deja că în ianuarie 1974 David Rockefeller, care nu este catolic, a avut o audiență la Papa Paul al VI-lea, același papă care a scris enciclica ce îndemna națiunile lumii să formeze un guvern mondial. Acesta era demult unul dintre scopurile lui David Rockefeller și ale Consiliului Relațiilor Externe, organizație al cărei președinte era atunci Rockefeller.

La mai puțin de o lună, în februarie 1974, Papa Paul al VI-lea l-a demis pe cardinalul Mindszenty, arhiepiscopul catolic al Ungariei, de mult timp inamic al regimului comunist din Ungaria. Când cardinalul a ajuns la Roma, Papa i-a cerut să tacă și nu se mai pronunțe împotriva comunismului.

Ce au în comun cele două evenimente?

Motivul posibil al acestor inițiative stranii ale Papei a fost un eveniment din noiembrie 1977, când departamentul de Stat al Statelor Unite a înapoiat guvernului comunist din Ungaria coroana Sfântului Ștefan.

Coroana are o istorie interesantă. I-a fost dată regelui Ștefan, regele Ungariei, în anul 1000, de către Papa Silvestru al II-lea, după ce regele s-a convertit la catolicism. A devenit o comoară națională de o enormă semnificație istorică și simbolică pentru poporul Ungariei.

Poporul Ungariei crede că autoritatea de a conduce Ungaria este însăși coroana (acel ce va avea coroana va conduce Ungaria).

Coroana a fost păstrată în Ungaria până la venirea rușilor, spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Înainte ca rușii să apuce să confiște coroana, patrioții unguri i-au dat-o generalului George Patton, comandantul armatei americane din apropiere de Ungaria.

Coroana, împreună cu alte obiecte de valoare ale poporului ungar, a fost adusă în Statele Unite și păstrată de Departamentul de Stat.

Convenția era ca acest simbol al libertății să rămână în Statele Unite până când Ungaria va fi din nou capabilă să funcționeze ca un stat constituțional, cu un guvern ales de poporul ungar.

Dorința poporului ungar de a ține coroana departe de guvernul comunist a fost trădată de președintele Jimmy Carter, când acesta a anunțat returnarea coroanei către guvernul comunist din Ungaria, condus de dictatorul comunist Janos Kadar, în decembrie 1977.

(Janos Kadar a fost cel care, ca ministru de Interne, a dat ordinul de arestare a cardinalului Mindszenty, care a fost torturat continuu mulți ani după aceea.)

Și cardinalul Mindszenty a fost cel care a pledat cu ardoare pentru menținerea coroanei în Statele Unite, cerând guvernului american să nu dea coroana guvernului Kadar.

N-a fost o coincidență faptul că președintele Carter a anunțat redarea coroanei în mâinile guvernului Kadar tocmai la cea de-a douăzeci și una aniversare a revoluției anticomuniste din Ungaria, din 1956. Se poate interpreta cu siguranță ca un mod de a arăta lumii că Statele Unite dădeau oficial binecuvântarea lor guvernului comunist din Ungaria. În plus, momentul anunțării intenționa să transmită lumii că guvernul Americii nu mai susținea aspirațiile popoarelor oprimate de a se elibera de sub jugul comunist.

Această acțiune, desigur, n-a constituit un șoc pentru cardinalul Mindszenty, care a afirmat odată că „fostul președinte Eisenhower este responsabil pentru înfrângerea revoluției de eliberare din Ungaria, din 1956".

Astfel, cardinalul era obișnuit cu trădările americane ale unor cauze drepte.

Cel de-al doilea exemplu de acces neobișnuit de care se bucură David Rockefeller este un eveniment din iulie 1964, când David a vizitat Uniunea Sovietică și a avut o întrevedere de două ore și jumătate cu premierul rus, Nikita Hrusciov.

Întâlnirea acestor doi indivizi, în condițiile în care unul dintre ei nu este nici ales, nici numit reprezentant al guvernului, este într-adevăr ciudată. Mai ales când comuniștii propagă ideea că orice capitalist bogat trebuie dușmănit.

În orice caz, la mai puțin de patru luni după aceea, în octombrie 1964, premierul Hrușciov și-a pierdut postul fără vreun motiv aparent (sau cel puțin pentru cei care nu cunosc abordarea conspirativă a istoriei). „Președintele Comitetului Director" a concediat un „Manager de ramură"? Aceasta este întrebarea fără răspuns care conduce cu siguranță la speculații cu privire la motivele demisiei lui Hrușciov.

Cel de-al treilea exemplu al imensei puteri a lui Rockefeller este o întâmplare din august 1976, când primul-ministru australian Malcolm Fraser, care vizita Statele Unite, s-a întâlnit cu Rockefeller înainte chiar de a se întâlni cu președintele Statelor Unite, Gerald Ford.

Cea de-a doua alternativă cu privire la întâlnirea de la Londra dintre Jimmy Carter și David Rockefeller, aceea că Rockefeller l-a descoperit pe Carter, este mai plauzibilă și mult mai bine argumentată de fapte.

Comisia Trilaterală a fost ideea lui Zbigniew Brzezinski, cel puțin așa se comunică publicului, care a mers la David Rockefeller, cerându-i sprijinul pentru constituirea organizației. Există indicii care arată că Brzezinski l-ar fi plăcut pe Carter înainte chiar de crearea Comisiei.

Conform cotidianului *New York Times* din data de 21 martie 1978, lui Brzezinski „îi place rolul său public. Secretul încrederii sale de sine este relația strânsă cu domnul Carter. Cei doi s-au întâlnit prima dată cu patru ani în urmă (în 1974, dată care se pare că e inexactă), când Brzezinski era director executiv al Comisiei Trilaterale, o organizație care susține cooperarea strânsă între Europa de Vest, Japonia și Statele Unite, și a avut intuiția să-i ceară obscurului fost guvernator să intre în rândurile acestei organizații. Relația lor inițială de profesor-elev a evoluat în timpul campaniei electorale și se pare că a devenit și mai apropiată de atunci".

Și încă o dată, în *New York Times Magazine* din mai 1976, cititorul este informat că „Zbig a fost primul tip din Comisie care l-a observat pe Carter, a vorbit cu el, i-a trimis cărți și articole. În trei ani (din 1973, nu din 1974, cum se preciza în celălalt articol din *New York Times*) Brzezinski (împreună) cu profesorul Richard N. Gardner din Columbia l-au avut practic la dispoziție pe Carter..."

Domnul Carter însuși a comentat experiența sa de învățăcel ca membru al Comisiei Trilaterale când a scris următoarele în albumul său de candidat, intitulat *De ce nu cel mai bun?*: „În calitate de membru al Comisiei am avut niște oportunități extraordinare de a învăța și mulți dintre ceilalți membri m-au ajutat să studiez afacerile externe".

Este interesant că domnul Carter recunoaște că a fost elevul membrilor Comisiei Trilaterale și că a avut cel mai mult de învățat de la Brzezinski, mai ales din „cărțile" lui.

Se pare că unul dintre lucrurile pe care le-a învățat Carter de la Brzezinski a fost dorința de a crește implicarea guvernului în viața cetățenilor americani. Brzezinski scrisese la un moment dat: „Mi-ar plăcea să-mi spun punctul de vedere în ceea ce privește schimbările politice. Cred că acceptăm ideea unei vaste expansiuni a regulilor sociale. Poate lua forme cum ar fi legi privind numărul de copii, poate chiar legi privind sexul copiilor, o dată ce trebuie să alegem, starea vremii, reguli ale timpului liber și așa mai departe".

Una dintre „cărțile" scrise de domnul Brzezinski și pe care este posibil s-o fi citit domnul Carter este o carte intitulată *Între două epoci*, scrisă în 1970.

O citire atentă a cărții poate arăta că Brzezinski are câteva lucruri extrem de șocante de spus despre America și despre restul lumii.

La pagina 300, de-exemplu, Zbigniew dezvăluie că poporului american i se vor prezenta două noi concepte asupra vieții sale economice:

1. Un nou sistem monetar, care să înlocuiască dolarul american și
2. Un nivel de viață mai scăzut în scopul realizării respectivului sistem.

El a scris: „În domeniul economico-tehnologic s-a ajuns deja la o oarecare cooperare internațională, dar evoluția ulterioară va necesita mai multe sacrificii americane. Trebuie făcute eforturi mai intense pentru formarea unei noi structuri monetare mondiale, cu un anume risc la adresa prezentei poziții relativ favorabile a Americii".

Brzezinski a dezvăluit de asemenea părerile sale despre teoria economică a lui Karl Marx:

> *pagina 72:* Marxismul reprezintă un stadiu vital și creator în maturizarea viziunii universale a omului. Marxismul înseamnă simultan victoria omului internațional asupra celui intern, pasiv, precum și victoria rațiunii asupra credinței.
>
> *pagina 73:* Marxismul a servit ca mecanism pentru progresul omului, deși adesea punerea în practică nu a atins idealurile lui. Teilhard

de Chardin remarcă la un moment dat că „așa monstruos cum este, nu cumva totalitarismul modern este de fapt distorsiunea a ceva magnific, și astfel mult mai aproape de adevăr?"

pagina 83: Marxismul, aplicat la nivel popular sub forma comunismului, a reprezentat un progres foarte important în capacitatea omului de a conceptualiza relația lui cu lumea.

pagina 123: Marxismul a adus un instrument intelectual unic pentru înțelegerea și exploatarea forțelor fundamentale ale vremurilor noastre. A adus cea mai bună percepție a realității contemporane.

Brzezinski argumentează că societățile liberale, democratice, ar susține o formă autoritară de guvernământ dacă ar avea de ales între dictatură și dezordine socială și intelectuală.

pagina 118: În absența consensului social, nevoile emoționale și raționale ale societății ar putea fuziona – mass-media ajută la îndeplinirea acestui lucru – în persoana unui individ care să fie văzut atât ca păstrător, cât și ca realizator al inovațiilor necesare în ordinea socială.

Dacă ar avea de ales între dezordine socială și intelectuală – și prin asta nu se înțelege în nici un caz ceva asemănător unui situații revoluționare – și conducerea unei persoane autoritare (un dictator), este foarte probabil ca până și unele dintre actualele societăți constituționale și liberal-democratice să opteze pentru cea de-a doua soluție.

El vede de asemenea o amenințare în implicarea liberal-democratică:

pagina 252: apariția treptată a unei societăți mai controlate și dirijate.

O asemenea societate va fi dominată de o elită, ale cărei pretenții la puterea politică se vor baza pe experiență și cunoștințe științifice presupus superioare.

Nestingherită de limitele valorilor tradiționale liberale, această elită nu va ezita să își îndeplinească scopurile politice prin cele mai moderne tehnici de influențare a comportamentului publicului și de menținere a societății sub supraveghere și control atent.

Iar mai târziu, Brzezinski își detaliază dorința de a se ajunge la un guvern mondial:

pagina 296: Evoluția către o comunitate mai mare a națiunilor dezvoltate... nu se poate realiza prin contopirea statelor existente într-o singură entitate.

Este mult mai înțelept să se încerce asocierea națiunilor existente printr-o varietate de legături indirecte și limitări deja impuse suveranității naționale.

Apoi explică motivele fondării Comisiei Trilaterale:

> *pagina 296:* Evoluția către o astfel de comunitate va necesita probabil două faze mari și atotcuprinzătoare.
>
> Prima dintre acestea va implica crearea unor legături comunitare între Statele Unite, Japonia și Europa de Vest.

O asemenea comunitate strâns legată va avea probabil nevoie și de o putere de colectare a impozitelor, iar domnul Brzezinski a luat în calcul și acest aspect:

> *pagina 304:* ...va conduce eventual, de asemenea, la posibilitatea creării unui sistem global de impozitare.

Și apoi trage concluzia, declarând:

> *pagina 308:* Deși obiectivul formării unei comunități a națiunilor dezvoltate este mai puțin ambițios decât acela al formării unui guvern mondial, este mai ușor de realizat.

Brzezinski nu exclude complet posibilitatea înființării unui guvern mondial; el doar argumentează că ar fi mai ușor de obținut controlul națiunilor dezvoltate printr-o asociere a acestor națiuni.

Dar Brzezinski nu se oprește la strangularea Statelor Unite prin stabilirea de legături strânse cu celelalte națiuni, el sugerează de asemenea ca guvernul american să devină dependent de Uniunea Sovietică și de China roșie în privința rezervelor de petrol.

În perioada în care Brzezinski era directorul Comisiei Trilaterale, aceasta a publicat un raport pe anul 1977 intitulat „Colaborarea cu statele comuniste pentru rezolvarea problemelor globale – o examinare a opțiunilor", în care se spune: „Atât URSS, cât și China (comunistă) sunt exportatoare de energie și aparent dispun de rezerve substanțiale de petrol. Statele trilaterale importă energie, din care foarte puțină provine din URSS și din China. Situația globală pare să devină nefavorabilă în următorii ani. Există avantaje imediate pentru statele trilaterale dacă își diversifică sursele de aprovizionare. Cooperarea dintre comuniști și Comisia Trilaterală în domeniul energiei este astfel fezabilă și de dorit. Această cooperare poate lua forme cum ar fi investiții ale statelor trilaterale în producția sovietică și chineză de energie, pentru a asigura importurile de energie din aceste țări".

Și, în cele din urmă, Brzezinski, profesorul președintelui Carter, nu crede în abordarea conspirativă a istoriei: „Istoria este mai degrabă un produs al haosului decât al conspirațiilor... din ce în ce mai mult, cei care fac politica sunt copleșiți de evenimente și informații".

Dar susținerea campaniei electorale a lui Jimmy Carter nu a venit numai de la membrii Comisiei Trilaterale. El a primit finanțări de la

următorii, printre alții: Dean Rusk, membru al Consiliului Relațiilor Externe (CFR); C. Douglas Dillon, membru CFR, și Henry Luce, vicepreședintele revistei *Times* și de asemenea membru al Consiliului Relațiilor Externe.

În plus, Carter s-a înconjurat de următorii membri CFR înainte de alegerea sa ca președinte: Theodore Sorenson, W. Averill Harriman, Cyrus Vance, Richard Gardner, Paul Nitze și Paul Warnke.

Iar candidatul Jimmy Carter a vorbit chiar în fața reprezentanților filialei din Chicago a Consiliului Relațiilor Externe în mai 1976, unde a cerut: „o ordine internațională dreaptă și stabilă", fraza celor care cunosc care va fi viitorul. Era ca și cum domnul Carter făcea paradă în fața celor de la CFR pentru a le demonstra că într-adevăr este unul dintre ei.

Însă sprijinul major după alegeri a venit de la Comisia Trilaterală. După cum a arătat *Washington Post* după alegerea președintelui Jimmy Carter: „Dacă vă plac teoriile conspiraționiste despre comploturi secrete pentru a prelua controlul asupra lumii, veți iubi administrația președintelui ales Jimmy Carter. La ultima numărătoare 13 trilaterali au ocupat posturi înalte în guvern. Este un lucru extraordinar, ținând cont că această organizație are aproximativ 65 de membri americani în total".

Ni s-a spus că, la convenția democrată, după ce Carter a primit nominalizarea în funcția de președinte, încă nu se hotărâse pe cine să aleagă în funcția de vicepreședinte. Poporului american i s-a comunicat că își limitase lista candidaților la numai șapte persoane.

Alesul a fost, în cele din urmă, un alt membru al Comisiei Trilaterale: Walter Mondale.

Dar chiar și cu sprijinul bogaților membri ai Consiliului Relațiilor Externe și cu o oarecare susținere mediatică, Jimmy Carter a vorbit totuși împotriva instituțiilor liberale: „Acceptând nominalizarea prezidențială de partea democraților în New York, Carter a denunțat acele «alianțe necinstite care s-au format între finanțe și politică»".

Una dintre conexiunile interesante din Comisia Trilaterală este faptul că: „Majoritatea francezilor importanți (membri ai Comisiei), poate chiar toți, aparțin marii loji orientale a francmasoneriei".

Însă Comisia are nevoie de sprijin financiar, pe care îl obține de la „fundația Ford, care este cel mai important donator al său".

Există oare și oameni îngrijorați de influența și orientarea Comisiei Trilaterale, exagerând pericolul? Ar trebui oare să fim de acord cu cei care susțin că „Sigur nu e nimic necurat la mijloc în legătură cu organizația"?

Unul dintre cei îngrijorați este senatorul Barry Goldwater, care a avertizat poporul, la televiziunea națională, în cadrul convenției republicane din 1980, că: „Aceasta ar putea fi ultima convenție republicană și, în două săptămâni, ultima convenție democratică. Există forțe care lucrează împotriva patriei noastre. Există forțe egocentrice care lucrează pentru propriul interes în patria noastră".

(A fost oare doar o omisiune incomodă faptul că membrul Consiliului Relațiilor Externe Dan Rather a uitat să-l întrebe la televiziunea națională pe senatorul Goldwater, la scurt timp după ce acesta a adus respectivele acuzații, ce a vrut să spună prin declarația sa?)

Goldwater a continuat, descriind cine erau, în opinia lui, acele forțe. În cartea sa *Fără scuze*, în capitolul „Conducătorii ne-aleși", senatorul a scris: „După părerea mea, Comisia Trilaterală reprezintă un efort coordonat pentru a obține controlul și a consolida cele patru centre ale puterii: politic, monetar, intelectual și religios".

Există chiar și critici din exteriorul Statelor Unite. Să luăm de exemplu acest comentariu despre Comisia Trilaterală făcut de săptămânalul britanic *Weekly Review*: „Ordinul comunist internațional cu sediul la Moscova are multe în comun cu Comisia Trilaterală condusă de David Rockefeller – cum ar fi subminarea suveranității naționale a Statelor Unite. Din acest motiv, plus altele, se poate descoperi cunoscuta teorie marxistă ca justificare a scopurilor noii ordini economice urmărite de Comisia Trilaterală..."

Scopul economic al Comisiei Trilaterale a fost evidențiat de Jeremiah Novak în 1977: „Grija cea mai mare a Comisiei Trilaterale este crearea unui sistem monetar mondial care să înlocuiască aurul și dolarul ca etaloane internaționale de schimb cu o nouă monedă, numită Drept Special de Tragere (DST)".

Intenția de a stabili o monedă comună a fost exprimată cu ani în urmă de John Foster Dulles, un membru fondator al Consiliului Relațiilor Externe: „...stabilirea unei monede comune se poate face într-o formă creată de oamenii care asigură principalele schimburi și investiții. Aceasta ar priva guvernul Statelor Unite de controlul exclusiv asupra masei monetare naționale..."

Un precursor al acestei monede comune a ieșit la iveală când șase națiuni ale Pieței Comune din Europa au fost de acord cu un sistem monetar comun.

Deci procesul evoluează.

Acum, că deja funcționa Comisia Trilaterală, iar candidatul ales de aceasta își ocupase postul de președinte al Statelor Unite, era posibilă

influențarea guvernului american în sensul dorit de comisie. O scurtă trecere în revistă a celor mai importante realizări ale administrației Carter îl informează pe cititor ce dorea de fapt Comisia Trilaterală de la președintele Carter:

1. Trădarea și expulzarea Șahului Iranului

Un important diplomat iranian din Washington a declarat: „Președintele Carter l-a trădat pe Șah și a ajutat la crearea golului care în curând va fi umplut de agenți antrenați în Uniunea Sovietică și de fanatici religioși care urăsc America".

Un posibil motiv al acțiunii lui Carter este dezvăluit prin examinarea acțiunilor Șahului, înainte de plecarea sa din Iran. Realizările sale în calitate de conducător al Iranului sunt rezumate într-un articol care spune așa:

> Sub conducerea acestui monarh priceput, Iranul s-a transformat, într-o singură generație, dintr-o societate aproape feudal-agricolă într-o țară urbanizată, burgheză, industrializată și modernă.
>
> Planul său era să transforme Iranul într-un stat avansat tehnologic, diversificat economic și capabil să se autoîntrețină, în așa fel încât în secolul următor, când petrolul nu va mai avea aceeași căutare, Iranul să nu intre în declin economic sau să se întoarcă la vremurile întunecate.

Șahul „stabilise prin lege în Iran... principiile toleranței religioase, separarea Bisericii de stat... și înființarea unui parlament cu funcție de consilier, căruia, de-a lungul timpului, i-a acordat puteri sporite".

Cu alte cuvinte, Șahul intenționase să structureze guvernul în așa fel încât să se poată dezvolta o clasă de mijloc în țară. Și, încă o dată, exact ca în China, Rusia și Cuba, acest stil de guvernare nu convenea stăpânilor care planificau lumea.

Trebuia să fie înlocuit.

Un indiciu că această afirmație este corectă este comentariul făcut de Anthony Sutton și Patrick M. Wood în volumul II al cărții scrise de ei, *Trilateralii deasupra Washingtonului*: „Șahul a fost îndemnat să-și investească fondurile (estimările merg de la jumătate de miliard de dolari până la 25 de miliarde) în banca Chase Manhattan".

Metoda folosită de Carter a fost parțial dezvăluită în diverse articole de ziar. El l-a trimis în Iran pe generalul Robert E. Huyser, comandant adjunct al forțelor militare ale Statelor Unite în Europa. Misiunea sa era să le spună generalilor iranieni să nu înscenezе o „lovitură de stat" împotriva guvernului amenințător al lui Khomeini. Generalii, loiali

Șahului, n-au luat atitudine. La câteva ore după ce Khomeini a preluat puterea, generalii au fost executați.

Aceste acuzații la adresa președintelui Carter au fost confirmate de memoriile detronatului Șah al Iranului, care a scris: „Americanii au vrut să scape de mine. Aceasta a fost cu siguranță intenția marilor apărători ai drepturilor omului".

Șahul a dezvăluit apoi de ce, după părerea lui, a vrut administrația Carter să-l elimine. Șahul „a spus de repetate ori în memoriile sale că marile companii petroliere multinaționale, având probabil legături cu guvernul Statelor Unite, îi subminaseră puterea din cauza insistențelor sale ca Iranului să i se distribuie o parte mai mare din veniturile petroliere".

(Comentariul este destul de ciudat, ținând cont că poporului american i s-a spus că prețurile la petrol ale Iranului, stat membru OPEC, au fost stabilite de guvernul Iranului, nu de companiile petroliere multinaționale.)

Conform unei cărți intitulate *Cartelul energiei*, scrisă de Norman Medvin în 1974, în Iran există trei mari companii petroliere: Iranian Offshore Petroleum Co., Iranian Oil Consortium și Lavan Petroleum Co.

Cele trei companii sunt companii mixte (*joint venture*), având următoarea componență:

Numele	*Companii asociate*
Iranian Offshore Petroleum Co.	CFP, Atlantic Richfield, Cities Service, Superior, Kerr-McGee, Sun, National Iranian Oil Co.
Iranian Oil Consortium	BP, Shell, Gulf, Mobil, Exxon, Texaco, Standard of California, CFP, Am. Independent
Lavan Petroleum Co.	Atlantic Richfield, Murphy Oil, Union Oil, National Iranian Oil Co.

Deci, dacă Șahul a avut dreptate, este posibil să descoperim care dintre aceste companii petroliere aveau interesul de a-l înlocui pe Șahul Iranului cu Ayatollahul Khomeini.

Strategia lui Carter a funcționat. Șahul Iranului a plecat și a fost înlocuit de Ayatollah.

O altă descoperire interesantă despre întreaga afacere Khomeini este acuzația că Ayatollahul Khomeini din Iranul de astăzi nu este același Khomeini exilat de Șah în 1965, deși se presupune că este vorba de aceeași persoană. Un memorandum scris de un individ considerat a fi una dintre sursele cele mai bine informate din lume afirmă:

> În ediția din 11 iunie 1979, la pagina A-2, ziarul din Los Angeles *Herald Examiner* a tipărit un articol care punea problema autenticității Ayatollahului Khomeini. Articolul cita un editorial scris de William Hickey în *London Express*, care includea fotografii ale Ayatollahului Khomeini făcute când acesta se afla în Franța și în care se vedea că are numai nouă degete. Degetul mijlociu de la mâna dreaptă lipsea.
>
> Fotografii recente arată că actualul „Ayatollah Khomeini" are zece degete.

În plus, premierul iranian Amir Hoveida a declarat: „Îl cunosc personal și vă asigur că are numai nouă degete. Acest Khomeini este un impostor".

La scurt timp după această declarație, Hoveida a fost huiduit în sala în care depunea mărturie, târât afară din clădire și executat.

Nu se știe cine este acest nou Khomeini și de ce a trebuit să-l înlocuiască pe vechiul Khomeini. Un indiciu pentru rezolvarea acestui mister a fost oferit de colonelul Serviciului Militar de Informații din Polonia, Michael Goloniewski, expert în spionaj sovietic. El a lansat acuzația că agenții sovietici s-au infiltrat în secta musulmană a șiiților, din care face parte Ayatollahul, și că, de fapt, Ayatollahul Khomeini este un agent sovietic.

2. Sprijinirea terorismului comunist în Africa de Sud

Când senatorul Barry Goldwater s-a întors dintr-o excursie în Africa de Sud, a acuzat administrația Carter că și-a întemeiat relațiile politice cu Africa pe „«un plan elaborat cu influențe prosovietice». Goldwater a spus că «tot ce a întreprins administrația Carter în Africa s-a aflat sub influența directă a Uniunii Sovietice. Aceste acțiuni subminează atât de fățiș interesele strategice ale Statelor Unite încât pare că cineva urmează un plan elaborat cu influențe prosovietice». El spune că administrația «se implică în mod periculos în multe situații africane care o depășesc. Rezultatul este crearea unei stări de frică și confuzie, fundal pe care comunismul excelează, iar îndeplinirea obiectivelor sovietice avansează»".

3. Încredințarea canalului Panama unui dictator marxist

În timpul dezbaterilor televizate din 1976 între președintele Gerald Ford și candidatul Jimmy Carter, acesta din urmă a explicat: „Nu voi renunța niciodată la controlul complet sau de utilizare al zonei canalului Panama. Dar voi continua negocierile cu statul Panama... Nu voi înstrăina dreptul de întrebuințare a canalului Panama în viitorul previzibil".

Poate că motivul pentru care Carter a hotărât că „niciodată" însemna anul 1977 a fost incapacitatea crescută a guvernului marxist al lui Omar Torrijos de a-și achita ratele datoriei externe din ce în ce mai mari. Este relevant faptul că, atunci când Torrijos a pierdut controlul asupra canalului Panama, în 1968, datoria națională era de numai 160 de milioane de dolari. În 1977, când a recăpătat canalul Panama, aceasta ajunsese la 1,4 miliarde.

Editorialistul Charles Bartlett a fost de acord cu faptul că regimul dictatorial al lui Torrijos „a adus micul stat la asemenea datorii, încât tratatul privind retrocedarea canalului nu are susținători mai fervenți decât bancherii americani, ale căror speranțe de recuperare a datoriilor se reduc la o renaștere a credinței în economia statului Panama".

Datoria statului Panama către băncile din Statele Unite era atât de mare, încât Panama trebuia „să aloce aproximativ 47 de milioane de dolari – adică 39% din bugetul național – serviciului datoriei externe, tot prin împrumuturi masive. Fără îndoială, directorii băncilor creditoare americane, printre care Chase Manhattan, First National City Bank, Banca Americii, Trustul bancherilor, First National Bank of Chicago, Banca Națională Republicană din Dallas și Marine Midland Bank, banca negociatorului tratatului, Sol Linowitz, au realizat că singurul mod în care își puteau recupera banii cu dobânzile aferente era să-i asigure lui Torrijos controlul canalului, astfel încât acesta să strângă banii din taxe de transport".

Este foarte interesant că tratatul a fost încheiat în asemenea condiții încât Statele Unite au plătit guvernului statului Panama milioane de dolari pentru ca acesta să preia canalul.

Este important să ne amintim că „din cele aproximativ 30 de bănci care au acordat împrumuturi destul de îndoielnice, jumătate aveau cel puțin un trilateral în Comitetul Director. Dacă Panama n-ar fi rambursat aceste împrumuturi, câteva mari bănci internaționale ar fi dat faliment".

Este de asemenea interesant că cincisprezece din cei șaisprezece senatori din Senatul Statelor Unite care erau foști sau actuali membri ai Consiliului Relațiilor Externe au votat în favoarea tratatului.

Poporul american, care, conform sondajelor de opinie efectuate chiar înainte de semnarea tratatului, era împotriva acestuia cu o majoritate de 70%, și-a amintit cine au fost acei senatori care au votat pentru retrocedarea canalului și au participat la alegeri în 1978 și 1980.

Doisprezece dintre senatorii respectivi nu au mai fost aleși.

4. Trădarea guvernului din Nicaragua

Poate că cel mai limpede exemplu al abuzării președintelui Carter de puterea pe care i-a conferit-o funcția este răsturnarea guvernului din Nicaragua în 1979 și 1980. La 17 septembrie 1980, congresmanul Larry McDonald a acuzat administrația Carter (și prin urmare Comisia Trilaterală) de căderea guvernului din Nicaragua: „Politica Statelor Unite ale Americii, politica administrației Carter, a fost elaborată deliberat și calculat astfel încât să distrugă guvernul ales al poporului din Nicaragua și să aducă interesele cubaneze la putere prin sandiniști".

Președintele ales al statului Nicaragua, un ofițer antrenat la West Point, Anastasio Somoza, a ajuns și el la aceeași concluzie cu congresmanul McDonald. După ce a fost nevoit să-și părăsească funcția, președintele Somoza a scris o carte, intitulată *Nicaragua trădată*, în care face următoarele observații: „...Am ajuns la o concluzie incredibilă: există o conspirație planificată și deliberată a Statelor Unite care urmărește distrugerea formei republicane de guvernare".

Somoza a considerat că aceeași conspirație era responsabilă pentru răsturnarea guvernului său, și l-a indicat anume pe președintele Carter: „El a încredințat Nicaragua comuniștilor".

În continuare: „...trădarea aliaților anticomuniști fideli îl plasează pe președintele Carter în rândul întunecatelor forțe conspiraționiste mondiale. Repet, capcana trădătoare ordonată de președintele Carter nu a fost provocată de ignoranță, ci de interese".

Președintele Somoza a învinovățit din nou guvernul american: „...când Statele Unite preiau conducerea în mod conspirativ pentru a anihila națiunile anticomuniste, cred că este de datoria mea să vorbesc. Când am dovada susținută de fapte că Statele Unite ale Americii au ajutat și au tăinuit forțele negative ale comunismului, cred că poporul Statelor Unite trebuie să cunoască aceste fapte și manifestări de necontestat".

Pentru eforturile sale de a avertiza poporul american și restul lumii despre un adevăr pe care alte națiuni l-au aflat înaintea lui, acela că guvernul Statelor Unite nu este de încredere când se pune problema preluării puterii de către comuniști într-o națiune condusă de un guvern pașnic, președintele Somoza a murit violent, fiind asasinat în septembrie 1980. Această crimă a avut loc la numai câteva săptămâni după publicarea cărții sale.

Sandiniștii antrenați de sovietici dețineau acum controlul total al guvernului statului Nicaragua, iar principalul lor adversar fusese eliminat.

Au oferit ei oare poporului din Nicaragua o guvernare mai bună decât așa-zisul „despot tiranic" Somoza?

Un fost conducător sandinist nu crede acest lucru. El a declarat:

> Conducătorii comuniști ai statului Nicaragua au distrus mai mult în nouă luni decât Somoza în zece ani.
>
> Cam 12 000 de adversari ai regimului se află încă în închisoare. Sute de oameni pur și simplu au dispărut.
>
> Fiecare aspect al vieții din Nicaragua este dictat de comuniști.
>
> În fiecare zi, junta acumulează mai multe proprietăți imobiliare. Peste un milion de acri de teren arabil au fost deja confiscați, dar mai puțin de o cincime din pământuri sunt folosite în prezent. În două luni, sute de oameni vor muri de foame din cauza lipsei de alimente.

Un fost maior al Gărzii Naționale din Nicaragua este de acord cu această decădere. El a comunicat unui comitet al Congresului că sandiniștii depun eforturi pentru a încuraja revoluțiile din El Salvador, Honduras, Guatemala și Costa Rica. A declarat: „Consolidarea Americii Centrale, supunerea partidelor aflate la putere în Mexic și Venezuela vor permite accesul la bogatele terenuri petrolifere de pe continent. Dacă nu luăm atitudine pentru a neutraliza această eroare politică cât de curând, vor avea loc războaie civile în mai puțin de cinci ani".

După trădarea statului Nicaragua și încredințarea puterii forțelor sandiniste, administrația președintelui Carter a acordat ajutoare financiare de 75 de milioane de dolari, după ce președintele „s-a asigurat că regimul marxist din Nicaragua nu va finanța gherilele comuniste din El Salvador și Guatemala".

Au existat oameni în Statele Unite care au fost de acord cu acuzațiile prezentate mai sus. Legiunea Americană a adoptat următoarea rezoluție la convenția sa națională din 1980. Rezoluția cerea ca: „pentru protejarea intereselor țării noastre, Congresul Statelor Unite să inițieze o investigare amănunțită a Comisiei Trilaterale și a organizației sale fondatoare, Consiliul Relațiilor Externe, pentru a afla care este influen-

ța pe care a exercitat-o și o poate avea în continuare în politica internă și externă a Statelor Unite".

Însă mesajul real al acțiunilor guvernului Statelor Unite este indicat în următoarea afirmație a fostului prim-ministru al Angliei, Edward Heath: „Noi, cei din Europa, nu mai putem accepta ca Statele Unite să se implice în orice parte a lumii pentru a stabili o dreptate care nouă nu ne convine".

Cu alte cuvinte, America nu mai este un aliat pentru cei care caută eliberarea națiunii lor de sub tirania comunistă.

5. Alegerile din 1980

Însă drama finală a influenței constante a Comisiei Trilaterale o constituie alegerile prezidențiale din 1980, când Jimmy Carter și Walter Mondale au candidat pentru a fi realeși. Contracandidații lor erau Ronald Reagan, care nu era membru al Comisiei Trilaterale, și George Bush, membru în Comisie.

Un aspect interesant al acestor alegeri a fost candidatul membru al Comisiei Trilaterale John Anderson, care a concurat ca independent. Un articol din data de 1 august 1980 spunea că „Anderson s-ar retrage din cursa electorală dacă Jimmy Carter nu ar mai fi susținut de convenția democratică". Cu alte cuvinte, „independentul" John Anderson candida împotriva lui Jimmy Carter. Pare destul de ciudat că trilateralii acceptă ca doi membri ai Comisiei să candideze unul împotriva celuilalt, în afară de cazul în care dorința Comisiei ar fi eliminarea președintelui Carter. Această supoziție s-a adeverit mai târziu, când Anderson l-a susținut pe Mondale la președinție, în 1984.

Această posibilitate ridică o întrebare interesantă, și anume de ce l-a susținut Comisia Trilaterală pe Ronald Reagan, celălalt candidat, la alegerile din 1980.

Se pare că Reagan n-a fost prima opțiune a Comisiei Trilaterale. De exemplu, revista *U.S. News and World Report* a menționat la începutul anului 1978 candidatura altor doi membri ai Comisiei Trilaterale.

La 27 februarie 1978, într-un articol din respectiva revistă scria: „Conform înalților consilieri politici ai președintelui, oponenții cei mai periculoși ai lui Carter la alegerile din 1980 sunt George Bush (membru al Comisiei), un republican din Texas și guvernatorul statului Illinois, James Thompson (membru al Comisiei)".

Iar în 3 iulie 1978: „Susținătorii lui Ronald Reagan îl consideră pe guvernatorul James Thompson (membru al Comisiei) cel mai probabil candidat republican la alegerile prezidențiale din 1980".

Și revista a continuat indicarea membrilor Comisiei în 1980, mai întâi în numărul din 11 februarie: „Brusca intrare a lui George Bush (membru al Comisiei) în cursa electorală republicană... indică nevoia de a nominaliza un vicepreședinte moderat din Vest – probabil John Anderson (membru al Comisiei) sau guvernatorul James Thompson (membru al Comisiei), ambii din Illinois".

Și apoi, în 6 octombrie 1980: „Republicanii își pun deja problema cine va conduce partidul dacă Ronald Reagan își pierde postul de președinte. Consensul neoficial: Jack Kemp din New York (nu e membru al Comisiei) pentru conservatori, guvernatorul statului Illinois James Thompson (membru al Comisiei) pentru moderați – cu George Bush (membru al Comisiei), care solicită alți candidați".

Candidatul Ronald Reagan a fost întrebat, la 17 martie 1980, în Florida, dacă va accepta vreun membru al Comisiei Trilaterale în Cabinetul său, iar răspunsul său a fost următorul: „Nu, nu cred că Comisia Trilaterală este un grup conspiraționist, dar cred că interesele sale sunt devotate bancherilor internaționali, corporațiilor transnaționale și așa mai departe. Cred că nici un guvern al Statelor Unite nu trebuie să aibă primele 19 posturi ocupate de persoane din aceeași organizație, care să reprezinte un singur punct de vedere. Nu. Voi opta pentru ceva diferit".

Chiar înainte de alegeri, candidatul Ronald Reagan a fost întrebat cine conduce de fapt țara. El a răspuns: „Cred că există o elită în această țară, care își dorește o guvernare elitistă. Dorește ca țara să fie condusă de o mână de oameni pentru că nu crede că oamenii sunt în stare să-și conducă propriile vieți... Vom avea oare un guvern elitist, care ia decizii privind viața oamenilor, sau ne vom păstra încrederea pe care am avut-o atâtea secole că oamenii sunt capabili să ia aceste decizii și singuri?"

După alegeri, Reagan „a convocat o «echipă de tranziție» care să selecteze și să recomande candidații la posturile de importanță majoră în guvern. Din cele cincizeci si nouă de persoane desemnate de Reagan pentru alcătuirea acestei echipe, douăzeci și nouă făceau parte din Consiliul Relațiilor Externe (CFR), zece din grupul elitist secret Bilderberg și nu mai puțin de zece din Comisia Trilaterală".

Convenția republicană era îngrijorată de posibilitatea ca Reagan să-l nominalizeze pe George Bush în postul de vicepreședinte. Cu o zi înainte ca acesta să fie nevoit să ia o hotărâre, un grup de activiști conservatori l-a vizitat pe Reagan și i-au propus să nominalizeze un conservator, care să nu aibă legături cu grupurile elitiste împotriva cărora se pronunțase în public.

Reagan nu a luat în considerare această propunere și l-a ales pe George Bush, care, în afara faptului că era membru al Comisiei Trilaterale, făcea parte și din Consiliul Relațiilor Externe.

Chiar înainte ca Reagan să-l desemneze oficial pe George Bush la convenție, ca un indiciu a ceea ce urma, locțiitorii lui Reagan „au elaborat o propunere de platformă politică (pentru partidul republican) care ar fi denunțat Comisia Trilaterală și Consiliul Relațiilor Externe. Printre consecințele alegerii lui George Bush ca vicepreședinte se numără evitarea denunțării publice a Comisiei Trilaterale și a Consiliului Relațiilor Externe ca sponsori ai partidului republican în campania electorală".

Cu alte cuvinte, Reagan se hotărâse să-l desemneze pe George Bush în postul de vicepreședinte chiar înainte să se pună problema nominalizării oficiale a acestuia, iar el și suporterii lui nu doreau denunțarea Comisiei Trilaterale la convenție. Era extrem de important ca acel proiect de platformă politică să fie înlăturat.

Și așa s-a și întâmplat, iar membrul Comisiei Trilaterale George Bush a devenit nominalizatul lui Reagan. Iar Comisia Trilaterală și Consiliul Relațiilor Externe nu au fost denunțate public în timpul campaniei electorale.

După alegeri, președintele Reagan și-a continuat colaborarea cu Comisia Trilaterală și Consiliul Relațiilor Externe (CFR), numind:

64 de membri CFR;
6 membri ai Comisiei Trilaterale (CT);
6 membri CT și CFR și
5 foști membri CT

în posturi din administrația sa.

Partea a treia
PACEA GLOBALĂ

15. GUVERNUL MONDIAL ȘI PACEA

Obiectivul final al conspirației este să forțeze lumea să trăiască în pace sub conducerea unui guvern mondial. Dar planificatorii se confruntă cu o problemă: au folosit războiul ca metodă de controlare a oamenilor. Acum, trebuie să facă față nevoii de a controla oamenii pe timp de pace.

Această problemă a fost discutată în detaliu de către cei care au scris *Raportul din Muntele de Fier*. Acești indivizi au prevăzut ziua când vor fi nevoiți să conceapă programe internaționale special pentru a controla oamenii în perioada de pace. Gândul acesta le fusese străin, întrucât considerau că omul a trăit dintotdeauna pentru a-i domina pe ceilalți, provocând războaie în acest scop.

Ei au identificat problema: „Un substitut viabil al războiului nu poate fi o simplă farsă simbolică. Trebuie să implice riscul real de a distruge oamenii la o scară proporțională cu mărimea și complexitatea sistemelor sociale. Dacă nu asigură o amenințare credibilă pe viață și pe moarte, nu va acoperi funcția de organizare socială a războiului".

După identificarea problemei, următoarea etapă a fost să se descopere soluții la problema respectivă. Aceste soluții urmau să înlocuiască funcțiile reale ale războiului, acele funcții care au ajutat la controlarea omului pe timp de război.

În primul rând, aceste „surogate", sau înlocuitoare ale războiului, trebuie să îndeplinească două condiții principale:

1. Trebuie să provoace pagube și
2. Trebuie să opereze în afara sistemului cererii și ofertei.

A doua condiție înseamnă că nu trebuie să fie accesibile nevoilor oamenilor. Cu alte cuvinte, oamenii trebuie să nu poată pretinde ca guvernul să nu mai cheltuiască banii în mod păgubitor.

Iată înlocuitorii pe care i-au propus autorii *Raportului din Muntele de Fier*:

1. Asigurări de sănătate garantate în totalitate de guvern pentru toate categoriile sociale;

2. Posibilitatea ca fiecare să capete o calificare profesională prin educație;

3. Asigurarea unui spațiu locativ suficient pentru fiecare;

4. Transporturi în comun;

5. Un venit anual garantat;

6. O serie de programe imense de cercetare a spațiului, având obiective intangibile;

7. Pericolul poluării globale ca amenințare principală la adresa supraviețuirii speciilor;

8. Reintroducerea sclaviei sub forma serviciului militar;

9. Necesitatea universală ca procreația să se limiteze la produsele inseminării artificiale, lucru realizat prin intermediul apei potabile și anihilat cu un antidot deținut de guvern și

10. Un program de bunăstare socială.

Un corolar al studiului prevedea că „...amplitudinea pagubelor (în economia Americii) trebuie să fie mai mare de 10% din produsul național brut..."

(În numărul din 11 mai 1981 al revistei *US News & World Report* apare un grafic ce ilustrează că guvernul federal a cheltuit, începând din 1980, 22,9% din produsul național brut. Asta înseamnă, conform *Raportului din Muntele de Fier*, că guvernul federal poate cheltui cu ușurință aproape jumătate din venituri în mod intenționat risipitor.)

Raportul a conchis că: „nu s-au făcut niciodată studii serios documentate pentru a determina nivelul minim de distrugere a populației necesar pentru a menține credibilă amenințarea războiului în condiții politice variabile" și „frecvența ciclică optimă pentru «declanșarea» războaielor în circumstanțe istorice variabile" (alianțe variabile între politicile „balanțelor de putere").

Asta înseamnă că nu au calculat încă cât de des ar trebui să programeze războaiele și câți oameni ar trebui să omoare în război pentru a controla populația diverselor națiuni afectate.

Din punct de vedere moral, pare incredibil că mintea umană poate concepe asemenea planuri încurcate, cum sunt provocarea intenționată a războiului și păcii pentru controlarea oamenilor. Sau utilizarea pagubelor guvernamentale pentru a controla contribuabilii.

Acum, cititorul a înțeles de ce cheltuiește guvernul american banii din impozite pe:

> Studiul ritualului de împerechere a broaștelor din America Centrală;
> Cercetarea grupelor sangvine ale porcilor din zona poloneză Zlatnika;
> Studiul gândacilor din Germania;
> Analiza finisajului instrumentelor muzicale și
> Studiul habitatului natural al focilor.

Această abordare explică de asemenea de ce guvernul nu face nimic când serviciul telegrafic al agenției United Press publică un studiu conform căruia:

> Statele Unite pierd 10 miliarde de dolari pe an prin cheltuieli guvernamentale nerentabile.

Guvernul pierde banii *intenționat*!

16. UMANISMUL COMUNIST *MADE IN AMERICA*

Toată lumea crede că educația are scopul de a-i învăța pe copii „să scrie, să citească și să socotească". Cei care cred că aceasta este funcția de bază a educației se înșală.

Educația are funcții mult mai importante.

În 1979, mama unui absolvent al unui liceu din San Francisco a dat în judecată statul pentru că fiul ei, după doisprezece ani de „educație" publică, de-abia era în stare să scrie și să citească. Curtea de apel a considerat că statul n-a fost neglijent, întrucât: „Însăși știința pedagogiei este plină de diferențe și teorii contradictorii".

Prin urmare, cum nimeni nu știe ce este educația sau cum ar trebui să fie făcută, statul nu era responsabil că n-a învățat un copil să scrie și să citească, sau orice altceva, de altfel.

Una dintre cauzele tristei situații a „științei" cunoscute drept educație este introducerea treptată în sistemul școlar a filosofiei religioase cunoscută drept Umanism Laic.

Una dintre concluziile Comitetului Reece pentru Investigarea Fundațiilor Scutite de Impozit, conform consilierului principal al Comitetului, Rene Wormser, a fost că dovezile din timpul procesului „conduc la concluzia că într-adevăr există ceva asemănător unei conspirații printre anumiți pedagogi de vârf din Statele Unite, care urmărește să popularizeze socialismul prin intermediul sistemului școlar american. Mișcarea... este finanțată puternic de marile fundații..."

Domnul Norman Dodd, fostul director al Comitetului Congresului, a identificat sursa anumitor curente când a depus mărturie în fața Comitetului Legislativ al Guvernului Regional din Illinois, în 1978. El a depus mărturie despre giranții Fondurilor Carnegie pentru Pace Internațională, care au conștientizat că „...trebuie să controleze educația din America. Așa că au propus Fundației Rockefeller să împartă cu ei această sarcină. Fondurile Carnegie vor prelua acele aspecte ale educației care au semnificații internaționale, iar Fundația Rockefeller va prelua acea porțiune a educației care se ocupă de aspectele interne".

Congresmanul Eugene Cox a confirmat concluziile domnului Dodd când a depus mărturie: „Fondurile Fundației Rockefeller sunt folosite pentru finanțarea persoanelor și organizațiilor care urmăresc introducerea comunismului în școlile publice sau particulare din America..."

Dar planificatorii s-au confruntat cu o problemă enormă. Publicul american nu era pregătit să accepte introducerea comunismului în sistemele educaționale naționale. Planul era să se schimbe denumirea, dar nu și conceptele de bază, în așa fel încât poporul american să accepte predarea lui în școli.

Noul nume al concepției comuniste a devenit Umanismul Laic.

Laic înseamnă, conform dicționarului: „referitor la lucrurile lumești, diferit de lucrurile referitoare la biserică și religie".

Umanismul a fost definit de Asociația Umanistă Americană drept „credința că omul își face singur destinul. Este o filosofie constructivă, o religie ateistă, un mod de viață".

Observați că umanismul, conform propriilor reprezentanți, este de asemenea o religie, un nou mod de a trăi și de a percepe lumea.

Karl Marx, unul dintre primii care au legat conceptul comunismului de conceptul umanismului, a spus: „Comunismul, ca naturalism complet dezvoltat, înseamnă umanism..." Și: „Umanismul înseamnă negarea lui Dumnezeu și afirmarea totală a omului... Umanismul nu înseamnă nimic altceva decât marxism".

Iar în 1970, noul program al Partidului Comunist din SUA a declarat că: „Marxismul nu este numai rațional, ci și umanist în sensul cel mai bun și profund al termenului".

Sir Julian Huxley, un important om de știință, a scris: „Folosesc cuvântul «umanism» în sensul credinței că omul este un fenomen natural, la fel ca orice animal sau plantă; că mintea, corpul și sufletul lui n-au fost create printr-un fenomen supranatural, ci sunt produsul evoluției; și că nu se află sub controlul sau îndrumarea unei ființe supranaturale, ci trebuie să se bazeze pe el însuși și pe forțele proprii".

Filosofia și religia umanistă nu sunt noi, dar au trecut printr-o etapă de formalizare în 1933, când un grup de pedagogi, oameni de știință, preoți, autori și alții au publicat *Manifestul umanist*. Acest document conținea trei paragrafe dde introducere, urmate de cincisprezece platforme ce defineau punctul de vedere al noii filosofii și religii.

Citirea pe scurt a acestui manifest dezvăluie exact în ce cred umaniștii:

A sosit vremea pentru recunoașterea largă a schimbării radicale din credințele religioase ale lumii moderne.

Schimbarea științifică și economică a perturbat vechile credințe.

Religiile din întreaga lume se confruntă cu necesitatea de a se adapta noilor condiții create de cunoștințele și experiența acumulate până acum.

În fiecare domeniu de activitate umană mișcarea vitală este în direcția unui umanism sincer și explicit.

Prin urmare, afirmăm că:

Unu: Umaniștii religioși consideră că Universul există prin sine însuși și n-a fost creat.

Doi: Umanismul crede că omul face parte din natură și este rezultatul unui proces continuu de evoluție.

Șase: Suntem convinși că a trecut vremea credinței în teism (credința într-un Creator).

Paisprezece: Umaniștii sunt ferm convinși că actuala societate, acaparatoare și motivată de profit, s-a dovedit inadecvată. Trebuie stabilită o ordine economică socializată și cooperativă, care să evolueze până la punctul în care va fi posibilă distribuirea echitabilă a mijloacelor de trai.

O scurtă trecere în revistă a fiecărei platforme dezvăluie adevărata natură a filosofiei și religiei umaniste.

Prima platformă explică ideea că universul a existat dintotdeauna și n-a fost creat. Prin urmare, nu mai este nevoie de un Creator.

Cea de-a doua platformă afirmă credința în evoluționism, ca motiv al apariției omului; omul a apărut din nimic, ca rezultat al luptei sale continue cu mediul înconjurător.

Cea de-a șasea platformă afirmă credința umaniștilor că vremea teismului (credința în Dumnezeu sau zei) a trecut. Prin urmare, umaniștii cred, întrucât nu există un Creator, că nici nu trebuie să credem în El.

Umaniștii sunt atei.

Iar cea de-a paisprezecea platformă afirmă că sistemul economiei libere este inadecvat și trebuie înlocuit cu sistemul comunist de distribuire forțată a tuturor bunurilor produse de societate.

Prin urmare, umaniștii care au semnat acest manifest în 1933 și-au bazat întreaga filosofie pe o platformă cu trei stâlpi de susținere. Umaniștii erau evoluționiști, atei și comuniști.

Credințele lor sunt în perfectă concordanță cu filosofiile lui Weishaupt, Marx și Lenin.

Însă implicația cea mai semnificativă a manifestului este faptul că una dintre cele treizeci și patru de persoane care l-au semnat în 1933

a fost John Dewey, așa-numitul „părinte al educației progresive". Poziția domnului Dewey în domeniul educației a devenit clară în 1974, când revista *Saturday Review* i-a sărbătorit cincizeci de ani de activitate. Revista a ales personalitățile de marcă din diverse domenii, inclusiv educație, și le-a cerut să identifice cea mai importantă personalitate din domeniul respectiv.

Cel mai important pedagog în timpul celor cincizeci de ani, adică în perioada 1924-1974, a fost, conform pedagogilor aleși de *Saturday Review*, umanistul John Dewey.

Unul dintre cei care au votat pentru Dewey a spus despre acesta: „Nici o altă persoană n-a influențat în asemenea măsură pedagogii din America".

John Dewey și-a afirmat clar punctul de vedere într-o serie de cărți și publicații, pe toată perioada cât a lucrat în domeniul educației. Una dintre declarațiile sale conținea credințele lui de bază despre Dumnezeu și religie. El a scris: „Nu există Dumnezeu, și nici suflet. Deci nu este necesar sprijinul religiei tradiționale. O dată dogma și crezurile excluse, adevărul imuabil este de asemenea mort și îngropat. Nu avem nevoie de legi naturale fixe sau de valori absolute".

Iată cum își exprimă Dewey părerea despre două subiecte de interes:

1. Problema adevărului și
2. Problema valorilor morale absolute.

Afirmația lui Dewey că „adevărul imuabil este mort" sfidează logica umană. Cuvântul „imuabil" înseamnă, conform dicționarului, „neschimbat", iar „adevăr" înseamnă „fapt stabilit". Cum poate un „fapt stabilit" „neschimbat" să fie „mort", se pare că nu este foarte relevant pentru domnul Dewey.

Când Dewey își exprimă cea de-a doua părere, despre absența valorilor absolute fixe, morale, se încadrează în gândirea comunistă. Lenin însuși a vorbit asemănător despre moralitate când a declarat: „Noi, bineînțeles, spunem că nu credem în Dumnezeu. Nu credem în moralitate eternă. Este moral ceea ce ajută la distrugerea vechii societăți". Și apoi: „Este moral tot ceea ce contribuie la anihilarea vechii ordini sociale exploatatoare și la unirea proletariatului".

Lenin a identificat religia ca sursă a conceptelor umane asupra moralității. El a scris: „Trebuie să combatem religia. Jos religia! Trăiască ateismul! Răspândirea ateismului este sarcina noastră principală. Astfel, vom aboli orice religie sau morală".

Se pare că întrebarea cum poate fi abolit ceva fix, absolut sau etern i-a scăpat lui Lenin, ca și lui Dewey, de altfel. Singura soluție ar fi ca cei doi indivizi să abolească acele instituții umane care propovăduiesc moralitatea: familia și biserica. O dată realizat acest lucru, ar fi posibil să prezinte omenirii alternativa: „noua moralitate".

Această gândire a evoluat lent și s-a dezvoltat în ceea ce numim astăzi „etica de situație", care ne învață că moralitatea depinde de individ și de situațiile în care el este implicat. Etica de situație se definește astfel: „Ce e bine pentru mine poate fi rău pentru tine; ce e corect într-un anumit moment, poate fi greșit în următorul..."

Și: „...într-o situație sunt de preferat binele și dreptatea. Nu greșeala scuzabilă, ci binele pozitiv".

Profesorul Joseph Fletcher, un teolog episcopal, a scris o carte pe subiectul eticii de situație, care include următoarea frază: „Pentru mine nu există reguli de nici un fel. Orice este bine sau rău în funcție de situație. Ce e greșit în anumite cazuri poate fi corect în altele. Iar această abordare sinceră reprezintă o revoluție în morală".

Este într-adevăr o revoluție în morală. Este noua moralitate, conformă cu teoriile economice ale comunismului, teoriile științifice ale evoluționismului și teoriile religioase ale ateismului.

O mică digresiune în moralitatea eticii de situație a fost exprimată de cunoscutul autor Ernest Hemingway, care a spus: „Știu doar că ceva e moral dacă te simți bine după aia și e imoral dacă te simți prost după aia".

(Hemingway n-a explicat cum ar încerca să justifice acțiunile unui ucigaș nebun, care ucide pentru că „îi face plăcere". Ar fi iarăși interesant să aflăm ce-ar face Hemingway dacă un astfel de căutător de „plăcere" ar încerca să-i ia viața.)

Etica de situație cuprindea de asemenea predarea educației sexuale în școlile din Statele Unite. Unul dintre numeroasele procese care condamna ce se predă la aceste cursuri a avut loc în San Francisco, când un comitet ad-hoc de părinți și profesori a dat în judecată Consiliul de Educație al Statului California, urmărind să oprească predarea educației sexuale, care îi învăța pe copii că nu există valori bune sau rele.

Avocatul acuzării a spus Curții: „Acest gen de educație se reduce la comentariul dintr-un ghid al profesorului, care spune: «Sperăm că ați învățat că nu există răspunsuri corecte sau greșite. Fiecare persoană are punctul ei de vedere, care este corect pentru ea»".

Unii învinovățesc predarea educației sexuale fără valori de rata crescută a sinuciderilor în rândul tinerilor. Tânărului elev i se spune că este corect să facă orice dorește sau crede că i-ar face plăcere, iar când face acest lucru, aceeași societate care l-a învățat valorile respective îl pedepsește. Studentul se confruntă cu o dilemă adesea insurmontabilă, și nu găsește altă scăpare decât sinuciderea.

Dar această libertate sexuală se încadrează în planurile marilor organizatori. Aldous Huxley a explicat planul în 1948, în cartea sa *Viteaza lume nouă*: „Cum libertatea politică și economică se diminuează, libertatea sexuală tinde... să crească. Iar dictatorul... va avea dreptate să încurajeze această libertate. În combinație cu libertatea de a visa cu ochii deschiși din cauza drogurilor, cu filmele și radioul, va ajuta la acceptarea de către subiecți a supunerii ce reprezintă destinul lor".

Deci umanismul a devenit noua religie, care va înlocui vechile religii iudeo-creștine. De fapt, președintele Asociației Umaniste Americane, Lloyd Morain, a declarat că umanismul este „...o religie fără Dumnezeu, revelație divină sau sfinte scripturi".

Ideea că umanismul este o religie a fost confirmată de Curtea Supremă de Justiție a SUA în 1965, când s-a dat verdictul în cazul SUA contra Seeger: „Credința... umanistă propovăduită sincer drept religie va fi recunoscută ca religie conform Legii de Selecție a Religiei".

Și iarăși, în cazul Torcase contra Watkins, Curtea a judecat că: „Printre religiile din Statele Unite care nu propovăduiesc neapărat credința în existența lui Dumnezeu se numără: budismul, taoismul, cultul etic, umanismul laic și altele".

Deci când Madlyn Murray O'Hair a obținut de la Curtea Supremă să se interzică copiilor începerea zilei de școală cu o rugăciune, pentru că dorea să separe „religia și statul", ce a făcut de fapt a fost să înlocuiască o religie cu alta: credința în Dumnezeu cu credința în umanism.

Doamna O'Hair era conștientă de acest lucru, căci fusese editor la revista *Umanistul liber* și fusese aleasă în Comitetul Director al Asociației Umaniste Americane în 1965, iar în 1973 realeasă pentru un al doilea mandat de patru ani.

Printre alți umaniști sau persoane care și-au exprimat încrederea în religia umanistă se numără și Walter Mondale, vicepreședintele lui Jimmy Carter și candidatul democrat la alegerile prezidențiale din 1984. El a declarat: „Deși n-am aderat niciodată oficial la o societate umanistă, cred că sunt membru prin moștenire. Tatăl meu a fost preot umanist și m-a hrănit în copilărie cu foarte mult umanism. Toată familia mea a fost influențată de această tradiție, inclusiv fratele meu Lester,

care e preot unitarian, conducător al cultului etic și președinte al Frăției Umaniștilor Religioși". (Domnul Mondale este, sau a fost, membru al Consiliului Relațiilor Externe și al Comisiei Trilaterale.)

Lester Mondale, fratele mai mare al lui Walter, a semnat atât primul manifest umanist, cel din 1933, cât și *Manifestul umanist II*, scris în 1973.

Manifestul umanist II, publicat la patruzeci de ani după cel dintâi, a reiterat în principiu credințele primului manifest, însă de această dată umaniștii au cerut „...construirea unei comunități mondiale", bazată pe „dezvoltarea unui sistem de legi mondiale și ordine mondială, sub autoritatea unui guvern transnațional".

Guvernul mondial avea nevoie de o religie mondială, iar umaniștii s-au oferit voluntari.

17. PUERICULTURA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Educația este un instrument important pentru creșterea copiilor cu ajutorul experienței trecutului. Biblia, în Pilde 22:6, explică de ce: „Crește-ți copilul pe calea pe care trebuie s-o urmeze, iar la bătrânețe nu se va abate de la ea".

Partidul Comunist a hotărât de asemenea că educația este importantă pentru viitorul său. Educația a devenit una dintre preocupările lui principale în Statele Unite, iar în 1919 a adoptat următorul slogan: „Dați-ne o generație de copii mici pe care să-i ducem la maturitate, și vom avea o formă bolșevică de guvern sovietic".

Chiar și Hitler a sesizat, în cadrul Partidului Național-Socialist din Germania, importanța educației. Într-un discurs ținut în 1939, el a proclamat: „Când un adversar declară: «Nu voi trece de partea ta», eu îi răspund calm: «Copilul tău deja ne aparține. Ce ești tu? Te vei duce. Însă urmașii tăi se află acum în tabăra noastră. În scurt timp, ei nu vor mai ști nimic în afară de noua comunitate»".

Mai devreme, în 1937, Hitler a spus poporului german: „Acest nou Reich nu-și va ceda tineretul nimănui, ci îl va lua și îi va da propria educație și propria creștere".

Această preocupare pentru creșterea tinerilor în sensul colectivizării a fost confirmată în 1932, când William Z. Foster, pe-atunci președintele Partidului Comunist din SUA, a scris o carte intitulată *Spre o Americă sovietică*, în care a sesizat: „Printre măsurile elementare pe care le va adopta guvernul american sovietic pentru viitorul revoluției culturale se numără următoarele: școlile, liceele și universitățile vor fi coordonate și grupate de un Departament Național pentru Educație și de filialele sale locale. Studiile vor fi revoluționate, curățate de religie, patriotism și alte aspecte ale ideologiei burgheze".

Foster a respectat învățăturile lui Karl Marx, care a inclus această platformă în *Manifestul comunist* pentru a-i ajuta pe comuniști să „socializeze" țările dezvoltate:

10. Educație gratuită pentru toți...

Marx, asemeni lui Hitler, Lenin și Partidului Comunist din SUA, și-a dat seama că dacă poate controla educația tinerilor, poate controla viața economică și socială în care vor trăi aceștia, iar dacă toți vor crede în aceleași idealuri, nu se vor opune statului.

Acest lucru a fost confirmat de Bertrand Russel, care a scris despre Johann Fichte pretinzând că acesta „a afirmat că educația urmărește să distrugă libera voință, astfel încât elevii, după ce sunt învățați așa, să fie incapabili... să gândească sau să se comporte altfel decât și-au dorit profesorii lor".

Russel a mai explicat: „Alimentația, injecțiile și poruncile se vor combina încă de la cea mai fragedă vârstă pentru a produce personalitatea și credințele pe care autoritățile le consideră dezirabile, iar orice critică serioasă la adresa puterii va deveni imposibilă din punct de vedere psihologic. Chiar dacă toți vor fi nefericiți, ei se vor considera fericiți pentru că așa le va porunci guvernul".

Noul proiect de a folosi școlile pentru a modela personalitatea elevilor după cum vrea guvernul a fost elaborat de o uniune națională a profesorilor, Asociația Națională pentru Educație (ANE). Într-un raport intitulat *Educația anilor șaptezeci*, ANE a scris:

> Școlile vor deveni clinici, al căror scop va fi să asigure tratament individual, psiho-social, fiecărui elev, iar profesorii trebuie să devină terapeuți psiho-sociali.
>
> Asta include medierea biochimică și psihologică a procesului de învățare, căci vor fi introduse medicamente experimentale care să inducă elevului calități cum sunt personalitatea, capacitatea de concentrare și memoria.
>
> Copiii vor deveni obiecte de experimentare.

Asemenea „experimentare" pe copiii de astăzi implică folosirea medicamentului Ritalin, pentru a corecta comportamentul anumitor elevi.

Dar n-a fost dintotdeauna așa. În primul rând, americanii nu și-au dat copiii pe mâna statului pentru a fi educați. De fapt, primele școli din America au fost particulare, în principiu școli creștine, unde copiilor le predau părinți sau profesori angajați de părinți. Manualul inițial a fost Biblia, iar toate cheltuielile erau suportate de părinți, care doreau ca odraslele lor să fie crescute cum credeau ei de cuviință.

Chiar și părinții fondatori ai Americii se temeau pentru siguranța copiilor lor și n-au inclus educația în atribuțiile primului guvern.

James Madison, de exemplu, și-a manifestat dezaprobarea față de implicarea guvernului în educația copiilor: „Dacă Congresul poate folo-

si banii pentru bunăstarea generală... atunci poate numi profesori în fiecare stat... Puterile Congresului submineaza însăși fundația, însăși natura formei de guvernământ stabilite de poporul american".

Dar chiar și atunci existau forțe care elaborau planuri educaționale statale sau naționale pentru poporul american. Prima lege de acest fel a fost adoptată în 1642 în Massachusetts, și prevedea ca părinții să-și învețe copiii să citească în limba engleză și să le predea principiile religiei.

Această lege a fost urmată de o alta în 1647, care cerea orașelor de peste 50 de gospodării să-și învețe copiii să citească și să scrie. Comunitățile de peste 100 de familii trebuiau să înființeze o școală de gramatică – acestea au fost primele școli publice din Statele Unite.

Thomas Jefferson, un om cu principii contradictorii, se pare, a propus statului Virginia, în 1779, o lege care să stabilească un sistem obligatoriu de școli publice, însă locuitorii statului i-au respins propunerea și au refuzat să voteze legea.

Restul statelor, cu excepția statului Massachusetts, au continuat să le permită părinților să-și educe copiii fără legi sau școli publice...

Unii au insistat în încercarea de a implica guvernul federal (sau statal) în procesul de educare a copiilor. Unul dintre aceștia a fost Robert Owen, „părintele socialismului modern".

Domnul Owen, un susținător al metodei voluntare de a demonstra că socialismul funcționează, a înființat o școală specială pentru copiii muncitorilor de la o fabrică de textile din New Lanark, Scoția, în cadrul unui experiment socialist. A început să educe copiii de la vârsta de un an, dar tentativa sa de a-i învăța socialismul a eșuat, o dată cu experimentul său socialist.

În 1825, Owen a venit în Statele Unite și a început alt experiment socialist, de această dată în New Harmony, Indiana. El a numit acest experiment „centrul ateismului revelator".

Owen, care credea că personalitatea umană a fost deformată de „spălarea religioasă a creierului", a înființat din nou o școală pentru copiii muncitorilor și, din nou, în 1826, experimentul a eșuat.

Marea lecție pe care au învățat-o Owen și urmașii lui a fost că educația trebuie să preceadă crearea societății socialiste. Cu alte cuvinte, poporul american nu era încă pregătit să accepte socialismul și, începând cu acel moment, s-a decis promovarea educației publice naționale, ca etapă preliminară spre construirea socialismului. Oweniții și-au dat seama că trebuie să separe copiii de părinții lor pentru a le putea propovădui avantajele sistemului socialist. Procesul educațional trebuia demarat cât mai devreme posibil – s-a sugerat vârsta de doi ani – după separarea copiilor de părinți.

Owen a conștientizat faptul că părinții erau forța principală care le insufla copiilor valorile sociale, iar această învățătură trebuia stopată, altfel socialismul nu putea avea succes în Statele Unite.

În 1829, un susținător al teoriilor lui Owen a declarat: „Marele obiectiv era să scăpăm de creștinism și să transformăm bisericile în centre științifice. Planul era să înființăm... școli naționale din care să fie exclusă orice formă de religie, în care să nu se predea decât cunoștințe verificabile prin simțuri și la care toți părinții să fie obligați să-și trimită copiii..."

În 1829 „oweniții și-au organizat activitățile la scară națională sub forma unei societăți secrete, pentru a-și atinge scopul de instituire a educației publice universale".

Datorită eforturilor oweniților, sau poate datorită altora, statul Massachusetts a creat Comitetul Educației și l-a numit prim-secretar pe Horace Mann în 1837, adică la numai opt ani de la crearea societății secrete a oweniților.

Domnul Mann a făcut un tur al statului, predicând nevoia de educație publică. Eforturile lui au fost încununate de succes, de un asemenea succes încât a fost supranumit „părintele educației publice americane".

Mann a scris: „Ce însemna biserica pentru omul medieval trebuie să devină școala publică pentru omul democrat și rațional. Dumnezeu va fi înlocuit prin conceptul de bun public".

În martie 1840, statul Massachusetts a trebuit să voteze legea privind desființarea Comitetului Educației. Un susținător al acestei legi a declarat: „Ideea ca statul să controleze educația pare... un precedent periculos, de care trebuie să ne temem, căci orice încercare de a forța școlile să se conformeze unui model unic va distruge spiritul de competiție, concurența și însăși dorința de autoperfecționare".

Legea a fost respinsă.

Astăzi, criticii educației publice fac afirmații de genul: „Scopul educației nu se mai limitează la a împărți fapte și cunoștințe... Scopul... este schimbarea valorilor sociale ale copilului și îndepărtarea lui de valorile tradiționale, considerate fixe, permanente sau absolute".

John Dewey s-a arătat de acord cu aceste afirmații când a spus că școlile „au un rol activ în decidereea ordinii sociale viitoare, pe măsură ce profesorii se conformează forțelor care determină controlul social sau economic".

Dewey și-a început cariera de pedagog în 1894, când a fost angajat de Universitatea Chicago. Acolo și-a demarat „școala experimentală". A lucrat acolo până în 1904, când și-a dat demisia și s-a transferat la

Colegiul Profesoral al Universității Columbia. Aici a avut acea mare influență în domeniul educației.

Aparent, Dewey n-a predat niciodată elevilor, ci s-a concentrat asupra celorlalți profesori. Astăzi, 20% din totalul supraintendenților din America și 40% din profesorii de colegiu au diplome de calificare de la Universitatea Columbia, unde Dewey a lucrat mulți ani ca șef de catedră.

Dewey a avut plăcerea de a-i educa pe patru sau cinci dintre frații Rockefeller, inclusiv pe David și Nelson. David și-a luat doctoratul la Universitatea Chicago.

Bunicul lor, John D. Rockefeller, a înființat Comitetul de Educație Generală, strămoșul actualei Fundații Rockefeller, ca mijloc de a le prezenta bogătașilor avantajele educației publice. Președintele Comitetului, Frederick T. Gates, a scris: „Dispunem de resurse nelimitate pentru planurile noastre, iar oamenii se conformează docili dorințelor noastre. Convențiile educației actuale ni se șterg din minte și, nestânjeniți de tradiție, ne manifestăm bunăvoința față de un popor recunoscător și cooperant..."

Filosofia personală a lui Dewey despre ateism, socialism și evoluționism a avut efect asupra întregului campus universitar, nu numai în cadrul școlii de pedagogie. Un absolvent al Universității Columbia, Whittaker Chambers, care a devenit mai târziu membru al Partidului Comunist, a scris despre zilele lui de studenție: „Când am intrat la universitate eram foarte conservator, atât în viața de zi cu zi, cât și în politică, și tocmai treceam printr-o experiență religioasă. Între timp am renunțat, din proprie voință, și la conservatorism, și la religie".

Atașamentul lui Dewey față de socialism și comunism s-a concretizat în 1905, când Societatea britanică Fabian a înființat o sucursală americană numită Societatea Socialistă Intercolegială. John Dewey a fost unul dintre fondatori. În 1921, societatea și-a schimbat numele în Liga pentru Democrație Industrială și și-a enunțat obiectivul: „educație pentru o nouă ordine socială, bazată pe producție în scopul consumului, și nu în scopul profitului".

Dewey a devenit mai târziu președintele organizației.

La sfârșitul anilor douăzeci, Dewey a plecat în Rusia pentru a ajuta la organizarea sistemului educațional marxist. Însă nici chiar dictatorul comunist Iosif Stalin n-a putut tolera „educația progresivă" a lui Dewey, așa că acesta a fost nevoit să se întoarcă în SUA. Din păcate, elevii lui Dewey din Rusia n-au fost la fel de norocoși, căci Stalin i-a deportat pe toți în Siberia.

Ideile lui Dewey au fost totuși acceptate de guvernul american, întrucât, în 1969, Comisia pentru Sănătate Mintală și Copii a emis un raport care declara: „Școala, ca instituție socială majoră în cadrul comunității, trebuie să-și asume responsabilitatea directă pentru atitudinile și valorile din dezvoltarea copilului".

În Statele Unite, familia și biserica erau instituțiile tradiționale care le insuflau copiilor sistemul de valori. Se pare că instituția familiei și învățăturile religioase trebuiau distruse pentru ca școala să poată deveni noul mentor al copilului.

Partidul Comunist a pus punctul pe „i" în 1968: „Ducând povara de a avea grijă de copii, mamele își asumă o responsabilitate care ar trebui să aparțină societății sau guvernului".

Problema planificatorilor a devenit înlăturarea mamelor din cămin, pentru ca odraslele lor să poată fi îndrumate de către stat. Unul dintre cele mai bune instrumente ale planificatorilor este inflația, care-l determină pe soț să-și roage soția să se angajeze, pentru a avea bani suficienți. De-aici vine întrebarea: cine va avea grijă de copil dacă mama nu e acasă?

Atunci, guvernul intră în scenă și oferă soluția la problema pe care el însuși a creat-o: oferă familiei o creșă. Iar copilul intră sub tutela statului chiar mai devreme decât înainte.

Și alții contribuie la distrugerea familiei, încurajând femeia să plece de-acasă. Noua mișcare de „eliberare" a soțiilor de sarcinile casnice are ca intenție lăsarea copilului fără supraveghere parentală. Mișcarea de „emancipare a femeii" susține uneori, inconștient, înlăturarea soției din cămin.

În plus, planificatorii fac presiuni asupra părinților hotărâți să-și înscrie copiii în școli particulare, care nu propovăduiesc ateismul, evoluționismul sau umanismul. Acești părinți le dau multă bătaie de cap planificatorilor, așa cum evidențiază fostul președinte al Universității Harvard, James B. Conant:

> Cred, totuși, că avem motive să ne temem de un sistem educațional dual în anumite state, care va amenința unitatea democratică oferită de școlile publice.
>
> Mă refer la dorința anumitor oameni de a crește numărul și proporțiile școlilor particulare...
>
> După părerea mea, școlile noastre acoperă orice crez. Cu cât vor urma mai mulți tineri cursurile școlilor particulare, cu atât va crește amenințarea la adresa unității noastre democratice.

Se pare că domnul Conant n-a explicat cum acoperă școlile publice orice crez, când în America un singur partid politic are dreptul să scoa-

tă din programa școlară orice i se pare că îi contrazice credințele religioase sau nereligioase. De exemplu, renunțarea la rugăciuni în școală, pentru că au deranjat-o pe umanista Madlyn Murray O'Hair.

Situația care permite cuiva să înlăture o învățătură din școală pentru că aduce atingere valorilor sau religiei unei familii sau persoane a fost descrisă de preotul A. A. Hodge, în 1887:

> Se poate demonstra că, dacă fiecare partid din stat are dreptul să excludă orice crede că nu e adevărat, atunci credincioșii trebuie să se conformeze cu cel ce crede cel mai puțin, iar apoi să se conformeze cu cel ce nu crede în nimic, indiferent cât de mică ar fi comunitatea de atei sau agnostici.
>
> Este evident că, respectând această schemă, dacă va fi aplicată constant și intensiv peste tot în țară, sistemul național de educație din Statele Unite va deveni cel mai eficient instrument din lume pentru propagarea ateismului.

Guvernul îi ajută pe cei care doresc să elimine alternativa rămasă părinților obiectivi: școlile particulare. De exemplu, la 20 mai 1979, Curtea Supremă a abolit legea care oferea părinților o reducere de impozite dacă își trimiteau copiii la o școală particulară, cerându-le astfel părinților să plătească dublu o asemenea educație: o dată la școala publică, și încă o dată la școala particulară.

Următoarea problemă a planificatorilor este hotărârea vârstei exacte la care poate începe educarea copilului.

În 1974, președintele ANE, James Harris, a cerut într-un editorial ca „banii cheltuiți acum... să fie de patru ori mai mulți pentru... a asigura educația publică începând cu vârsta de trei ani".

Previziunile pentru anii șaptezeci ale ANE indicau că vârsta la care începe educația ar trebui micșorată. „Când încep să funcționeze programele preșcolare, educatorii își vor asuma responsabilitatea oficială pentru educarea copiilor începând cu vârsta de doi ani".

Dr. Robert C. Wood, membru al Consiliului Relațiilor Externe și președintele Universității Massachusetts, a cerut ca vârsta să fie și mai mică: „Sistemul educațional de stat (trebuie) să-și extindă funcțiile și asupra copiilor între un an și cinci ani, întrucât familia nu reușește să-și îndeplinească obligațiile". Wood a spus că familia continuă să eșueze în rolul său de a pregăti copiii pentru școală și a cerut creșe și grădinițe cu programe mai ample.

Nedorind să rămână mai prejos, președintele Nixon a mutat data începerii educației și mai devreme, declarând: „Primii cinci ani din viața copilului reprezintă o problemă specială a guvernului federal".

Cei care doresc să îndepărteze copiii de părinţii lor pot folosi descoperirile unei organizaţii numite Centrul de Servicii Educaţionale. Acesta a ajuns la concluzia că bebeluşii între patru şi şase luni pot învăţa să citească înainte chiar de a putea vorbi sau merge.

Părinţii care cred că au dreptul să-şi păstreze copiii ar trebui să se îngrijoreze cu privire la această informaţie, înainte ca educatorii să decidă că ar fi mai bine să-i înveţe pe copii să citească, luându-i de lângă părinţii lor la vârsta de patru luni.

Următoarea întrebare pe care ar fi logic să ne-o punem este ce se întâmplă cu părinţii care refuză să-şi trimită copiii la şcoli unde li se predau alte valori decât cele cu care sunt de acord.

În toamna anului 1970, şase copii au fost luaţi de la părinţii lor şi plasaţi în familii adoptive pentru că părinţii refuzaseră să-i trimită la o şcoală publică unde se preda educaţie sexuală, ceea ce era în contradicţie cu convingerile lor religioase.

În 1972, un tată şi-a pierdut fiica pentru că a refuzat s-o lase să meargă în ceea ce considera el a fi o zonă cu criminalitate crescută. Judecătorul l-a amendat pe tată.

Şi, mai recent, în august 1981, copiii unui pastor au fost forţaţi să se întoarcă la şcoala din care acesta îi retrăsese, pentru că simţea că în şcoală erau expuşi homosexualităţii şi drogurilor, ceea ce contravenea convingerilor sale religioase.

Aceste acţiuni sunt aparent în concordanţă cu opinia exprimată de German White, un oficial al Biroului pentru Dezvoltarea Copilului din SUA: „Părinţii nu vor să fie incompetenţi, dar sunt, iar remediul constă în stabilirea de către guvern a unor standarde acceptabile în creşterea copilului".

Dacă părinţii sunt consideraţi incompetenţi, atunci nu sunt în stare să-şi crească copiii, iar statul trebuie să-i înlocuiască cu părinţi acceptabili.

Aceşti noi părinţi se numesc profesori.

Părinţii acceptaţi de stat sunt organizaţi şi ei în două uniuni. Acestea sunt Asociaţia Naţională pentru Educaţie (ANE) şi Federaţia Americană a Profesorilor (FAP).

Secretarul executiv al ANE a fost timp de aproape douăzeci de ani, din 1935, Willard Givens, care a afirmat public: „Suntem convinşi că ne aflăm astăzi în pragul unei culturi mărețe... Dar pentru a îndeplini aceste lucruri, trebuie să aibă loc multe schimbări drastice. Acest laissez-faire fără viitor (sistemul economiei de piaţă) trebuie distrus în totalitate, iar noi toţi, inclusiv proprietarii, trebuie să ne supunem unui control social sporit".

Această uniune a propus destule obiective în trecut, printre care se numără următoarele:

1. Educarea tineretului pentru o comunitate globală;
2. Promovarea unor puteri sporite pentru Națiunile Unite;
3. Promovarea Declarației de Interdependență;
4. Opoziție la creditarea taxelor de școlarizare;
5. Susținerea unui Plan de Sănătate Națională (medicină socializată);
6. Opoziție la orice legislație în favoarea școlilor particulare;
7. Noțiunile de bază (scris, citit, socotit, istorie, educație civică, geografie) să nu ocupe mai mult de un sfert din timpul elevului;
8. Controlul populației;
9. Umanismul laic;
10. Creșe federale și
11. Creșterea sprijinului și controlului federal al educației.

În afară de susținerea acestor obiective controversate, ANE s-a opus, printre altele, următoarelor:

1. Control local asupra școlilor publice;
2. Finanțarea locală a școlilor publice;
3. Cenzurarea manualelor de către părinți;
4. Programe de impozitare care să scutească familiștii de plata taxelor și
5. Creditarea taxelor de școlarizare pentru părinții care plătesc atât pentru o școală publică, cât și pentru una particulară.

În plus, oficialii ANE adoptă atitudini care devin publice prin intermediul diverselor publicații. Un fost președinte ANE, Katherine Barrett, a spus: „profesorul va deveni mesagerul valorilor, un filosof. Profesorii nu vor mai fi victime ale schimbării, vor fi agenți ai schimbării".

Lenin ar fi fost cu siguranță de acord cu această declarație, întrucât și el a afirmat: „Doar remodelând radical învățământul, organizarea și educația tinerilor vom reuși să ne asigurăm că eforturile generației tinere vor avea ca rezultat crearea unei societăți care să înlocuiască vechea societate, mai exact, crearea unei societăți comuniste".

ANE are o soluție și pentru profesorii care-și dau seama cum stau lucrurile și încearcă să schimbe situația. Iată sfatul ANE pentru acești profesori: „Profesorii care nu se încadrează în schimbare nu au ce căuta aici. Se pot reprofila ca instructori de dans... dar sunt periculoși pentru copii, pentru învățământ și pentru ei înșiși dacă rămân în sălile de curs".

Cealaltă uniune a profesorilor se numește Federația Americană a Profesorilor (FAP).

Această asociație a avut sprijinul Partidului Comunist din Statele Unite încă din luna mai a anului 1937: „Putem observa cât de importantă este constituirea Federației Americane a Profesorilor" și „Sarcina Partidului Comunist trebuie să fie în primul și-n primul rând să trezească conștiința de clasă a profesorilor și să-i organizeze în Federația Americană a Profesorilor... Federația Americană a Profesorilor trebuie să se ocupe în primul rând de problemele stringente ale profesorului (salariu, program de lucru, libertate academică etc.)... Federația Americană a Profesorilor lansează acum o amplă campanie legislativă pentru asistență federală în educație (în 1937)..."

Esența educației și conexiunea ei cu umanismul a fost rezumată de Charles Francis Potter în cartea sa *Umanismul, o nouă religie*: „Educația este astfel un aliat puternic pentru umanism, iar fiecare școală publică din America este o școală de umanism. Ce pot face școlile religioase de duminică, unde copiii se întâlnesc o dată pe săptămână și învață doar frânturi, pentru a contracara cele cele cinci zile pe săptămână de învățătură umanistă?"

Există însă un scop și mai sinistru al educației din zilele noastre. Acesta a fost detaliat de dr. Medford Evans, care a scris: „...școlile guvernamentale consideră o chestiune politică să cheltuiască cât mai mulți bani posibil și să împartă cât mai puține cunoștințe, atâta timp cât a cheltui înseamnă a avea putere, iar a-i lăsa pe copii ignoranți monopolizează puterea în mâinile câtorva inițiați din interiorul guvernului".

Partea a patra
CONSPIRAȚIA ȘI GUVERNAREA TOTALĂ

18. VICTORIA ȘI REVOLUȚIA, AMÂNDOUĂ LA FEMININ

Cea mai mare victorie din lupta dintre Conspirație și cei care iubesc libertatea a fost eșecul Conspirației de a impune controlul guvernamental total asupra poporului american atât la 1 mai 1976 (aniversarea a două sute de ani de la înființarea Iluminaților), cât și la 4 iulie 1976 (aniversarea a două sute de ani de la înființarea Statelor Unite ale Americii).

Fundația acestui act revoluționar a fost construită conform unui plan devenit public în numărul din februarie al revistei *New World News*, editată de organizația engleză Reînarmarea Morală.

S-a pretins că așa-numitele „reguli revoluționare de la Düsseldorf" au fost descoperite de soldații Aliaților din timpul primului război mondial în Düsseldorf, Germania, în sediul unei organizații revoluționare. Totuși, acest lucru n-a fost niciodată verificat, spre satisfacția multor istorici.

Oricum, aceste reguli expuneau un plan incredibil de creare a condițiilor necesare pentru declanșarea unei revoluții:

A. Corupeți tinerii: îndepărtați-i de religie. Stârniți-le interesul pentru sex. Cultivați-le superficialitatea. Distrugeți-le sinceritatea;
B. Controlați toate mijloacele de publicitate, adică:

1. Abateți atenția oamenilor de la guvern prin intermediul sporturilor, cărților și pieselor de teatru sexy și alte trivialități.
2. Divizați oamenii în grupuri ostile, aducând mereu în discuție probleme controversate fără mare importanță.
3. Distrugeți încrederea oamenilor în liderii lor înnăscuți, acoperindu-i pe cei din urmă cu dispreț și ridiculizându-i.
4. Predicați întotdeauna adevărata democrație, dar preluați puterea cât mai repede și nemilos posibil.
5. Distrugeți credibilitatea guvernului, încurajându-i extravaganța, provocați teama de inflație ridicând prețurile și cultivați starea de nemulțumire.
6. Induceți crize nejustificate în industriile vitale, încurajați conflictele civile și mediatizați atitudinea prea lentă și blândă a guvernului cu privire la aceste nereguli.

C. Găsiți un pretext pentru ca toate armele de foc să fie înregistrate, luând în considerare posibilitatea de a le confisca și de a lăsa populația fără apărare.

Conspirația considera probabil că aceste programe au reușit deja și că era timpul să avanseze spre scopul final de instituire a controlului guvernamental total.

Una dintre condițiile care trebuiau îndeplinite pentru ca planul să aibă succes era o generație de tineri nu doar negați de societate, ci și antrenați de război și de dorința de a se răscula împotriva sistemului. Factorul major care a contribuit la crearea acestei atitudini în rândurile tinerilor americani a fost războiul din Vietnam, creat și controlat de Conspirație tocmai pentru a induce condițiile cerute pentru ca planul să aibă succes: războiul urmărea să creeze în primul rând o cultură a drogurilor în America și, în al doilea rând, o societate tânără, dornică să se ridice împotriva guvernului american.

Jerry Rubin, unul dintre tinerii rebeli ai societății anilor șaptezeci și fondatorul grupului numit Yippie, a scris o carte intitulată *Fă-o!*, în care își detaliază interesul pentru epoca rebelă în care a trăit.

Cartea avea următoarea dedicație: „Pentru Nancy, droguri, televizorul color și revoluția violentă" și avertiza cititorul: „Citește această carte luat! (drogat)".

Rubin a recunoscut că războiul din Vietnam a fost fals: „Amerikanii (sic) nu luptă pentru nimic palpabil, mirosibil, vizibil sau credibil. Morțile lor sunt futile și irosite. «De ce să mor pe dealul Hamburger?», se întreabă soldatul amerikan (sic) fumând o țigară în timp ce țintește spre capul căpitanului care i-a ordonat să apere un deal... Vietnamul este un simbol. Adevăratul Viet Kong (sic) e în San Diego".

Rubin și-a dat seama că adevăratul război avea loc în orașele din America.

El a comentat scopul real al drogului numit marijuana: „Marijuana este drogul comuniștilor".

A scris despre noua moralitate a eticii de situație: „Tinerii Yippie spun că, dacă nu te amuză, n-o face. Vedem sexul, rock'n roll-ul și drogurile ca făcând parte din complotul comunist de a cuceri Amerika (sic). Ideea Yippie de amuzament este răsturnarea guvernului. Tinerii Yippie sunt maoiști (susținători ai comunistului chinez Mao Zedong)".

Este relevant faptul că, deși cartea lui Jerry se opune sistemului, a fost publicată de o editură care face parte din sistem: Ballantine Books, în asociație cu Simon & Schuster.

Începutul sfârșitului planurilor Conspirației a avut loc la Convenția Partidului Democrat din 1968, de la Chicago. Martorii își aduc aminte de micile grupuri de tineri hippie-yippie care au ieșit în stradă și au fost arestați pentru încălcarea legilor din Chicago. Jerry Rubin a recunoscut că a fost dezamăgit de numărul mic de asemenea tineri: „Visam, la un moment dat, că în Czechago (așa scrie Jerry Chicago) vor veni 500 000 de oameni. Ne așteptam să fie cam 50 000. Poate că 2 000 sau 3 000 de nebuni... au venit până la urmă".

Este extrem de important că domnul Rubin spera să răspundă tocmai 500 000 de protestanți apelului său din Chicago. Acesta ar fi fost exact numărul de oameni necesari pentru provocarea a două incidente înrudite.

Colonelul Edward Mandell House avea nevoie de o armată de 500 000 de oameni pentru ca Philip Dru să poată cuceri Președinția și să impună dictatura militară asupra poporului american în cartea *Philip Dru – administrator*.

Și tot 500 000 era numărul de soldați pe care urma să-i conducă generalul Smedley Butler în 1933 pentru a impune o dictatură militară în America.

Aparent, cei care consideră că ar fi mai bine ca America să fie sub dictatură simt că e nevoie de 500 000 de rebeli pentru a convinge poporul american să accepte schimbarea formei de guvernământ.

Unii spun că Chicago a fost un test, pentru a vedea câți oameni pot fi atrași într-un loc unde se știe că vor avea loc proteste, iar în acest caz, tinerii au dezamăgit Conspirația – n-au venit destui la Chicago. Unii spun că așa a început Conspirația să-și revizuiască planurile.

Rubin a recunoscut că evenimentele din Chicago fuseseră planificate: „Doream tulburări. Le-am plănuit. Nu eram victime inocente. Ne-am adresat cererile atât de scandalos pentru că doream ca orașul să ne refuze. Am făcut toate acestea cu un scop – să facem orașul să reacționeze ca într-un stat totalitarist".

Manipularea studenților pentru provocarea conflictelor nu e ceva nou.

Ediția a XI-a a *Enciclopaedia Britannica*, publicată în 1911, descrie o încercare de a folosi tinerii extremiști în scopuri politice în Rusia:

> Printre studenții din universități și colegii tehnice, Turgheniev (un scriitor rus) a observat o mișcare șocantă și originală – băieți și fete cu haine jegoase, care puneau la îndoială și ridiculizau interdicțiile comun acceptate și formalitățile vieții sociale, vorbind despre reorganizarea societății pe baze strict științifice.

> Ei inversaseră convențiile înfățișării exterioare – bărbații lăsându-și părul lung, iar femeile tăindu-l scurt și adăugând din când în când perechea suplimentară de ochelari albaștri...
>
> Înfățișarea, comportamentul și discuțiile lor puteau șoca oamenii obișnuiți, dar asta îi lăsa indiferenți, întrucât depășiseră nivelul așa-numitei opinii publice, disprețuiau respectul filistin și chiar le făcea plăcere să scandalizeze oamenii aflați încă sub influența a ceea ce ei numeau prejudecăți învechite.
>
> Aveau un dispreț profund și nedisimulat pentru estetică, sentimentalisme și rafinamente de orice fel.
>
> Printre instituțiile depășite care trebuiau abolite, căci reprezentau un obstacol în calea progresului, se numărau: religia, familia, proprietatea privată și administrația centralizată.
>
> Religia urma să fie înlocuită cu științele exacte, familia cu dragostea libertină, proprietatea privată cu colectivizarea și administrația centralizată cu o federație a statelor independente...

Însă acesta nu era un caz izolat. Economistul Ludwig von Mises, care se afla în Germania înainte de izbucnirea primului război mondial, a scris:

> În deceniul de dinaintea primului război mondial, Germania... a fost martoră la apariția unui fenomen nemaiîntâlnit până atunci – mișcarea tineretului. Bande turbulente de băieți și fete colindau țara, făcând mult zgomot și chiulind de la școală...

Cu alte cuvinte, chiar și îmbrăcămintea neobișnuită a tinerilor hippie moderni sau a grupului Yippie era un element folosit din cele mai vechi timpuri pentru a crea diviziuni în societate. Acești extremiști din Rusia prerevoluționară și din Germania antebelică erau manipulați de către sistem pentru a condiționa oamenii să se schimbe radical. Asta s-a întâmplat în 1968 în Statele Unite.

Rubin era totuși conștient că tinerii erau manipulați. El a scris: „Revoluția este profitabilă. Deci capitaliștii încearcă să o vândă".

Și: „Capitaliștii au aliați în rândurile comunității revoluționare: pletoși care au rol de intermediari între copiii străzii și oamenii de afaceri milionari".

Rubin știa că mai exista un grup conștient de faptul că tinerii erau manipulați. El a identificat și acest grup: „Tinerii hippie ne consideră politicieni, iar politicienii ne consideră hippie. Numai aripa dreaptă vede cine suntem noi de fapt".

Unul dintre grupurile care luptau pentru o „comunitate revoluționară" se numea Studenții pentru o Societate Democrată. Statul știa bine că aceștia erau o organizație comunistă. De fapt, un articol din

martie 1969 spunea: „Sarcina noastră principală este să construim o mișcare revoluționară marxist-leninistă", a declarat Michael Klonsky, secretar executiv al organizației Studenții pentru o Societate Democrată (SSD).

Guvernul, cu ajutorul raportului Comitetului pentru Securitate Internă privind planurile Studenților pentru o Societate Democrată pentru liceele din America, a studiat organizația în amănunt. Președintele Comitetului, congresmanul Richard Ichord, a afirmat: „Scopurile SSD au fost exprimate într-un manifest tipărit în iunie 1969: «Scopul este distrugerea imperialismului american și obținerea unei lumi fără clase sociale – comunismul mondial»".

În 1980, un agent FBI a spus că gruparea intenționează să comită incendieri, atentate cu bombe, asasinări – cu scopul de a răsturna forma democrată de guvernământ a Statelor Unite și cu obiectivul final de a institui comunismul mondial.

Totuși, în pofida tuturor dovezilor referitoare la SSD, organizația a primit în continuare bani de la guvernul pe care urma să-l răstoarne. În 1970, un grup de oameni ai legii din Ohio a primit un instructaj privind tulburările din campusul universitar, în care li s-a comunicat că... „raportul unei comisii din Illinois privind situația cheltuielilor de stat afirmă că 192 000 de dolari din fondurile federale și 85 000 de dolari din fondurile Fundației Carnegie au fost alocați Studenților pentru o Societate Democrată... în toamna anului 1969".

Un raport similar a venit de la David Gumaer, un agent sub acoperire participant la demonstrațiile SSD, care a raportat că se mira de unde veneau banii pentru toate activitățile și a descoperit rapid că veneau de la Națiunile Unite, Fundația Rockefeller, Fundația Ford, Sindicatul Șoferilor Profesioniști, prin intermediul extremiștilor, la fel ca și trabucurile cumpărate cu bani americani de la ambasada Cubei.

Alt student, James Kirk, a confirmat raportul lui Gumaer. Kirk, recrutat de FBI când era încă student la Universitatea Ohio, s-a implicat în SSD, Clubul WEB Du Bois, Panterele Negre și Partidul Comunist. În 1969, Kirk a plecat din partid și, în anul următor, a depus mărturie în fața Comitetului Senatului pentru Securitate Internă. Mărturia lui a fost următoarea: „Tinerii... habar nu au că sunt niște marionete în mâinile guvernului pe care susțin că-l urăsc. Extremiștii cred că luptă împotriva celor foarte bogați, ca Rockefeller și Ford, și nu-și dau seama că exact aceștia le finanțează revoluțiile și ii manipulează în interese proprii".

Și încă un student, James Simon Kunen, povestește în cartea sa intitulată *Incidentul Căpșuna* despre o ședință strategică a SSD la care a participat și în care un student dădea raportul de la o convenție SSD la care participase. Studentul a raportat că: „...oameni de la masa rotundă a afacerilor internaționale... au încercat să cumpere câțiva extremiști. Acești oameni controlează industriile lumii și s-au adunat pentru a hotărî ce vom face în continuare. Ei sunt aripa stângă a clasei conducătoare. S-au oferit să ne finanțeze demonstrațiile din Chicago. Și noi am oferit bani ESSO (lui Rockefeller). Vor să facem mai multă agitație extremistă ca ei să pară de centru în timp ce se orientează spre extrema stângă".

Până și șeful Panterelor Negre, Eldridge Cleaver, a început să-și dea seama că bogații încearcă să-și cumpere o revoluție. În introducerea la cartea lui Jerry Rubin, *Fă-o!*, domnul Cleaver a scris: „Există un pericol în dezvoltarea sănătoasă a revoluției americane, iar acesta este faptul că, de multe ori, revoluționarii sunt manipulați de clasa conducătoare pentru a părea o amenințare mai mare decât sunt în realitate".

Jerry Rubin a amplificat gândurile lui Cleaver despre cum încearcă guvernul să prezinte revoluția mai mare decât a fost de fapt. În capitolul zece din cartea sa intitulată *Fiecare revoluționar are nevoie de un televizor color*, Rubin spune: „Walter Cronkite este cel mai bun organizator al SSD. Unchiul Walter scoate harta Statelor Unite ale Americii, cu campusurile universitare care au explodat azi încercuite. Rapoarturile bătăliei. Toți copiii se gândesc: «Vreau și eu să-mi văd campusul pe harta aia». Televizorul crește generații de copii care vor să crească mari și să se facă rebeli. Televiziunea dovedește teoria dominoului: dacă pică un campus, atunci pică toate. Presa nu *comunică* «știrile», ci *le creează*".

Dar deși se pare că sistemul n-a reușit să adune o armată suficient de mare încât să perturbe aniversarea bicentenarului, planul continuă.

În 1971, s-a format o organizație care mai târziu și-a schimbat numele în Comisia Bicentenară a Poporului (CBP). Jeremy Rifkin a devenit directorul organizației.

Mai târziu, Subcomitetul Senatului pentru Securitate Internă a investigat Comisia Bicentenară. Raportul spunea: „Ziarul *New York Times*, de exemplu, a publicat la 26 mai 1975 un articol scris de Jeremy Rifkin despre libertatea economică. Acest articol reprezintă, în mare, o rescriere a declarației CBP de independență economică, în care cere eliminarea sistemului economiei libere, sau a «sistemului corporat», cum îl numește el".

Rifkin și-a făcut publice opiniile când a scris într-un ziar extremist din noiembrie 1971: „Relația dintre Thomas Paine, Sam Adams, Benjamin Rush și poporul american cu Lenin, Mao (Zedong), Che (Guevara) și lupta tuturor oamenilor oprimați din lume constă în sincera neînțelegere a idealurilor revoluționare".

Alt avertisment că SUA se putea confrunta cu probleme la 4 iulie 1976 a fost dat de directorul FBI, Clarençe Kelly, care a declarat la 4 noiembrie 1975 că „terorismul va crește la aniversarea bicentenară a națiunii".

CBP și-a continuat totuși planurile și a emis un ziar de opt pagini care cerea ca 150 000 de patrioți să li se alăture la Washington la 4 iulie 1976 pentru a-și declara „independența față de marile afaceri ale lumii". Ei au avertizat cititorii că America urma să aibă „o petrecere pe care n-o va uita niciodată".

Alți indivizi au aderat la declarația CBP. Ziarul spunea că la mitingul CBP vor vorbi, printre alții, Rubin Carter „Uraganul", Jane Fonda, reverendul Jessie Jackson și dr. Benjamin Spock. Costurile acestor activități au fost iarăși suportate, cel puțin parțial, de guvern, căci, conform numărului din 11 octombrie 1975 al revistei *Human Events*, Fondul Național pentru Științe Umane, sponsorizat de guvernul federal, a acordat CBP aproape 400 000 de dolari.

Dar CBP n-a făcut mare vâlvă la 4 iulie 1976, întrucât n-a reușit să adune numărul de adepți de care avea nevoie pentru a provoca incidentul dorit de sistem.

În afară de planurile de a tulbura bicentenarul, a existat în interiorul Statelor Unite o mișcare pentru convocarea unei convenții constituționale. Unul dintre cei care cereau rescrierea Constituției SUA era Zbigniew Brzezinski, care a scris la pagina 238 a cărții sale *Între două epoci*: „Apropiata aniversare a două sute de ani de la proclamarea Declarației de Independență poate justifica convocarea unei convenții constituționale naționale pentru reexaminarea cadrului instituțional oficial. 1976 sau 1989 reprezintă datele potrivite acestui scop..."

Confirmarea faptului că se pregătea ceva a fost dată, parțial, de Societatea John Birch, care a publicat în *Buletinul* său din octombrie 1977 către membrii săi: „Acum câteva luni, prin amabilitatea câtorva prieteni de-ai noștri care au dorit să-și păstreze anonimatul, am obținut unul dintre manifestele editate de (Clarence Douglas) Dillon, care sunt împărțite acum membrilor de grad inferior care au nevoie de asemenea informații și îndrumări ca bază de susținere"

Societatea Birch a considerat că ce știa domnul Dillon era suficient de important pentru a fi adus la cunoștința celor care încercau să demaște Conspirația. Domnul Dillon, au crezut ei, știa planurile Conspirației, întrucât fusese conducătorul firmei bancare internaționale Dillon, Read & Co și președintele Fundației Rockefeller. În plus, domnul Dillon ocupase timp de patru ani, în timpul administrațiilor Kennedy și Johnson, postul de secretar al Trezoreriei, cu siguranță un post controlat de interesele Rockefeller, fiind de asemenea membru al Consiliului Relațiilor Externe.

Scrisoarea domnului Dillon, conform Societății Birch, a dezvăluit două fapte importante: primul a fost că, până în 1970, mulți inițiați (deși nu i-a numit așa) au sperat că anul 1976 va fi anul ceremoniei de inaugurare a *noii ordini mondiale*.

Dar, după cum a subliniat în continuare domnul Dillon, până în 1970 conducătorii de vârf ai Conspirației au realizat că planul era imposibil de îndeplinit. Și au elaborat noul program, deja pus în practică, conform căruia erau necesari încă cincisprezece ani. Asta înseamnă că planul Conspirației prevedea un incident în jurul anului 1985, adică în termen de cincisprezece ani plus sau minus un an sau doi de la schimbarea de plan din 1970.

Anul 1985 părea să se încadreze în termenul dat de rușii comuniști. De exemplu, șeful Partidului Comunist Sovietic, Leonid Brejnev, a afirmat în 1973 despre anul 1985: „Noi, comuniștii, trebuie să colaborăm cu capitaliștii un timp. Avem nevoie de credite, agricultură și tehnologie. Dar vom continua programele de militarizare masivă și, *pe la mijlocul anilor optzeci* (1985?), vom putea reveni la o politică externă mult mai agresivă, destinată să răstoarne raportul de forțe" (sublinierea noastră).

S-a referit mai exact la anul ales într-un discurs ținut în 1973 la Praga, în fața inițiatorilor Pactului de la Varșovia: „Aveți încredere în noi, tovarăși, căci până în 1985, beneficiind de destinderea politică actuală, vom atinge majoritatea obiectivelor din Europa de Vest. Ne vom consolida poziția. Ne vom îmbunătăți economia. Și va avea loc, de asemenea, o inversare decisivă a raportului de forțe, încât, în 1985, ne vom putea exercita voința oriunde va fi nevoie".

Brejnev n-a precizat cum urma să-și exercite voința, dar un posibil răspuns la această întrebare a venit de la senatorul Barry Goldwater, în august 1971, conform unui articol din ziarul *Los Angeles Harold Examiner* intitulat „Goldwater avertizează cu privire la pericolul șantajului nuclear rus". În articol scria: „Senatorul Barry Goldwater a afirmat

sâmbătă că balanța puterii mondiale s-a înclinat în favoarea Uniunii Sovietice în asemenea măsură încât șantajul nuclear internațional nu mai este imposibil. Singura concluzie este că Uniunea Sovietică încearcă să câștige o superioritate militară atât de amplă încât să nu mai aibă adversari, și astfel orice mișcare politică a Uniunii Sovietice să fie susținută de o putere copleșitoare".

Deci, conform scenariului prezentat mai sus, se pare că rușii, care și-au construit încet, dar constant cea mai puternică forță militară din lume și superioritatea militară în raport cu forțele Vestului (cu asistența Statelor Unite), pot amenința Statele Unite cu declanșarea războiului nuclear. Astfel, guvernul american putea fi forțat fie să intre în război, fie să accepte un ultimatum rus.

Confirmarea posibilității ca 1985 să fie anul unei asemenea conflagrații a venit din diverse alte surse.

Una dintre acestea este cartea intitulată *Al treilea război mondial, august 1985*, scrisă de generalul Sir John Hackett și șase colegi de-ai săi, toți ofițeri NATO în retragere. Cartea a fost scrisă în 1973 și conține „planul de bătălie al celui de-al treilea război mondial".

Cartea detaliază cum va începe Uniunea Sovietică războiul la 11 noiembrie 1984, după „revolta muncitorilor din Polonia".

Războiul se termină cu înfrângerea Uniunii Sovietice la mai puțin de o lună de când a izbucnit.

Au existat avertismente că Statele Unite au fost depășite din punct de vedere strategic și că se află în pericol. Un asemenea avertisment a venit în 1980, de la cincizeci de amirali și generali în retragere care au prevenit America de faptul că „se află într-un pericol mai mare azi decât oricând după Pearl Harbor".

De fapt, Henry Kissinger a spus că oricum e prea târziu și că Statele Unite ar trebui să obțină o afacere cât mai bună din concurența cu URSS. În 1976, când Kissinger era secretar de Stat, editorialistul Sindicatului Național, Ernest Cuneo, a scris:

> Surse de încredere afirmă că modelul doctorului Henry Kissinger s-a schimbat de la cel din secolul al XIX-lea, al lui Metternich, la cel al lui Spengler, din secolul XX.
>
> Asta înseamnă că Kissinger a renunțat la politica balanței de putere și a acceptat teoria lui Spengler conform căreia Vestul nu are viitor și trebuie să accepte un rol secundar, pentru că nu are rost să se împotrivească „valului viitorului". „Valul viitorului" înseamnă, desigur, ascensiunea comuniștilor.
>
> Noua poziție a lui Kissinger presupune că poporul american nu are curajul sau puterea să reziste comuniștilor în caz de război.

Prin urmare, Kissinger încearcă să obțină cea mai bună încadrare posibilă în noul raport de forțe.

Pare mai înțelept ca guvernul american să adopte o poziție în care să nu aibă capacitatea sau mijloacele de a rezista presiunilor comuniste, astfel încât, când guvernul rus va amenința America cu războiul nuclear, poporul american să ceară guvernului să accepte orice soluție pentru a evita războiul.

Președintele american îi va întreba pe ruși care sunt alternativele. Răspunsul rușilor va fi că unirea într-un guvern mondial este suficientă, iar poporul american va răsufla ușurat când oferta va fi acceptată de guvernul american.

Pentru ca scenariul și teoria să funcționeze este necesar un element suplimentar.

Acesta este un președinte care să nu se teamă să îi înfrunte pe ruși, deși știe că nu dispune de mijloacele militare necesare. Trebuie să fie un republican care să se fi împotrivit suficient de mult timp comuniștilor și care să fi trimis trupe militare într-o insulă mică (Grenadia) la amenințarea marxismului. Nu putea fi un democrat, căci Partidul Democrat s-a opus constant confruntării directe cu comuniștii.

Se pare că americanii joacă în două tabere în același timp: simulând combaterea înverșunată a rușilor, vor ajunge să nu se poată împotrivi vreunei ofensive ruse.

O altă piesă care se potrivește în acest puzzle este faptul că Americii i se spune că guvernul nu dispune de o putere militară sau nucleară comparabilă cu cea a rușilor într-o confruntare armată. O dovadă a acestei strategii a ieșit la iveală într-un interviu cu John Tower, președintele Comitetului Senatului pentru Forțe Armate, care a reafirmat opinia amiralilor și generalilor în retragere, care considerau că America era în pericol din cauza puterii sale militare reduse. Titlul articolului era „Statele Unite se confruntă cu inferioritatea militară".

Articolul era însoțit de grafice care demonstrau cât de periculos de mult fuseseră depășite Statele Unite în ceea ce privește numărul bombardierelor, proiectilelor și megatonajului de focoase estimat.

Două articole apărute la interval de două luni au dezvăluit teama poporului american, care presimțea că războiul nuclear va izbucni în următorii zece ani.

Și toate poveștile despre handicapul forțelor militare americane (prăbușirea avioanelor pentru că piloții erau drogați, 50% din militari sunt dependenți de droguri etc.) conving încet-încet opinia publică nu numai că America nu are putere militară și nucleară, ci și că armata nu poate rezista unui act de agresiune.

Nu este greu, având acest scenariu, să înțelegem de ce au fost eliberați ostatecii americani din Iran la scurt timp după alegerile din 1980 (pentru a uni poporul american sub pretextul patriotismului) și de ce tentativa de salvare a ostaticilor a eșuat atât de ridicol (o notă informativă împărțită în Statele Unite raporta că liderii arabi sunt speriați și dezamăgiți după nereușita tentativă de salvare, pentru că și-au dat seama că Statele Unite sunt un aliat slab).

Un alt apel la patriotismul american a avut loc la Jocurile Olimpice din 1984, când Rusia s-a retras din concurs. America a câștigat un număr imens de medalii. Recunoștința Americii față de campionii săi s-a manifestat printr-o afișare publică a patriotismului național proamerican. (Un fabricant de steaguri a declarat că cererea de steaguri a fost atât de mare în acel an încât a depășit capacitatea de producție.) Americanii au ajuns să-și iubească țara suficient de mult încât să nu-și asume riscul unui război nuclear cu Rusia.

O altă dovadă că acest scenariu este corect este că președintele Reagan pare a fi imun la discreditări (presa l-a poreclit „președintele de teflon"; nimic nu se lipește de el). Lucru neobișnuit, ținând cont că dreapta conservatoare declarase de mult că presa este împotriva ei și că tot ce întreprinde este greșit din punctul de vedere al mass-media. Americanii uitaseră tratamentul aplicat de presă senatorului Barry Goldwater, nu cu mult timp în urmă, când acesta candidase la președinție în 1964.

În noiembrie 1981 au avut loc două evenimente create pentru a speria aliații Americii din NATO cu amenințarea unui război nuclear. Primul a fost declarația secretarului de Stat Haig din timpul administrației Reagan că NATO avea planuri să testeze o armă nucleară în „scop demonstrativ", pentru a demonstra inamicului că a depășit limitele toleranței permise într-un război convențional. Bomba urma să fie aruncată în Europa, iar asta a înspăimântat popoarele din națiunile aliate.

Al doilea eveniment care urma să alarmeze statele NATO a fost intrarea submarinelor sovietice în apele suedeze. Întrebarea dacă aceste submarine erau sau nu dotate cu arme nucleare nu a fost niciodată clarificată, dar chiar dacă navele aveau la bord astfel de arme, armata suedeză n-a aflat de prezența lor decât când au intrat într-o zonă militară secretă. Această acțiune avea ca scop să înspăimânte și mai mult aliații cu eventualitatea unui război nuclear în Europa.

Ambele acțiuni petrecându-se într-un interval de timp atât de scurt, intenționau să convingă statele aliate din NATO că ambele părți implicate puteau declanșa cu ușurință un atac nuclear fără ca europenii să aibă habar de acest lucru.

Un alt element important al scenariului a fost introdus la 19 iunie 1978, când președintele Jimmy Carter a creat printr-un ordin al executivului complet neconstituțional organizația numită Agenția de Administrare a Crizelor Federale (FEMA – *Federal Emergency Management Agency*). Această organizație este o agenție civilă, care are capacitatea de a instaura un guvern totalitar în cazul unei crize interne sau internaționale.

FEMA are autoritatea de a:

Repartiza milioane de muncitori, reorganiza industria națională și sistemul bancar și redistribui toate resursele economice și accesul la transporturi;

Opera la orice nivel de guvernare, prin agenți aflați deja la Washington și în restul teritoriului;

Institui raționalizarea tuturor surselor de energie și

Ordona evacuarea în masă a rezidenților din perimetrul centralelor nucleare.

E o coincidență interesantă faptul că incidentul din Three Miles Island a avut loc la o zi după ce FEMA a devenit operațională. FEMA s-a deplasat la locul accidentului nuclear și, conform revistei *Fusion*, „...a întreținut o atmosferă de panică și a pledat pentru evacuarea în masă, care i-ar fi dat autoritate asupra tuturor celorlalte corpuri guvernamentale, statale și federale, cu excepția biroului guvernatorului".

Există dovezi că incidentul din Three Miles Island a fost rezultatul unui act de sabotaj. Una dintre dovezi este faptul că un articol antinuclear apărut în 1978 în revista extremistă *Harrisburg* prevăzuse că va avea loc un accident în apropiere de centrala din Three Miles Island la data de 29 martie 1978, adică data *exactă* la care a avut loc accidentul nuclear.

Altă dovadă este faptul că investigatorii incidentului nu au reușit să identifice persoana care a închis valvele pompelor de rezervă, care ar fi răcit reactorul în caz de accident.

Oricum, incidentul din Three Miles Island cu siguranță n-a fost o „întâmplare".

Acuzațiile că s-au răspândit cantități mari de radiații în mediul înconjurător s-au dovedit false.

Dr. Petr Beckmann, distinsul editor al revistei *Access to Emergency* și profesor de inginerie electrică la Universitatea Colorado, a pus problema astfel:

Radioactivitatea totală produsă în dezastrul de la Harrisburg a fost de 80 de miliremi (conform mărturiei oficiale a secretarului HEW).

Asta înseamnă un surplus de radiații egal cu cel suportat de o persoană în timp ce s-ar deplasa din Pennsylvania până în biroul editorului acestei publicații (Munții Stâncoși auriferi au un nivel de radiații de 144 m) timp de mai puțin de un an.

Ce fel de persoană?

O persoană la fel cu cea care a stat dezbrăcată 24 de ore pe zi lângă centrală pe toată perioada incidentului.

Într-o încercare de a stopa zvonurile despre pericolul pe care îl reprezintă centralele nucleare pentru viața umană, dr. Edward Feller, un cercetător care a lucrat la elaborarea bombei cu hidrogen și în domeniul siguranței energiei nucleare, a publiçat un anunț în numărul din 31 iulie 1979 al ziarului *Wall Street Journal*. Acest anunț dă răspunsuri întrebărilor principale referitoare la Three Miles Island.

Iată câteva întrebări și răspunsuri:

Î: Cât de periculoase sunt radiațiile emise de o centrală nucleară?

R: Dacă stai lângă o centrală nucleară timp de un an primești mai puține radiații decât în timpul unei călătorii cu avionul Boeing 747 din New York în Los Angeles.

Să mă exprim altfel. Radiația emisă de o centrală nucleară este de 5 miliremi pe an (o unitate de măsură foarte bună pentru a face comparații).

În Dallas oamenii primesc cam 30 de miliremi pe an, din mediul ambiant, clădiri, pietre etc. În Colorado, oamenii primesc 130 de miliremi anual din mediul natural.

Prin urmare, plecând din Dallas spre Boulder, primești de zece ori mai multe radiații pe an decât persoana care locuiește chiar lângă centrala nucleară.

Î: La ce radiații s-au expus oamenii din zona Three Miles Island în timpul accidentului?

R: Să vă explic în felul următor: sângele uman conține potasiu 40, care iradiază organismul cu 25 miliremi pe an. Dintre oamenii care nu munceau la reactor, câțiva au fost iradiați cu 25 de miliremi.

Coincidența dintre înființarea FEMA și incidentul nuclear, aparent rezultat al sabotajului, este într-adevăr neobișnuită. Este oare posibil ca incidentul Three Miles Island să fi fost provocat pentru a testa puterile FEMA?

Alte intervenții ale FEMA în situații de criză includ mutarea refugiaților cubanezi din 1980. Acest incident a permis FEMA să-și testeze capacitatea de a distribui mii de persoane pe întreg teritoriul SUA.

Este oare posibil ca însăși Cuba să fi permis oamenilor din vapor să se refugieze în SUA tocmai pentru a testa capacitatea FEMA de a găsi noi cămine pentru acești refugiați?

Se pare că președintele Reagan a felicitat FEMA pentru eficiența cu care a acționat.

Când a demarat programul de șapte ani pentru mutarea populației din zone cu risc ridicat după izbucnirea războiului nuclear, președintele Reagan a alocat sarcina respectivă și 3,4 miliarde de dolari FEMA.

FEMA are un trecut interesant înainte de înființarea sa efectivă. Ordinul executivului din 1979 care a creat-o se baza pe memorandumul prezidențial revăzut numărul 32, elaborat de Samuel Huntington.

Ipoteza de bază a memorandumului 32 a fost că instituțiile mandatate constituțional nu pot face față crizelor preconizate pentru anii șaptezeci și optzeci.

Cu trei ani mai devreme, Huntington își expusese ipotezele în raportul către Comisia Trilaterală, intitulat *Criza democrației*. Crizele de genul celor din Love Canal, operațiunea de debarcare a refugiaților cubanezi și incidentul Three Miles Island necesitau un nivel de austeritate și control social imposibil de obținut prin instituțiile democratice, așa că Huntington a recomandat o serie de forme de guvernământ pentru „situații de criză" naționale și supranaționale. Acestea au fost puse în practică de președintele Carter în iunie 1978, după ce au fost publicate în Registrul Federal.

Încă o dovadă a faptului că poporul american permite guvernului să încalce drepturile constituționale, sub pretextul unor crize reale sau create de guvern, a avut loc la 16 octombrie 1970 în Canada.

Prim-ministrul canadian Pierre-Elliott Trudeau, profitând de răpirea a doi oficiali de către comuniști, a preluat puterea și „a invocat Actul Măsurilor de Război, a abolit Carta Drepturilor din Canada și a instaurat dictatura militară. Trudeau avea acum puterea de a cenzura, de exemplu, și putea percheziționa fără mandat sau aresta fără proces".

Să ne amintim că oamenii din Canada au acceptat această violare a drepturilor lor aproape fără împotrivire și că l-au ridicat în slăvi pe Trudeau pentru inițiativa lui de a se lupta cu comuniștii.

Alte două indicii privind planurile Conspirației de a prelua puterea în Statele Unite în anul 1985 provin din două cărți, una scrisă de Herman Kahn, fondatorul Institutului Hudson și probabil unul dintre autorii *Raportului din Muntele de Fier*, și cealaltă scrisă de Allen Drury.

Cartea lui Herman Kahn se intitulează *Ce urmează – gânduri despre anii șaptezeci și optzeci*. Domnul Kahn, care se autointitulează

„unul dintre primii zece americani obscuri faimoși", a încercat să răspundă prin cartea respectivă (pe care a scris-o împreună cu B. Bruce Briggs) următoarelor întrebări: „Care sunt șansele unei conflagrații nucleare în deceniul următor? Cum va afecta ascensiunea Japoniei balanța puterii economice și politice? Este sistemul bipartit american pe punctul de a se prăbuși?" Iată câteva din întrebările la care răspund Herman Kahn și B. Bruce Briggs în această carte provocatoare, o analiză a ceea ce s-ar putea întâmpla din acest moment până în 1985.

Observați că, deși intenționează să examineze perioada anilor '70-'80 (adică perioada analizată să se încheie în 1989), cartea se termină cu anul 1985. De fapt, anul „1985" apare de patruzeci și una de ori în carte, iar termenul „decada 1975-1985" apare de cinci ori.

Încearcă oare Kahn și Briggs să spună ceva poporului american?

Cea de-a doua carte se numește *Dealul verii* și este scrisă de Allen Drury sub forma unui roman. Este vorba despre faptul că „Liderii sovietici ar putea profita de o «fereastră» creată de cei care au dezarmat SUA, ceea ce ar duce la creșterea puterii sovietice și a șantajelor nucleare".

Drury a scris exact despre ceea ce vorbise senatorul Barry Goldwater în 1971: șantajul nuclear exercitat de guvernul rus. Se pare că anul 1985 este anul fatidic.

Autorul dorește să adauge o notă de subsol cu privire la ultima propoziție. Există mai multe presupuneri privind modul în care vor acționa planificatorii în 1985.

Dacă Conspirația dorește să-i discrediteze pe cei care încearcă s-o demaște, nu poate găsi o metodă mai bună decât să-i facă pe toți să aștepte cu mare atenție anul 1985. Apoi, dacă dorește să-și redirecționeze eforturile către alt an, își mai poate amâna planurile cu un an, de exemplu, pentru a-i ridiculiza pe demascatori.

Atenția cititorului trebuie să se concentreze asupra comentariului lui Zbigniew Brzezinski la care ne-am referit anterior, cel din cartea *Între două epoci*, care pune problema rescrierii Constituției fie în 1976, fie în 1989.

Poate că data e 1989.

Poate că ar fi mai corect să afirmăm că se plănuiește ceva pentru perioada 1985-1989.

Singurul lucru sigur este dorința Conspirației pentru guvernare totalitară și că anul în care își vor atinge scopul este foarte aproape.

Cei care țin la libertatea lor ar trebui să se îngrijoreze.

19. DACĂ NU NOI, ATUNCI CINE?

La 13 noiembrie 1951, Richard Nixon a denunțat administrația Truman într-un discurs ținut la Boston. Subiectul era corupția la nivel înalt:

> Această administrație a dovedit că e incapabilă să elimine corupția care a erodat-o complet și să restabilească încrederea oamenilor în moralitatea și loialitatea angajaților guvernului.
>
> Marea tragedie însă nu este că există corupție, ci că ea este apărată și trecută cu vederea de președinte și de alți înalți oficiali din administrație. Ne confruntăm cu o corupție protejată la nivel de vârf.
>
> Dacă nu recunoaștem sau admitem că această corupție există, cum ne putem aștepta ca ei s-o elimine?

Pentru a înțelege evenimentele legate de afacerea Watergate este important să înțelegem planurile Conspirației și planurile ascunse ale administrației Nixon.

În ianuarie 1964, presa l-a întrebat pe Nelson Rockefeller când și-a pus prima dată problema să devină președintele Statelor Unite. Răspunsul a fost: „De când eram copil. În cele din urmă, dacă ținem cont de tot ce mi s-a oferit, la ce altceva puteam să aspir?"

Nelson Rockefeller era loial aspirațiilor Conspirației de a crea Noua Ordine Mondială. El a spus la 26 iulie 1968, conform agenției Associated Press, că în calitate de președinte „va lupta pentru crearea internațională a «unei noi ordini mondiale», bazată pe cooperarea Est-Vest, și nu pe conflicte".

Dar deși Nelson Rockefeller era apropiat de cercurile interioare ale Conspirației, el n-a făcut niciodată parte din interiorul cercurilor respective. Autorul este convins că el n-a fost niciodată luat în considerare ca posibil președinte al Statelor Unite, cel puțin după alegerile din 1968. Adică lui Nelson i s-a promis președinția, dar Conspirația știa că nu-și va respecta promisiunea. Deci existau patru tendințe în perioada 1964-1976. Acestea erau:

1. Richard Nixon să devină președintele SUA;
2. Înlăturarea lui Richard Nixon după primul mandat din 1968;
3. Lui Nelson Rockefeller să i se promită funcția de președinte în 1976; și
4. Să nu se respecte promisiunea făcută lui Nelson.

Evenimentele de la Watergate urmăreau îndeplinirea a trei dintre aceste obiective după realizarea celui dintâi. Dar pentru a înțelege afacerea Watergate, trebuie să-l înțelegem pe Richard Nixon și de ce l-a dorit Conspirația în această funcție în 1968, pentru ca în 1973 și 1974 să dorească să-l înlăture.

Domnul Nixon a avut o carieră interesantă. Aceasta a început în 1946, când l-a învins pe congresmanul-paroh Jerry Voorhis în California, după cel de-al doilea război mondial.

Congresmanul Voorhis a fost un campion în lupta contra Rezervei Federale. El a scris o carte intitulată *Fără datorii, fără pericole*, în care a pledat pentru achitarea datoriei naționale. Voorhis a introdus de asemenea legea privind abrogarea Actului Rezervei Federale.

Acest comportament nu l-a făcut pe congresman prea simpatic în ochii fraternității bancare. Într-o broșură intitulată *Dolari și Rațiune*, congresmanul Voorhis a declarat: „...reprezentanții poporului american în Congres ar trebui să transfere rapid dreptul de proprietate asupra celor 12 bănci centrale din Rezerva Federală de la proprietarii particulari ai băncilor membre în proprietatea națiunii înseși".

Brusc, a apărut din neant un contracandidat numit Richard Nixon. Există dovezi că instituțiile financiare din Estul SUA au investit sume imense în campania lui Nixon.

Oricum, Richard Nixon l-a învins pe congresmanul Jerry Voorhis și i-a luat locul în Congres.

Următoarea etapă în ascensiunea lui Nixon spre președinție a avut loc în 1952, când Nixon l-a ajutat pe Dwight Eisenhower să obțină nominalizarea prezidențială republicană în locul lui Robert Taft. Toată lumea considera că Taft ar fi trebuit să fie candidatul Partidului Republican și că ar fi câștigat alegerile, indiferent cine ar fi candidat din partea democraților. Domnul Taft era „conservator" și sincer anticomunist. Trebuia să fie înlăturat, iar omul ales pentru a-l înfrânge a fost Dwight Eisenhower, care n-a participat la alegerile din 1948 tocmai din această cauză. Cheia selecției candidatului prezidențial a fost controlarea delegației din California la Convenția Națională a Partidului Republican, și se pare că domnul Taft chiar se bazase pe voturile Californiei. Richard Nixon, împreună cu Earl Warren, pe atunci guvernatorul statului California, au cumpărat voturile delegaților din California pentru Eisenhower.

Când Eisenhower a primit nominalizarea, i-a răsplătit pe cei care îl ajutaseră să o obțină. El l-a ales pe Nixon vicepreședinte și mai târziu l-a numit pe Earl Warren la Curtea Supremă de Justiție.

Eisenhower l-a trădat pe Nixon în 1960, când a spus poporului american că nu-și amintește nici măcar un singur lucru cu care Nixon să-l

fi ajutat în cei opt ani de administrație. Șansele lui Nixon la alegerile din 1960 în fața lui John Kennedy au fost serios afectate de acest comentariu.

Este acceptabil să presupunem că declarația respectivă urmărea să-l țină pe Nixon departe de președinție, întrucât aceasta îi fusese promisă pentru alegerile din 1968, iar Nixon a preferat alegerile din 1968 celor din 1960 pentru motive pe care le vom discuta mai târziu.

În pofida „lipsei de sprijin" din partea lui Eisenhower, unii cred că Nixon chiar câștigase alegerile din 1960 și ar fi trebuit să devină președinte, dar falsificarea voturilor în Texas și Illinois a fost în avantajul lui John Kennedy. Nixon a avut ocazia să demaște o dată pentru totdeauna frauda electorală aproape constantă în cele două state, dar el a refuzat să conteste numărătoarea voturilor, iar alegerile au fost câștigate de Kennedy. Unii cred că Nixon a refuzat să conteste numărătoarea voturilor tocmai pentru că i se oferise președinția în 1968. Se crede că Nixon a socotit rapid că dacă ar fi câștigat alegerile în 1960 și ar fi fost reales în 1964, cele două mandate la care avea dreptul ar fi expirat în 1968, an prea îndepărtat de obiectivul Conspirației, stabilit pentru 1976, și pe care îl cunoștea. (Nixon a fost membru al Consiliului Relațiilor Externe.) Astfel s-ar explica de ce n-a candidat la alegerile din 1964, cedând nominalizarea republicană senatorului Barry Goldwater.

În 1962, Nixon a revenit în politică și a candidat pentru funcția de guvernator al statului California. Intenția lui de bază nu era să-l înfrângă pe parohul guvernator Pat Brown, ci să-și înfrângă colegul republican, pe conservatorul Joe Shell. Nixon și-a propus să țină delegația din California departe de conservatorii conduși de domnul Shell la Convenția Republicană din 1964.

Este un lucru bine știut că Nelson Rockefeller ar fi dorit să câștige nominalizarea republicană în 1964 și s-a ajuns la concluzia că delegația din California a fost iarăși cheia acestei nominalizări, exact ca în 1952.

Deci, dacă Nixon îl învingea pe Shell în alegeri, îl ajuta pe Nelson Rockefeller. Nixon l-a învins pe Shell, asigurându-se cel puțin temporar că Shell nu va controla delegația din California la Convenția Republicană din 1964. Nixon a fost apoi învins de Pat Brown în alegerile generale, care nu-l interesau prea mult. Planurile lui Rockefeller pentru președinție decurgeau bine.

După înfrângerea din 1962, Nixon a declarat presei: „Nu voi mai fi marioneta voastră" (sau alte cuvinte cu același sens), pentru că intenționa să părăsească scena politică.

A plecat la New York, unde s-a mutat la etajul întâi al unei clădiri scumpe (chiria era de 100 000 de dolari pe an). Vecinul de la ultimul

etaj al acestei clădiri era Nelson Rockefeller, care era și proprietarul clădirii. În plus, Nixon a început să lucreze la o firmă de consiliere juridică ce se ocupa de reprezentarea intereselor Rockefeller și a devenit asociat în firmă, având un salariu de 200 000 de dolari pe an.

Nixon a locuit acolo până la alegerile prezidențiale din 1964.

Nu se știe dacă Rockefeller era conștient de mișcarea Goldwater din 1964, sprijinită de tinerii din întreaga țară, mai ales de cei din California. Dar se știe că mișcarea era preocupată de conspirația Rockefeller. Tineretul Republican din California a renunțat la orice relație cu susținătorii Rockefeller și l-a sprijinit pe senatorul Goldwater la alegerile prezidențiale din 1964.

Se părea că Rockefeller pierduse tocmai sprijinul delegației-cheie din California la Convenția Republicană din 1964 și, prin urmare, a pierdut nominalizarea Partidului Republican.

Și exact așa s-a întâmplat. Tineretul Republican din California i-a ajutat pe susținătorii lui Goldwater să obțină voturile delegației din California. Așa că nominalizarea a fost câștigată de Barry Goldwater. Rockefeller pierduse ocazia de a deveni președinte.

Următoarea etapă în ascensiunea lui Richard Nixon a avut loc în 1968, când a câștigat alegerile prezidențiale. El a intuit probabil că era un moment propice pentru a demara planul având ca obiectiv anul 1976, de unde putea aspira la președinția mondială. Știa, desigur, că această funcție fusese oferită inițial lui Woodrow Wilson și apoi lui Franklin D. Roosevelt, și ambii au refuzat să-și asume responsabilitatea din cauza îngrijorării poporului american.

Nixon l-a „selectat" pe Spiro Agnew în postul de vicepreședinte în 1968. Printr-o ciudată coincidență, guvernatorul Agnew fusese în 1968 managerul campaniei electorale a lui Nelson Rockefeller. Este greu de presupus că cei care l-au ales nu știau despre zvonurile care circulau cum că Agnew ar fi încasat niște bani de la anumiți antreprenori pe vremea când era guvernator în Maryland (Agnew a scris mai târziu o carte intitulată *Liniște, că de nu...*, în care a negat vehement acuzațiile care i-au fost aduse). Interesant, pentru că dacă Agnew era într-adevăr nevinovat, atunci i s-a înscenat o tentativă de mituire. El pretinde că a fost forțat să procedeze astfel cu amenințări serioase că-și va pierde viața (din partea lui Alexander Haig, un membru al Consiliului Relațiilor Externe). Această afacere a fost readusă în discuție mai târziu, iar Agnew și-a dat demisia.

Trebuie să ne întrebăm: Agnew a fost selectat știindu-se că mai târziu va putea fi îndepărtat, fie cu dovedirea zvonurilor că ar fi luat mită, fie convingând poporul american, cu ajutorul presei, că zvonurile erau adevărate?

Dacă scenariul expus mai devreme este corect, că planurile privind anul 1976 au fost modificate pentru anul 1970, atunci următorul citat dintr-un articol publicat în *New York Times* are sens. Articolul a apărut la 21 mai 1971 și a fost scris de James Reston, membru al Consiliului Relațiilor Externe. Se presupune că a reprezentat un pont, pentru susținătorii Conspirației din întreaga țară care citesc ziarul *New York Times*, deținut și controlat în întregime de Consiliul Relațiilor Externe, că Nixon a fost informat despre schimbarea de plan și că și-a făcut planuri pe cont propriu. Articolul afirmă: „Domnului Nixon i-ar face evident plăcere să fie președintele noii ordini mondiale și crede că va avea ocazia să obțină acest lucru în ultimele douăzeci de luni ale primului său mandat". În timpul ultimelor douăzeci de luni ale celui dintâi mandat au fost formulate detaliile spargerii de la Watergate.

Robert Welch, fondatorul Societății John Birch, un demascator declarat al Conspirației, a scris în *Buletinul* din octombrie 1971 către membrii societății: „Mi se pare destul de evident că cel puțin din 1960 Richard Nixon a dat dovadă de ambiție nemăsurată și hotărâre fermă în planul de a se folosi de președinția Statelor Unite ca etapă premergătoare pentru a deveni primul conducător al lumii".

Welch a dezvăluit în același *Buletin* data exactă la care preconiza că se vor îndeplini aceste planuri: „Și există motive să credem că are intenția de a-și atinge scopul și de a impune acest regim unei lumi subdotate și sclavizate până la 1 mai 1976" (la 1 mai 1976 se împlinesc două sute de ani de la înființarea Iluminaților).

Ceea ce nu știa pe-atunci Societatea Birch era că Conspirația își revizuise planurile, după cum am explicat în capitolul precedent.

Nixon, presimțind că urma să fie înlăturat din funcție, a decis că poate duce singur planul până la capăt și s-a înconjurat de o serie de indivizi în care avea încredere, nici unul dintre aceștia nefăcând parte din CFR. Au existat totuși două excepții: Alexander Haig și Henry Kissinger. Ambii indivizi aveau conexiuni cu interesele Rockefeller și este îndoielnic că Nixon avea vreo influență asupra participării lor la guvernare. Așa că, la 17 iunie 1972, James W. McCord (nu era membru CFR) și patru cubanezi din Miami au pătruns prin efracție în complexul Watergate, iar mai târziu au fost arestați.

Watergate este un complex de clădiri foarte interesant. Un articol din revista *Parade* a dezvăluit că acest complex era deținut de Generale Immobiliare, o companie uriașă de construcții care, în schimb, aparținea Bisericii Catolice. Același articol a dezvăluit în continuare că Vaticanul avea „investiții majore în banca Chase Manhattan... și diverse bănci Rothschild din Franța".

Un lucru este oricum sigur. Intrarea prin efracție în clădirea Watergate a transformat-o în cel mai cunoscut complex de birouri din Washington.

Spargerea din Watergate a fost poate cea mai neîndemânatică efracție din istoria infracțiunilor. Autorul Victor Lasky a scris: „Rar s-a mai văzut un giumbușluc atât de stupid. Totul a mers pe dos – parcă intenționat. A fost ca și cum lăsau intenționat urme".

Cei care au studiat cât de cât această spargere au descoperit lucruri incredibile, care nu pot indica altceva decât că spargerea trebuia să fie descoperită. Să luăm, de exemplu, următoarele fapte:

1. Unul dintre hoți a alertat un paznic, înlocuind banda care acoperea gaura cheii după ce prima fusese deja descoperită și înlăturată!
2. Deși eforturile lor fuseseră depistate, șeful operațiunii, G. Gordon Liddy, i-a trimis pe toți înapoi în clădire.
3. Omul care stătea de pază a văzut poliția intrând în clădire, dar fie n-a reușit să-i avertizeze pe cei dinăuntru la timp, fie avertizarea lui a fost ignorată.

Teoria că Watergate a fost intenționat un eșec a fost dezvoltată într-un articol scris de Jim Hougan în revista *Harpers*. Conținutul articolului a fost analizat de Victor Lasky în revista *Human Events*. Domnul Lasky a afirmat: „este o descoperire de bază că spargerea din iunie 1972... n-a fost doar neîndemânatică... ci sabotată intenționat... Se presupune că trucul Watergate a fost sabotat de nimeni altul decât James McCord, angajatul CIA antrenat de FBI, care și-a demascat mai târziu complicii". Cu alte cuvinte, Jim Hougan susține că James McCord era de fapt agent dublu.

Lucru deloc surprinzător, conform cărții intitulate *Dosarul Rockefeller*, scrisă de Gary Allen, care pretinde că: „Spargerea incredibil de neîndemânatică de la Watergate... a fost concepută și regizată de oamenii lui Rockefeller". Allen identifică prin „oamenii lui Rockefeller" pe Alexander Haig și Henry Kissinger, cei doi membri CFR care erau consilierii lui Nixon.

Este iarăși interesant că a existat o persoană care n-a știut nimic despre spargerea de la Watergate: „după cum s-a dovedit ulterior, singura persoană care n-avea absolut nici o informație despre spargerea de la Watergate era Richard M. Nixon".

O altă verigă în acest lanț incredibil de evenimente este un articol care pretinde că „Voce groasă", „omul misterios" care a provocat scurgerea de informații necesară pentru a declanșa scandalul Watergate, a fost identificat într-o carte recent apărută drept Richard Ober, un agent

CIA de contrainformații. Teoria respectivă aparține autoarei Deborah Davis și susține că Ober „a devenit agent dublu infiltrat în Casa Albă de cei care doreau ca președintele să cadă".

John Dean, un membru al personalului lui Nixon, implicat de asemenea în afacerea Watergate, a susținut că „Voce groasă" era în realitate Alexander Haig, acuzație pe care generalul Haig a dezmințit-o imediat.

Altă circumstanță uimitoare în întreaga afacere Watergate au fost înregistrările diverselor conversații între Nixon și numeroșii săi consilieri de la Casa Albă. Înregistrările nu fuseseră făcute de Nixon, căci: „Vocea umană declanșa automat reportofoanele. Rețineți că n-a fost Nixon cel care declanșa sau oprea mecanismele respective".

Ar fi interesant să aflăm cum au ajuns aparatele în Casa Albă. În primul rând „sistemul de înregistrare al lui Lyndon Baines Johnson fusese instalat de Corpurile Speciale Armate, în timp ce monitorizarea lui Nixon a fost realizată de Serviciile Secrete".

Revista *Newsweek* din 23 septembrie 1974 a adăugat lanțului această verigă revelatoare: „În timp ce șeful Statului-Major din Casa Albă, H. R. Haldeman, își așteaptă procesul pentru implicarea în afacerea Watergate, șeful Serviciilor Secrete pe care îl izgonise din Casa Albă cu un an în urmă și-a găsit o slujbă de invidiat. Robert H. Taylor, în vârstă de 42 de ani, care se ciondănise cu Haldeman în privința procedurilor de securitate pentru Nixon, este acum șeful forțelor de securitate privată a tuturor întreprinderilor familiei Rockefeller".

Problema principală, căreia cercetătorii afacerii Watergate nu i-au găsit niciodată o soluție satisfăcătoare, este de ce n-a distrus președintele Nixon casetele pe care doar el le deținea și care erau atât de compromițătoare pentru administrația sa.

Un răspuns, poate cel mai plauzibil, este: „Fie Nixon nu putea controla înregistrările, fie știa că există copii ale acestora. Pe scurt, nu le-a distrus pentru că nu putea".

Dovezile acestei concluzii sunt convingătoare. De exemplu, judecătorul John Sirica i-a cerut președintelui Nixon să predea înregistrările pe care le deținea astfel: „8 ianuarie 1973, între orele 4:05 și 5:34 p.m., la aproximativ 10 minute și 15 secunde de la începerea conversației, un segment de 6 minute și 31 de secunde".

Singurul mod în care judecătorul putea cere anumite înregistrări specificând dinainte momentul exact al conversațiilor înregistrate era să fi știut exact ce conțineau înregistrările. Lucru imposibil, în afara cazului când judecătorul și acuzarea aveau o copie a înregistrărilor.

Există două aspecte și mai uimitoare legate de aceste înregistrări.

Unul este că „...nu existau înregistrări cu vocea lui Kissinger, lucru ciudat, întrucât el era consilierul de vârf al lui Nixon în probleme de securitate". Se pare că publicului i s-a cerut să creadă că Kissinger n-a intrat deloc în Biroul Oval, unde putea fi înregistrat de aparatele automate.

Iar al doilea aspect este că „...Alexander Haig controla seiful în care se aflau înregistrările de la Watergate. Cum e mai mult decât clar că somația de predare a înregistrărilor a fost scrisă de persoane deja bine familiarizate cu conținutul acestora, devine dureros de evident că Haig le furnizase copii cu extrasele compromițătoare".

Pe scurt, deci, Haig și Kissinger au fost cei care au aranjat îndepărtarea lui Nixon din funcție. Și dacă Spiro Agnew are dreptate, Alexander Haig a fost cel care l-a forțat să-și dea demisia.

> Lovitura de stat care l-a alungat pe președintele Nixon din Casa Albă a fost concepută cu grijă de cei doi agenți ai Casei Rockefeller.
>
> Se știe deja că Henry Kissinger a fost responsabil de crearea echipei de instalatori (grupul care a intrat prin efracție la Watergate), în timp ce... Alexander Haig s-a asigurat că investigatorii (lui Nixon) vor avea la dispoziție cât mai multe înregistrări incriminante.
>
> Împreună, cei doi l-au forțat... pe Nixon să-și dea demisia, pavând astfel calea pe care să intre Rockefeller în Casa Albă... fără să riște niște alegeri pe care acesta le-ar fi pierdut cu siguranță.

Deci Watergate a avut două scopuri: primul a fost să-l înlăture pe Nixon, iar celălalt să-l facă pe Nelson Rockefeller președintele Statelor Unite. Cel puțin acestea au fost motivele de suprafață.

Următoarea etapă era îndepărtarea lui Spiro Agnew din funcția de vicepreședinte al Statelor Unite. Aceasta s-a realizat la 10 octombrie 1973, când a fost redeschisă problema mituirii.

În cartea lui, Agnew a explicat că și-a dat demisia în urma „amenințărilor la adresa vieții sale făcute de locotenentul-șef al lui Nixon, Alexander Haig". El a pretins că Haig „nu dorea numai îndepărtarea mea, ci, desigur... și pe cea a președintelui Nixon". Concluzia sa a fost că Haig „știa destule despre discrepanțele din înregistrările de la Watergate și că adevărul despre implicarea lui Nixon în afacerea Watergate era suficient pentru a-l convinge, în cele din urmă, să-și dea demisia. Iar Haig nu dorea ca eu să fiu următorul în linia succesiunii". El a adăugat că „Haig ar fi fost în stare să-l omoare dacă nu-și dădea demisia".

Posibilitatea ca Haig să ordone omorârea cuiva a fost confirmată în 1980, când G. Gordon Liddy, un susținător al lui Nixon, a recunoscut că Haig propusese Casei Albe, în 1972, asasinarea editorialistului Jack Anderson și că a așteptat acordul Casei Albe, care n-a venit niciodată.

Deci exista cel puțin o persoană în Casa Albă pe care Haig era dispus s-o omoare.

După eliminarea lui Agnew din funcția de vicepreședinte, Nixon trebuia să stabilească un succesor. Persista îngrijorarea larg răspândită la nivel național că Nixon îl va numi pe Nelson Rockefeller.

Era un moment bun pentru a se asigura că Rockefeller va deveni președinte, dacă asta era promisiunea Conspirației. Însă Nixon nu l-a ales pe Nelson, ci pe Gerald Ford.

Alegerea sa ar fi fost uimitoare dacă Conspirația îi promisese lui Nelson președinția. Singura concluzie viabilă ar fi că planificatorii nu doreau ca Nelson să ajungă președinte, așa că i-au spus lui Nixon să-l numească pe Gerald Ford, care fusese cu siguranță format de Conspirație pentru o asemenea sarcină. (Gerald Ford a participat la numeroase întruniri ale organizației Bilderberg și l-a cunoscut personal pe prințul Bernhard, unul dintre primii conducători ai organizației. Se presupune că domnul Ford știa că există o conspirație centralizată.)

Opțiunea lui Nixon pentru Ford este iarăși uimitoare dacă ne amintim că intenția de bază a afacerii Watergate era să-l înlăture pe Nixon. Asta însemna că deja se știa că persoana aleasă de Nixon urma să devină președintele Statelor Unite. Dacă Conspirația l-ar fi dorit pe Nelson Rockefeller, acesta ar fi fost momentul să-l aleagă.

Încă o dată, singura concluzie care are sens este că Nelson Rockefeller nu trebuia să devină președintele Statelor Unite, așa cum i se promisese.

Oricum, pentru a confirma iluzia că Nelson va fi președinte, Ford l-a selectat pe Nelson în funcția de vicepreședinte, când i-a luat locul lui Nixon, după demisia acestuia. (Iată un aspect interesant al demisiei lui Nixon. Să ne amintim că președintele Nixon avea o entorsă la picior când și-a dat demisia. El a afirmat că dacă ar fi mers la Spitalul Naval Bethesda să se îngrijească, „n-ar fi ieșit viu de acolo". Probabil că Nixon știa despre senatorul Joseph McCarthy și secretarul Apărării James Forrestal, care au fost internați în Spitalul Naval Bethesda și „n-au mai ieșit vii de acolo".)

Următoarea etapă a constat în două tentative de a-l asasina pe președintele Ford: prima făcută de Lynette Fromme „Pițigăiata" la 5 septembrie 1975, când a îndreptat un pistol de calibrul 45 spre Ford, și a doua la 22 septembrie 1975, când Sara Jane Moore a tras spre Ford. Și tentativa ei a eșuat.

Un lucru interesant în tentativa Sarei Moore este că a admis că urmărea ca Nelson Rockefeller să devină președintele SUA. Ea a spus că a încercat să-l ucidă pe Ford pentru a „demasca sistemul fals de guvernământ". Ea a pretins că: „Ford e un pretext... Am încercat să atac

funcția de președinte. Uciderea lui Ford ar fi tulburat foarte mulți oameni. Mai mult, l-aș fi făcut pe Nelson Rockefeller președinte, și atunci oamenii ar fi văzut cine sunt adevărații conducători ai acestei țări".

Domnișoara Moore a acceptat să acorde un interviu revistei *Playboy* din iunie 1976 și a sugerat că atentatul ei la viața președintelui Ford implica o conspirație. Fragmente din interviu dezvăluie acest lucru:

Moore: Am făcut ceva foarte valoros pentru ei (FBI) în toamna anului 1974. Veți fi puțin uimiți: atunci a fost plantată sământa a ceea ce s-a întâmplat în cele din urmă în 22 septembrie 1975. A existat o vreme când convingerile mele politice, ceea ce vroiam să se întâmple, coincideau cu ce vroiau Biroul de Investigații și Serviciile Secrete.

Playboy: M-ați uimit. Despre ce era vorba?

Moore: Poate că altă dată o să vă povestesc. Nu acum.

Mai târziu, în același interviu, ea și-a amplificat parțial afirmațiile:

Playboy: În ce moment v-ați hotărât: „Aha, acum am o armă, o voi folosi împotriva lui Ford"?

Moore: Acesta este momentul despre care nu cred că pot vorbi. N-am găsit încă o modalitate în care să pot vorbi despre asta și să-i protejez pe toți. Nu vreau să spun că nu m-au ajutat și alții să planific atentatul. Spun doar că sunt multe lucruri implicate – adică alți oameni –, deși nu în termenii unei conspirații. Există lucruri despre care nu vreau să vorbesc, dintr-o mulțime de motive.

Cel care a scris introducerea la interviul din *Playboy* a menționat o altă circumstanță ciudată în acest caz: „Atmosferei de mister din acest caz i se adaugă faptul că judecătorul Samuel Conti... a sigilat toate dovezile din timpul procesului".

Este oare posibil să fi existat membri ai Conspirației care doreau ca Nelson Rockefeller să devină președintele SUA și să-l înlăture pe Gerald Ford din această funcție?

Deci, se pare că au fost atinse cele patru obiective ale Conspirației:

1. Richard Nixon a devenit președintele SUA;
2. Richard Nixon a fost înlăturat din funcție;
3. Lui Nelson Rockefeller i s-a promis președinția; și
4. Conspirația nu și-a respectat promisiunea de a-i da președinția.

Obiectivul final al instaurării unei dictaturi în SUA în perioada 1985-1989 n-a fost încă atins.*

* Cartea a fost scrisă în anul 1985 (n. tr.).

20. TEORIA CONSPIRAȚIEI

Întrebarea ce poate face cititorul în condițiile acestei crize este poate cea mai importantă chestiune din acest studiu.

Dacă această carte a convins cititorul că există într-adevăr o conspirație gigantică, sperăm ca fiecare să caute o soluție la această problemă.

Autorul e convins că singura soluție la această Conspirație imorală pe care bărbații și femeile cu simț etic o pot accepta este o soluție morală, iar singura soluție morală la această enormă Conspirație este educația.

Educația nu este doar o parte a problemei, ea este de asemenea o parte a soluției.

Mai simplu, asta înseamnă că toți indivizii informați trebuie să se educe până când vor fi convinși că părerea lor este corectă și, în al doilea rând, trebuie să fie dispuși să facă tot ce stă în puterea lor morală pentru a-i informa pe ceilalți despre amenințarea pe care o reprezintă această Conspirație pentru drepturile și libertățile tuturor oamenilor.

În realitate, există doar două domenii de activitate pentru persoanele îngrijorate pe care le-a selectat autorul:

1. Asistența nonconspirativă și
2. Asistența conspirativă.

Acestea sunt formele care îi vor ajuta pe oamenii îngrijorați în căutarea de noi informații despre Conspirație sau despre economia și politica grupurilor care nu propovăduiesc existența unei conspirații.

În cadrul asistenței conspirative există două grupuri care știu că există o Conspirație internațională: cei care fac parte din Conspirație și cei care încearcă s-o demaște.

Strategia Conspirației a fost întotdeauna: „Niciodată nu nega acuzațiile, încearcă să-l distrugi pe acuzator".

J. Edgar Hoover, fostul director al Biroului Federal de Investigații (FBI), a spus: „Cea mai bună măsurătoare a eficacității luptei contra comunismului este furia atacurilor de denigrare contra luptătorului".

Poate că cea mai bună testare a eficacității celui mai mare demascator al Conspirației este că acest grup a supraviețuit celor mai mari atacuri cu tactici de denigrare din istoria Conspirației.

Acuzațiile că Societatea John Birch era „antisemită, procomunistă, nebună, secretă, isterică sau legată de Ku Klux Klan" s-au dovedit întotdeauna false. Dar ferocitatea atacului la adresa Societății dovedește că a avut dreptate să afirme că există o Conspirație.

Societatea a fost fondată în 1958 de către Robert Welch, care a simțit, și nu s-a înșelat, că într-adevăr există o conspirație enormă în majoritatea afacerilor din Statele Unite și din lume. Domnul Welch s-a născut în Carolina de Nord în 1899. A absolvit Universitatea din Carolina de Nord în 1916 și a urmat cursurile Academiei Navale a Statelor Unite și școala de drept Harvard. A lucrat la o companie de dulciuri din 1956 și s-a implicat în campania electorală a lui Robert Taft în 1952. A fost directorul Asociației Naționale a Fabricanților între 1951 și 1957, iar între 1955 și 1957 a fost vicepreședintele aceleiași asociații. A fondat în 1956 revista lunară *American Opinion*, și este autorul a sute de eseuri și articole publicate.

Printre cărțile scrise de domnul Welch se numără: *Să ne ierte Dumnezeu, Viața lui John Birch, Cartea albastră a Societății John Birch, Politicianul, Noul americanism* și *Romanța educației*.

Domnul Welch a devenit celebru peste noapte, când cartea sa numită *Politicianul* a fost publicată în 1963. Cartea, care vorbește despre Dwight David Eisenhower, a lansat acuzația că președintele Eisenhower era „un agent conștiincios și conștient al Conspirației Comuniste". Afirmațiile făcute de Welch în această carte au provocat probabil cea mai mare controversă a anilor șaizeci. Domnul Welch n-a dorit să publice această carte, cel puțin nu atât de devreme, dar a publicat-o în 1963 pentru a se proteja și pentru a-și clarifica declarațiile. Cartea a fost reeditată de nenumărate ori, iar poporul american a fost întâi curios și, după ce a citit-o, șocat de conținutul ei.

Unii știau totuși că Welch a avut dreptate cu privire la existența unei Conspirații globale. Un astfel de susținător a fost neobișnuitul Jerry Rubin, care a scris în cartea sa *Fă-o!*: „Aripa dreaptă are de obicei dreptate... Societatea John Birch înțelege lumea în care trăim mai bine decât nebuni ca Arthur Schlesinger Jr. și Max Lerner, care nu știu... ce se întâmplă".

Societatea și-a afirmat opinia clar: „Societatea John Birch susține că libertatea, prosperitatea, caracterul moral și însăși existența Statelor Unite sunt amenințate de o Conspirație, printre ai cărei inițiați se află oameni cu putere de decizie nu numai din guvern, ci și din lumea marilor afaceri".

Ei se temeau că Conspirația era o mașinație a oamenilor rău-intenționați din guvernul american, așa cum credea Cicero despre guvernul roman. Cicero a spus: „Voi (Senatul roman) ați încurajat trădarea și ați deschis porțile pentru a elibera trădătorii. O națiune își poate suporta nebunii, chiar și pe cei ambițioși, dar nu poate supraviețui trădării interne". Iar Petrarca, un mare poet italian, a scris: „Feriți-vă, relicve ale Romei! Nici timpul, nici barbarii nu se pot mândri cu meritele acestei distrugeri enorme; a fost perpetuată de proprii cetățeni, de cei mai iluștri fii ai săi".

Cu alte cuvinte, domnul Welch era de acord cu observatorii din trecut, care se temeau de o conspirație internă mai mult decât de armatele oricărui cuceritor.

Deci în 1958 domnul Welch s-a întâlnit cu unsprezece patrioți americani în Indianapolis, Indiana, și a înființat Societatea John Birch ca organizație educațională ce urmărea să avertizeze poporul american de existența Conspirației interne intuită de alții în trecut.

Domnul Welch s-a hotărât să numească societatea nou-creată după tânărul John Birch, care a fost ucis de comuniștii chinezi la 25 august 1945.

Welch a considerat că John Birch, căpitan în misiune al armatei americane la data asasinării sale, a fost prima victimă a nedeclaratului al treilea război mondial, războiul final dintre capitalism și comunism.

Domnul Welch, cercetând vechea poveste a lui John Birch, a descoperit că Departamentul de Stat american a ținut secrete circumstanțele morții sale, așa că s-a hotărât să dezvăluie povestea poporului american. Lui Welch i s-au părut destul de ciudate circumstanțele acestei morți, căci America nu era în război cu China și nu-și putea imagina de ce ar fi vrut guvernul american să mușamalizeze moartea tânărului.

Povestea despre John Birch s-a materializat în cartea intitulată *Viața lui John Birch*. Domnul Welch credea că virtuțile morale și calitățile căpitanului Birch exemplificau valorile tradiționale americane, ce se degradau treptat din cauza noilor valori morale ale Americii „moderne". Deci domnul Welch a fost mândru să-și boteze nou-creata societate după numele patriotului american John Birch.

Societatea Birch, respectând înaltele valori morale întruchipate de John Birch, a oferit lumii un program pozitiv: „Nu vom câștiga niciodată dacă conducerea și treptele inferioare nu vor avea un vis pozitiv, care e mult mai important ca speranță decât coșmarul negativ ca teamă; dacă promisiunea a ceea ce putem construi nu oferă o motivație mai bună decât teroarea a ceea ce putem distruge și dacă încrederea în viitor nu se bazează pe o încredere mai profundă în adevărurile eterne".

Domnul Welch și-a dat seama că adevărurile susținute de organizație erau mult mai importante decât denaturările care trebuiau combătute, așa că a construit o organizație bazată pe valori pozitive. Acestea erau:

1. Credința într-un creator divin;
2. Credința în moralitate;
3. Credința în adevăr și onoare și compasiune și milă;
4. Credința în religie și tradiție ca elemente ale mediului spiritual;
5. Credința în libertatea și responsabilitatea fiecărui individ;
6. Credința în bunele intenții vizavi de toți oamenii și aplicarea Regulii de Aur (Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!);
7. Credința în loialitate față de Dumnezeu și țară și familie; și
8. Credința în dragoste și încredere ca motivații primare ale gândurilor și acțiunilor în relația cu Dumnezeu și cu guvernul și cu ceilalți oameni.

Credința de bază a Societății Birch a fost rezumată în acest paragraf: „Existăm pentru ceva; trebuie să știm ce este acest ceva și trebuie să credem că merită să luptăm pentru a obține acest ceva.

În termenii cei mai simpli și generali, acest ceva este:

> Mai puțin guvernământ și mai multă Responsabilitate și, cu ajutorul lui Dumnezeu, o Lume mai Bună".

La cine apela domnul Welch?

> A fi doar patriot sau anticomunist nu este suficient pentru a deveni membru. Trebuie să ne asociem acum și în viitor numai cu femei și bărbați bine intenționați, conștienți și cu idealuri religioase. Pentru că încercăm să dăm un exemplu prin hotărâre, integritate și justificare, prin cuvânt și prin faptă, pe care copiii copiilor noștri să-l poată urma fără ezitare.

Pentru că domnul Welch a considerat că aceasta este o bătălie mondială: „prima din istorie între lumină și întuneric; între libertate și sclavie; ...pentru sufletele și mințile oamenilor", el nu s-a arătat optimist decât dacă iubitorii de libertate aveau o perspectivă mai largă: „Nu avem nici o șansă decât dacă bătăliile respective fac parte dintr-o mișcare mai mare și mai durabilă pentru restaurarea încă o dată a viitorului omenirii".

Domnul Welch n-a format doar o organizație, ci, în *Cartea albastră a Societății John Birch*, care era o transcriere cuvânt cu cuvânt a discursurilor ținute membrilor fondatori ai Societății Birch, el a făcut de asemenea niște afirmații destul de profetice. Iată ce a spus despre Richard Nixon:

„(El este) un om extrem de deștept. Este unul dintre cei mai capabili, vicleni, distinși (nu nobili sau onorabili) și alunecoși politicieni care au evoluat vreodată pe scena politică americană".

Și iată ce a scris despre viitorul război din Vietnam (vă reamintim că asta se întâmpla în 1958): „Alții, precum prea-pretențioșii prieteni ai Americii din Vietnam, formează, după părerea mea, elemente de bază ale unui întreg plan și scop de a conduce treptat țara spre comunism, pretinzând între timp că fac parte din opoziție".

Întrucât Societatea Birch a avut inițial succes, au început atacurile de denigrare. De fapt, Leon Skousen (care nu era membru al Societății) a scris: „Un fost membru al Comitetului Național al Partidului Comunist mi-a spus personal: «Liderii comuniști consideră eliminarea Societății John Birch o chestiune de viață și de moarte pentru Partid»".

Domnul Welch a avut dreptate. Există o Conspirație, ale cărei fapte s-au aliniat rapid împotriva lui și a Societății.

Tacticile de denigrare au început la 29 iulie 1960, când Partidul Comunist din Moscova a transmis Partidului din America să „distrugă anticomunismul".

Această tactică s-a repetat printr-un manifest a optzeci și unu de partide comuniste în decembrie 1960, cărora li s-a spus de asemenea să distrugă anticomunismul.

Iar în ianuarie 1961, Partidul Comunist din SUA s-a referit explicit la Societatea Birch, căci i se spusese „s-o facă ineficientă". Mai târziu, la 25 februarie 1961, ziarul oficial al Partidului Comunist, *People's World*, a tipărit un articol intitulat „Intrarea în scenă pe dreapta: Societatea John Birch". În acest articol, Societatea Birch a fost numită „secretă", iar membrii ei „fasciști" care se întâlneau în „celule".

Și în doar câteva săptămâni revistele de știri din Statele Unite au preluat povestea, și au început propria muncă de denigrare, folosind de multe ori aceleași cuvinte ca în articolul din *People's World*.

La 22 martie 1961, domnul Welch a trimis o telegramă guvernatorului Pat Brown din California, cerând Subcomitetului Senatului din California pentru Activități Neamericane să investigheze deschis Societatea John Birch pentru a hotărî dacă aceste acuzații erau corecte. Cererea a fost aprobată, și după efectuarea audierilor preliminare, Subcomitetul a emis un raport în 1963. Iată concluziile privind Societatea:

> Societatea John Birch este o organizație de tip anticomunist. Nu am găsit dovezi că Societatea ar fi secretă sau fascistă.
>
> Nici că majoritatea membrilor din California ar fi instabili psihic, escroci sau isterici în privința pericolului subversiunii comuniste.
>
> Credem că motivul pentru care Societatea John Birch a atras atât de mulți membri este că aceștia pur și simplu credeau că este cea mai

eficientă, de fapt singura organizație prin intermediul căreia se puteau alătura unei mișcări naționale pentru a afla adevărul despre amenințarea comunistă și pentru a lua măsuri pozitive și concertate de prevenire a răspândirii ei.

Investigația și cercetările noastre au fost cerute de Societate, care a fost acuzată public că e secretă, fascistă, subversivă, neamericană și antisemită.

Nu am găsit dovezi că aceste acuzații sunt întemeiate.

Cu alte cuvinte, după deliberarea corectă și deschisă a acestui Subcomitet și după audierea apărării și acuzării, singura concluzie la care s-a putut ajunge a fost că munca de denigrare fusese doar atât: o muncă de denigrare.

Societatea a abordat problema existenței Conspirației în singurul mod în care se poate opune o grupare morală minciunilor și decepțiilor.

Pur și simplu a spus adevărul.

Planul era să ofere poporului american adevărul printr-o campanie de educație. Societatea Birch urma să devină cea mai mare universitate din lume pentru educarea poporului american cu ajutorul unui grup de profesori amatori.

Conducerea Societății și-a dat seama că va avea nevoie să distribuie ea însăși cărți, așa că a organizat rapid peste 400 de librării, cel mai mare lanț de librării din SUA. Și-a dat seama că va avea acces relativ limitat la public prin intermediul mass-media, așa că a organizat tribune publice (în medie, de trei ori pe noapte, undeva în SUA, există un orator plătit să vorbească despre un aspect al Conspirației). Societatea Birch a organizat turnee de discursuri cu Julia Brown, Mel O'Campo, David Gumaer, sergentul Peter Stark, Douglas Durham și alții, care au explicat natura Conspirației grupurilor dispuse să asculte. Societatea Birch a inspirat autori ca Garry Allen, Allan Stang, E. Edward Griffin, Herman Dinsmore și alții să scrie cărțile și broșurile care au început să trezească poporul american la realitate.

Societatea Birch a tipărit abțibildurile care aminteau poporului american: „Susțineți poliția locală și mențineți-o independentă".

Societatea Birch a ajutat la demascarea Consiliului Relațiilor Externe, Comisiei Trilaterale și grupului Bilderberg.

Societatea Birch a format Comitetul pentru Reformă Taxală Imediată, care să informeze poporul american despre risipa intenționată din Congres. Societatea Birch, după moartea președintelui său național, congresmanul Larry McDonald, la bordul zborului 007 al Liniilor Aeriene Coreene, a format Cruciada Larry McDonald pentru Stoparea Finanțării Comunismului, un comitet educațional național de cetățeni care

încercau să stopeze ajutorul și asistența care mențin comunismul mondial în viață.

Societatea Birch are optzeci de coordonatori plătiți în diverse districte sau state, care îi continuă eforturile educaționale. Societatea John Birch a răspândit petiții printre cetățeni pentru stoparea asistenței și comerțului dintre guvernele Americii și Rusiei. Aceste petiții au fost semnate de peste patru milioane de americani.

Societatea Birch, preocupată atât de influența Partidului Comunist, cât și de cea a Consiliului Relațiilor Externe în publicațiile din America, publică o revistă lunară intitulată *American Opinion* pentru a-și continua eforturile educaționale și a prezenta punctele de vedere ale ambelor părți în diverse probleme.

Societatea John Birch a înființat cea mai mare editură pentru literatură conspiraționistă din SUA. Societatea John Birch a publicat cartea lui Anastasio Somoza intitulată *Nicaragua trădată*, care a demascat trădarea acestei țări de către președintele Carter. Cartea a fost tipărită în engleză și spaniolă și are o largă circulație în America Latină, pentru a ajuta popoarele de acolo în lupta contra comunismului.

Deci, pe scurt și cu cuvintele Societății:

> Societatea John Birch, luând inițiativa în chestiunile de mai sus și deschizând drumurile, a făcut posibile victoriile respective. Timp de peste două decenii, Societatea a muncit asiduu pentru a face poporul american să înțeleagă economia de piață, principiile constituționale de guvernare și pericolele la adresa menținerii Republicii prin existența unei conspirații.
>
> Am luat chestiuni de mare importanță, puțin înțelese de ceilalți cetățeni, și le-am transformat în probleme de vârf la nivelul unui număr tot mai mare de campanii politice.
>
> Am ajutat mulți oameni buni să vadă mai departe de strălucitoarea suprafață mediatizată și să ajungă la principiile de bază de dedesubtul diverselor propuneri legislative și să pună întrebări dure candidaților politici pentru a-și da seama cum sunt ei de fapt...
>
> Nu există altă organizație în mișcarea proamericană cu trecutul, personalul sau experiența necesare pentru a stârni și câștiga campaniile critice care vor urma în bătălia pentru America.

Aceste cuvinte cer întrebarea finală:

> Dacă Societatea John Birch nu are rolul de conducere în stoparea Conspirației comuniste, atunci cine altcineva ar face asta?

21. OMENIREA ESTE CUPRINSĂ DE NEPUTINȚĂ?

Omul de pe stradă nu observă diavolul nici măcar când acesta îl apucă de gât.

Așa a scris Johann von Goethe. Apatia poporului american și, din acest motiv, a celorlalte popoare din lume, este legendară.

Generalul George Van Horne Moseley a scris: „Istoricii viitorului vor fi uimiți de lipsa de reacție a celor care au avut cel mai mult de pierdut".

Edmund Burke a pus o problemă militară când a scris: „Oamenii răi prosperă când oamenii buni nu fac nimic".

Dar nu apatia americanilor este problema. Poporul american vede că ceva e greșit în țara sa. Însă majoritatea consideră că nu pot face nimic. Mulți intuiesc că problemele sunt atât de mari încât ajung la concluzia că nu au putere să schimbe ceea ce se întâmplă.

Și asta e exact ce vrea Conspirația să se întâmple.

Cei care și-au făcut timp să citească acest studiu sunt acum conștienți de dimensiunile exacte ale problemelor, și ei sunt cei care trebuie să împărtășească adevărul și altora.

Această strategie a fost afirmată clar de Robert Welch când a scris în *Cartea albastră a Societății John Birch*:

> Nu trebuie să ajungem prea târziu și nu trebuie să pierdem bătălia.
>
> Comunismul își are slăbiciunile lui, iar Conspirația Comunistă își are punctele ei vulnerabile.
>
> Avem multe niveluri de putere încă nealterate de toate aceste infiltrări sau sabotaje politice la care am fost supuși.
>
> Pericolul nostru este atât imens, cât și iminent; dar există încă posibilitatea să fie depășit prin rezistența existentă.
>
> Tot ceea ce trebuie să găsim, să construim și să folosim pentru a câștiga este suficientă înțelegere. Hai să creăm această înțelegere și să construim această rezistență cu tot ceea ce pot face oamenii morali – cât mai avem încă timp.

Există, desigur, persoane care au considerat asta o obligație. Cineva a scris odată:

> A te naște liber este un accident; a trăi liber este o responsabilitate; a muri liber este o obligație.

În concluzie, ungurii care s-au opus sclaviei ruse în 1956 au înțeles obligația fiecărui om de a se opune sclaviei prin orice mijloc. Nu aveau nevoie decât de ajutorul celorlalți oameni iubitori de libertate din întreaga lume și, împreună cu aceștia, ar fi avut libertatea la care aspiră toată lumea.

Unul dintre ultimele acte de rebeliune împotriva rușilor a fost când un grup de luptători pentru libertate a preluat controlul asupra unui post de radio și a emis acest mesaj în eter:

> Oameni din toată lumea... ajutați-ne! Oameni din Europa, v-am apărat o dată împotriva atacurilor barbarilor asiatici! Ascultați cum sună clopotul de alarmă.
>
> Oameni din toată lumea civilizată, în numele libertății și solidarității, vă cerem să ne ajutați!
>
> Lumina dispare.
> Umbrele devin din ce în ce mai mari de la oră la oră.
> Ascultați strigătul nostru.
> Dumnezeu fie cu voi și cu noi.

Și aici emisia s-a întrerupt. Rușii erau singurii care ascultau și au întrerupt emisia.

Au reușit să elimine rebeliunea.

Nimeni n-a venit în ajutor.

Dar lumina nu trebuie să dispară. Trebuie să purtați mai departe torța adevărului. Depinde de voi câtă lumină răspândiți.

Concluzie:

În viața de zi cu zi, în cele mai mărunte gesturi și cuvinte vă afirmați independența, libertatea, orgoliul. De fapt, dragii mei, vă afirmați neputința: vă recunoașteți statutul de sclavi. Sunteți servitorii voluntari ai celui mai monstruos vis al omenirii: Noua Ordine Mondială.

„Binecuvântat fie cel care îmi va conduce oițele prin Valea disperării", spune Dumnezeu.

Unde le va conduce, Doamne, de unde știm că Iluminații nu ne conduc spre Satan?

Însă știu că voi plăti pentru că am întrebat, pentru că am ridicat vălul ce ascunde Conspirația.

Autorul